

Giới thiệu Ông Xã Đừng Quá Gấp

Thêm một tựa truyện ngôn tình ngược đến từ tác giả Viên Thủy Lâm mang tên Ông Xã Đừng Quá Gấp, một hồi hào môn thịnh yển được thiết kế tỉ mỉ, vì muốn có được người phụ nữ mình yêu mà vị hôn phu đã đưa cô lên giường chủ út của anh ta. Phóng viên tông cửa vào: "Xin hỏi, Lục tổng, quan hệ giữa hai người là gì?" Lục Mộc Kinh tao nhã ôm bờ vai của cô, cười ôn hòa, hỏi ngược lại: "Chúng tôi ngủ cùng nhau, anh nói xem đó là quan hệ gì?" "Xin hỏi Viêm tiểu thư, không phải Lục tiên sinh là chủ vị hôn phu của cô sao? Sao hai người lại ngủ cùng nhau." Viêm Cảnh Hi tựa vào ngực Lục Mộc Kinh, nở nụ cười xinh đẹp: "Vị hôn phu ngắn, nhỏ, nhanh, tôi không thích, không nhìn ra sao?" Sau khi các phóng viên rời đi, cô vỗ tay với anh vì hợp tác, cô nói: "Cảm ơn anh đã giúp tôi ngược cận bã." Anh đeo nhẫn vào tay cô, xác định: "Sau này cùng nhau ngược cận bã." Khi Lục Hữu Nhiễm nhìn thấy vết máu đỏ trên ga giường kia, anh ta mới ý thức được bản thân đã mất cái gì. Hai ba lần đến nhà chú làm khách chỉ vì hi vọng cô không tốt, khi đó mùa xuân của anh ta mới đến. Cuối cùng, có một ngày nghiêng người gấp định mệnh, Bánh bao nhỏ vừa nhìn thấy anh ta đến đã lập tức cầu cứu: "Anh họ, anh họ, ba mẹ em đang đánh nhau." Lục Hữu Nhiễm nhóm lên hi vọng, vén tay áo lên: "Lục Mộc Kinh, cháu không ngờ chú..." Bánh bao nhỏ lập tức ngăn cản anh ta: "Không không không, anh họ, cứu ba ba của em, mẹ em đang ngồi trên người ba ba kia." Truyện hay hứa hẹn nhiều chi tiết thú vị, mời bạn theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đừng Quá Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Cho Tôi Xem Một Chút

"Con phải đính hôn cho mẹ, bằng không, đừng nghĩ tốt nghiệp."

Những lời này vang lên bên tai, Viêm Cảnh Hi mắt nhắm nhắm nhìn rượu đỏ trong ly, hình ảnh hiện lên trong con ngươi màu hổ phách xinh đẹp trong quán rượu lúc sáng lúc tối mờ ảo.

"Viêm Cảnh Hi, đến phiên cậu. Như thế nào cậu lại muốn đính hôn, đến lúc đó thành hoa đã có chủ, hiện tại có dám cá cược thật lớn hay không." Trương Hoa Đạt nói.

Đính hôn à? Viêm Cảnh Hi thu hồi tầm mắt, cười nhạt một tiếng, cũng không phản bác, cánh tay để ở trước ngực, tay phải nhẹ nhàng lắc nhẹ ly rượu đỏ trong tay, trong mắt dần hiện ra một tia giảo hoạt.

"Cá cược thế nào?"

"Đợi lát nữa, người đàn ông đầu tiên tiến vào cửa, mặc kệ người đó là già hay trẻ, là xấu hay đẹp, cậu phải đi lấy được dây lưng của người ta."

Viêm Cảnh Hi nhún mày, "Nếu như người đó không có dây lưng?"

"Vậy lấy được cúc áo hay cúc quần của hắn, tóm lại có một cúc áo đi." Trương Hoa Đạt hô.

Viêm Cảnh Hi mỉm cười, tay trái đem khay đẩy tới giữa bàn, ngón tay thon dài chỉ vào khay, trông mắt liếc nhìn cái khay, "Quy củ cũ, một người một trăm, thua mình đền gấp đôi."

"Cảnh Hi, tại sao cậu chỉ có để tiền vào trong mắt, chẳng phải nhà cậu rất có tiền sao?" Trương Hoa Đạt nói.

Viêm gia là rất có tiền, nhưng không phải là của cô.

Bọn họ cũng sẽ không cho cô!

Nếu không phải là năm ấy lúc tám tuổi, người đoán mệnh nói cô có số mệnh mẫu nghi thiên hạ, đặt ở cổ đại ai cưới cô người đó chính là hoàng đế, vượng phu.

Cô cũng sẽ không bị Viêm gia nhận nuôi.

Vượng hay không vượng cô không biết, sinh ra chưa đến mười ngày liền bị đưa vào cô nhi viện, cha mẹ cô là vì muốn giảm đi rất nhiều tiền sao.

Bất quá, bây giờ cô sắp tốt nghiệp, lại muốn để cô gả vào Lục gia danh tiếng hiển hách để đổi lấy vốn đầu tư hợp tác.

Viêm Cảnh Hi trong mắt xẹt qua một tia giảo hoạt, mắt nhắm nhắm nhướng mày, "Vậy cậu có đánh cược hay không? Nếu không thì quên đi!"

"Cược, đương nhiên cược." Trương Hoa Đạt cười đùa, đem một trăm tệ đặt ở trong mâm.

Người ra vào quán bar, ai cũng là không thiếu tiền, cô cũng sẽ không vì bọn họ mà đau lòng vì mất một trăm tệ này.

Cô là người nghèo, bọn họ một trăm tệ không là cái gì, nhưng cô lại có thể lấy một trăm tệ này để cô nhi viện có một bữa ăn ngon. Cũng có thể chậm rãi tiết kiệm đủ tiền để ly khai Viêm gia.

Thoát khỏi quân cờ vận mệnh.

Viêm Cảnh Hi đứng lên, hướng phía cửa đi đến.

Cô rất đẹp.

Vẻ đẹp của cô không chỉ là ở ngũ quan xinh xắn, mà còn khí chất độc nhất vô nhị của cô, nhìn như biếng nhác, lại có một loại cảm giác làm cho người ta bị quyến rũ, dù hoặc không chịu nổi, nhìn như ngọt, nhưng lại mang theo một loại xa cách.

Viêm Cảnh Hi đi tới cửa, hít sâu một hơi.

Cửa đi tới một người đàn ông mặc áo gió màu đen cao quý, cúi đầu, đang cùng người đàn ông theo bên cạnh đưa ra mệnh lệnh gì đó.

"Tiên sinh." Viêm Cảnh Hi ngọt ngào lên tiếng.

Người đàn ông ngoái đầu nhìn lại, một đôi mắt tuấn mỹ dị thường, con ngươi nhìn về phía Viêm Cảnh Hi, xẹt qua một chút kinh ngạc, lại ngay lập tức trở nên giữ kín như bưng sâu thẳm.

"Có thể hay không cho tôi xem thất lưng của anh một chút?" ánh mắt Viêm Cảnh Hi liếc nhìn về phía eo người đàn ông, nhìn như vô hại mỉm cười.

Người đàn ông kinh ngạc một chút, hơi nhú mày, con ngươi càng trở lên thâm thúy, trần tình từ trên cao nhìn xuống Viêm Cảnh Hi.

Viêm Cảnh Hi không ngờ là loại phản ứng lạnh lùng, ánh mắt đen kịt cảm dục hắt anh là một con người lý trí.

"Cảnh Hi có phải như vậy là muốn đền tiền?" Trương Hoa Đạt giọng nói vang lên.

Anh nhìn xa trông rộng ánh mắt liếc liếc mắt một cái về phía bạn học của Viêm Cảnh Hi, ngay lập tức ánh mắt lại rơi vào trên người cô gái trước mắt này.

Viêm Cảnh Hi bị giục có chút quần bách, tay vô ý thức xoa loạn tóc trên trán, lại lần nữa hỏi một tiếng, "Có cho hay không?"

"Muốn lấy dây lưng của tôi, cô đã biết cái giá phải trả như thế nào chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đỉnh Quá Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Giúp Tôi Bảo Quản

Anh rút cuộc cũng nói chuyện, thanh âm rất êm tai, mang theo âm thanh trời sinh khàn khàn cùng từ tính.

Ngữ khí cũng không lỗ mãng, trái lại rất thâm trầm, có loại tự phụ xa cách.

"Hả?" Viêm Cảnh Hi kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt này, vẫn không nói gì, anh cầm lấy đôi tay nhỏ trắng mịn của cô.

Nhiệt độ từ tay anh truyền qua tay cô lạnh như băng, truyền vào tận trong huyết quản cô.

Viêm Cảnh Hi ngón tay khẽ run lên.

Anh kéo tay cô để ở dây lưng hơi nghiêng đầu, ở chỗ nhô ra hơi ẩn một cái dây lưng bật mở.

Viêm Cảnh Hi kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt đầy ưu tú lại vô cùng lãnh khốc này, chống lại ánh mắt thâm thúy giống như vòng xoáy bình thường trong đôi mắt sáng.

Hắn đem dây lưng rút ra, bỏ vào trong tay Cảnh Hi.

"Dây lưng trước giao cho cô bảo quản, tôi bây giờ còn có chuyện, chút nữa giao lại cho tôi." Anh trầm giọng nói xong, không có cho Viêm Cảnh Hi một điểm cự tuyệt, liền xoay người.

Viêm Cảnh Hi cầm trong tay dây lưng vẫn còn nhiệt độ cơ thể anh, bàn tay bị anh nắm qua còn đang thấy rất nóng, trong lòng như có một loại cảm giác rung động.

Cô không thích người khác ra lệnh cho mình!

Đặc biệt là một người đàn ông đẹp trai dị thường như vậy!

Đại não của cô đã sớm có hồi chuông cảnh báo.

Thế nhưng, dây lưng này có nạm kim cương, vừa nhìn cũng thấy rất quý giá.

Cô mà đánh mất, sợ đến không nổi, lấy đi, sợ bị nói thành kẻ trộm.

Trong lòng Viêm Cảnh Hi cảm thấy phức tạp, trông mắt nhìn về phía người đàn ông kia, anh ngồi ở trên đài cao ghế dài.

Lại được quản lý quán bar tự mình đi tiếp đãi, cúi đầu cúi người, cung kính dị thường.

Người đàn ông kia cùng quản lý phân phó cái gì, chậm rãi, ánh mắt tự phụ rơi vào trên người Viêm Cảnh Hi.

Bốn mắt nhìn nhau, anh như là mãnh thú ngủ đông trong bóng đêm, một đôi con ngươi sắc bén thâm thúy nhưng lại đẹp dị thường, đủ làm nữ nhân nghẹt thở cùng trầm luân.

Viêm Cảnh Hi phán đoán hoàn tất, ưu nhã gạt đầu, tận lực xa cách, xoay người, đi đến chỗ bạn học bên kia.

"Oa, người đàn ông kia thật là đẹp trai a, là người đàn ông đẹp trai nhất mình từng thấy, Cảnh Hi, cậu một lát nữa đi xin số điện thoại của người ta có được không? Mình nghĩ cùng người ta làm bạn bè, nhìn cũng đẹp mắt." Bạn học hoa si Vương Tuệ cảm thán nói.

Viêm Cảnh Hi linh quang chợt lóe, cầm trong tay dây lưng ném cho Vương Tuệ, cười nói: "Cậu chút nữa đi trả hán rồi tự hỏi không phải sẽ biết sao?"

"Cậu thực sự đem may mắn lớn như vậy tặng cho mình?" Vương Tuệ hưng phấn nói.

"Vô nghĩa, tuần sau Cảnh Hi đính hôn rồi, là Lục gia thiếu gia, Lục gia là hào môn, người đàn ông kia cho dù nhìn đẹp, cũng thua kém quyền thế Lục gia." Trương Hoa Đạt nói.

Viêm Cảnh Hi không sao cả cười cười, tươi cười lại không tới được đáy mắt.

"Thật hào phóng a, tiền này mình liền không khách khí a!"

Cô thu hết tiền trong mâm lại, để vào túi áo của mình.

Cảm giác có người đang nhìn mình, vô ý thức, Viêm Cảnh Hi nhìn về phía ghế dài chỗ người đàn ông kia ngồi.

Anh cũng không có đang nhìn cô, bên cạnh đã có thêm vài người ngồi cùng, người đàn ông kia hơi giương lên khoe miệng, tươi cười nhợt nhạt, tôn quý ưu nhã, từ tốn mà nói.

Người đàn ông ngồi đối diện anh đưa qua một điều thuốc, rồi cung kính châm lửa cho anh.

Anh ưu nhã giống như ngọc, ngón tay thon dài kẹp lấy điều thuốc, đôi môi đỏ mọng hé mở, phun ra nồng nặc khói thuốc, tràn ngập trong đôi mắt anh.

Hơn mấy phần mộng lung cùng cảm giác nguy hiểm

Ở trong sương mù, Viêm Cảnh Hi tựa hồ nhìn thấy anh đưa ánh mắt qua đây, lập tức thu hồi ánh mắt, nhợt nhạt uống một ngụm rượu.

Quản lý quán bar đi tới, cười nói với bọn họ: "Lục tổng tính tiền hóa đơn cho các vị, tất cả chi phí hôm nay của mọi người tính cho Lục tổng, các vị soái ca mỹ nữ, nghĩ xem gọi thêm thứ gì?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Quá Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Có tiền chính là có thể tùy hứng!

Viêm Cảnh Hi khoe miệng giương lên nụ cười chế nhạo.

Cuộc đời cô chính là gết nhất loại người này, chính là có thể tùy ý tiêu xài!

Người có tiền không biết người nghèo khó khăn, nhớ ngày đó, cô vì lo tiền thuốc men cho dì Trương đến cả bán loại trứng kia của mình cũng đã từng*, chỉ còn chưa có đi bán cái gì kia.

* Trứng này thì là trứng trong cơ thể con gái ấy chứ ko phải trứng gà đâu

"Viêm Cảnh Hi, trong vòng nửa tiếng nữa phải trở về, có chuyện quan trọng nói cho con." Phùng Như Yên trước sau như kẻ thô bạo nói xong liền cúp điện thoại.

Viêm Cảnh Hi ánh mắt nhấp nhem, trông mắt nhìn về phía không khí, ánh mắt mị hoặc như đang xem xét mọi chuyện, hít một hơi thật dài.

Trưởng quý tộc hiện tại cô đang theo học cùng Viêm gia có chút quan hệ ở bên trong, mắt thấy muốn tốt nghiệp, không thể phản kháng lại mệnh lệnh, còn cô, cô bây giờ còn không có năng lực nuôi sống những đứa trẻ trong cô nhi viện, chỉ có thể tiếp tục nhẫn nại.

Viêm Cảnh Hi cúp điện thoại, hướng phía cửa đi đến.

Đẩy cửa ra

Trời mưa, tháng ba trời thật lạnh.

Viêm Cảnh Hi cố đội mưa, đi tới ngoài đường lớn bắt xe.

Cô hiểu rất rõ Phùng Như Yên, nếu như cô trong vòng nửa tiếng không quay về, đêm nay chắc chắn cô sẽ không dễ chịu.

Cửa quán rượu mặc dù có nhiều người, thế nhưng muốn bắt xe thật không dễ dàng, cộng thêm trời mưa.

Viêm Cảnh Hi nhìn thời gian trên di động, nhúu mày.

Một chiếc xe Bentley hơn một nghìn vạn lịch sự tao nhã dừng ở trước mặt cô, cửa sổ chiếc xe màu đen dần hạ xuống.

Viêm Cảnh Hi nhìn thấy người đàn ông khuôn mặt lãnh khốc cùng với con người thâm thúy trong quán rượu kia.

Kính ngạc sững sốt một chút.

Anh không phải vừa tới quán bar sao? Thoạt nhìn hẳn là đang được ca tụng nịnh bợ trong kia, sao có thể nhanh như vậy đi...

Bất quá nghĩ lại, chắc chắn sẽ không bởi vì cô đi, anh cùng ra theo, có lẽ là trùng hợp đi?

"Lên xe." Lời này anh nói mang theo giọng điệu chính là đang ra lệnh.

Viêm Cảnh Hi liếc bốn phía một chút, không có taxi qua đây, mà trên đường cũng còn vài người đang đứng đợi như cô!

Người đàn ông này cũng không sốt ruột, trầm ổn đem xe dừng ở trước mặt cô.

Như vậy, cho dù có taxi cũng sẽ không trở cô a?

Viêm Cảnh Hi nhìn thời gian lại quá năm phút đồng hồ, bất đắc dĩ liếc mắt nhìn người đàn ông kia một cái.

Cô tin ngồi lên xe của anh còn tốt hơn đứng đây đợi.

Tự thuyết phục chính mình, Viêm Cảnh Hi mở cửa xe, ngồi lên vị trí kế bên tài xế, rồi tự thắt dây an toàn cho mình.

"Khu Thủy Mộc, cảm ơn." Viêm Cảnh Hi nhìn về phía trước nói.

Lục Mộc Kinh chuyển động xe, hướng tới khu Thủy Mộc.

Trong xe rất yên tĩnh.

Một lúc lâu, Lục Mộc Kinh thấy cô không nói lời nào, ánh mắt thâm thúy đảo qua cô.

Hôm nay cô đến quán bar, mặc áo cánh hơi màu trắng, áo trắng kia vì dính mưa mà có chút trong suốt, mơ hồ xem được khe rãnh thật sâu kia của cô.

Lục Mộc Kinh trong mắt xẹt qua một tia sáng quý dị, quay mặt sang, nhìn về phía trước, cảm giác được thân thể có một biến động kì dị, hơi nhướng mày.

"Biết một cô gái hỏi muốn dây lưng của một người đàn ông có ý vị như thế nào sao?" thanh âm anh vang lên, rất có từ tính, ở trong không gian nhỏ hẹp lại có chút ái muội.

Viêm Cảnh Hi làm cho mình trấn định lại, cười nói: "Không có ý tứ, tôi cùng các bạn học đánh cược, đang chơi trò chơi mạo hiểm."

Vì muốn cắt đứt ý nghĩ không đúng của người kia, Viêm Cảnh Hi liền tuyên bố: "Tôi đã có vị hôn phu."

Lục Mộc Kinh thâm thúy nhìn về phía Viêm Cảnh Hi, roi vào ngực của cô, "Áo trong suốt thành như vậy, vị hôn phu của cô cũng mặc kệ?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Quá Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Cô Gần Đây Cảm Thấy Cô Đơn

Viêm Cảnh Hi theo ánh mắt của anh đi xuống, mới phát hiện quần áo bị mưa xối đã cơ hồ trở lên trong suốt, xem được toàn bộ cảnh tượng bên trong, cô vô ý thức che khuất ngực, ánh mắt liếc về phía Lục Mộc Kinh, bật thốt lên: "Anh ấy đi công tác, không ở trong nhà."

"Cho nên?" Lục Mộc Kinh thanh tuyến đi lên, cuối cùng, khoe miệng giương lên. "Cô là đang ám chỉ với tôi là cô gần đây cảm thấy cô đơn?"

Anh đích xác cười rộ lên so với lúc lãnh khốc càng đẹp mắt.

Thế nhưng, anh nói những lời này khoe miệng lại mang theo tươi cười, như là đã nhận định, Viêm Cảnh Hi trong lòng cảm thấy rất không thoải mái.

Khẩu khí cũng trở nên sắc bén hơn, tiếng cười cũng ngớt dần.

"Tôi không có hứng thú với chú, lúc chú đang nói chuyện yêu đương thì tôi hẳn còn mặc quần tã đấy chứ?"

Lục Mộc Kinh ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía Viêm Cảnh Hi, giọng điệu tùy ý nói: "Tôi bây giờ còn chưa từng nói qua chuyện yêu đương, cô bây giờ còn mặc tã?"

Sau khi nói chuyện, hần liếc về phía chiếc váy của cô, trong con ngươi hiện lên một sự khác thường mơ hồ, "Bây giờ còn là trẻ nhỏ sao?"

Viêm Cảnh Hi phát hiện, anh thoát nhìn qua loa, ổn trọng nội liễm, không đùa cợt, không thể đáp trả, thế nhưng, mỗi một câu nói cũng có thể ngăn cô nói không nên lời.

Cái này là người đàn ông phi thường nguy hiểm.

"Tôi muốn xuống xe." Viêm Cảnh Hi liền lập tức nói.

Lục Mộc Kinh nhìn cô mặt ửng đỏ, giương lên tươi cười, không có dừng xe lại, mà là mở hệ thống sưởi hơi trên xe ra.

Tay anh đưa về công tắc ở phía trung gian hệ thống sưởi, Viêm Cảnh Hi vô ý thức đem chân hướng ra gần cửa xe, cách hần xa một chút.

Ánh mắt Lục Mộc Kinh thâm thúy liếc về phía Viêm Cảnh Hi, đem áo gió màu đen của mình cởi ra, đưa tới trước mặt cô, trầm giọng nói: "Mặc vào."

Viêm Cảnh Hi vì phòng bị nên không cầm lấy.

"Nếu như cô là đang cố ý cho tôi nhìn dáng người của mình, thì cũng không cần mặc." Hần trầm giọng nói.

Viêm Cảnh Hi có chút ảo não nhìn áo cánh roi màu trắng trong suốt cùng váy của mình a.

Mặc vào, dễ chịu hơn việc để anh nhìn cô.

Viêm Cảnh Hi nhận lấy áo gió màu đen của anh, thoải mái, rộng rãi, che khuất được cảnh tượng trên người.

Y phục còn mang theo nhiệt độ cơ thể của anh, còn có một loại hỗn hợp mùi thuốc lá mùi rất thơm, giống như ánh nắng tán ở trên cô mát lạnh, không khó ngửi.

Cũng làm cho cơ thể lạnh lẽo của cô có một ít ấm áp.

Viêm Cảnh Hi nhìn về phía ngoài cửa sổ bên ngoài, cố ý không nói chuyện với anh, cũng không định nói lời dư thừa gì.

Nhìn thấy cửa lớn khu Thủy Mộc, lập tức nói: "Để tôi xuống ở cửa lớn là được rồi."

Lục Mộc Kinh dừng xe.

Viêm Cảnh Hi đem y phục của anh cởi ra, đặt lại ở trên ghế của mình, xoay người định mở cửa xe, tay lại liền bị anh bắt được.

Viêm Cảnh Hi cả kinh, trong con ngươi thoáng qua một tia sợ hãi, chuyển con ngươi nhìn về phía người đàn ông kia, nhìn thấy anh đưa cho cô một cái ô.

"Trời mưa lớn. Cầm." Anh thẳng thắn nhanh nhẹn nói, thanh âm trầm ổn mang theo cường đại.

Viêm Cảnh Hi kỳ thực cảm thấy người đàn ông trước mắt này rất kỳ quái, ở quán bar không hiểu sao lại giúp cô, sau đó còn đưa cô trở về, lại còn đưa ô cho cô.

Rõ ràng bọn họ chỉ là người lạ, qua hôm nay cũng sẽ không có cơ hội gặp lại.

"Không cần, cảm ơn." Viêm Cảnh Hi xa cách nói, không có nhận lấy ô của anh, không để cho Lục Mộc Kinh nói thêm gì, mở cửa xe, vọt vào trong mưa, biến mất ở khu nhà đen kịt trong bóng đêm.

Lục Mộc Kinh như có điều suy nghĩ nhìn về phía áo gió màu đen của mình, ngón tay thon dài như ngọc nhặt lên từ áo một sợi tóc dài của Viêm Cảnh Hi, chậm rãi nắm chặt ở trong lòng bàn tay.

Di động vang lên, Lục Mộc Kinh trả lời.

"Nhị ca, anh đã đi đâu, thế nào đột nhiên lại rời khỏi." Vương Triển Lam hỏi.

"Ừm." Lục Mộc Kinh ứng một tiếng, hỏi: "Triển Lam, chú của cậu là viện trưởng bệnh viện Thánh Đức phải không? Có chuyện tình giúp tôi đi làm."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đừng Quá Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Bây Giờ Muốn Chơi Như Thế Nào?

Nhà của Viêm Cảnh Hi không ở khu Thủy Mộc, mà là ở phía sau khu Thủy Mộc có một khu biệt thự.

Cô chạy về nhà, Phùng Như Yên hai tay hoàn ngực ngồi ở trên sofa.

Nhìn thấy Viêm Cảnh Hi, hơi nhướng mày, ánh mắt ghét bỏ quan sát trang phục Viêm Cảnh Hi, "Con ở ký túc xá của trường học hay mặc như vậy?"

Viêm Cảnh Hi hơi đảo con ngươi, không giải thích.

Một người nhìn mình không vừa mắt trong thời gian dài, đương nhiên mặc kệ mình làm cái gì đều cảm thấy không thuận mắt.

Phùng Như Yên đem túi quà tặng bên chân vứt xuống dưới chân Viêm Cảnh Hi, lạnh giọng ra lệnh: "Đem bộ quần áo này thay đi, Lục thiếu gia hôm nay về nước, con đem vài thứ qua cùng hắn ôn chuyện quá khứ."

Viêm Cảnh Hi mắt hơi híp lại nhướng mày, trong con ngươi thoáng qua một tia hiểu rõ, nguyên lai vô cùng vội vàng đem cô gọi về là để đi dứt lốt Lục thiếu gia a!

Viêm Cảnh Hi bất động thanh sắc nhặt lên quà tặng túi hướng gian phòng đi đến.

Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, bớt quá chính là tặng quà mà thôi.

Viêm Cảnh Hi thay Versace cổ chữ V đai đeo váy màu tím đang buông lơi được buộc chặt lại, lộ ra phần eo mảnh khảnh, làm cho thân hình có lỗi có lỗm của cô càng lộ rõ ra về phong tình, đặc biệt cổ chữ V lại làm lộ ra khe rãnh như ẩn như hiện tăng thêm vài phần gợi cảm, cổ ý lại chỉ có một chiếc áo khoác vừa đủ che khuất vai, lộ ra xương quai xanh, nơi nên che thì hoàn toàn bại lộ.

Viêm Cảnh Hi cười khỏ, Phùng Như Yên hận không thể dán lên cho cô cái mác, cô chính là tiền lời.

Viêm Cảnh Hi biếng nhác ghim tóc lên thành đuôi ngựa, ánh mắt dần dần sắc bén cùng kiên định hơn.

Cô chỉ cần đem chuyện kết hôn này kéo dài tới sau khi tốt nghiệp, liền hoàn toàn có thể thoát khỏi loại trời buộc này.

Viêm Cảnh Hi ra cửa, Phùng Như Yên nhìn từ trên xuống dưới Viêm Cảnh Hi, coi như hài lòng, đem một túi quà tặng màu hồng phấn đưa cho Viêm Cảnh Hi.

"Chút nữa Vương thúc sẽ đưa con tới chỗ Lục thiếu gia, hắn ở phòng 801, ghi nhớ kỹ, nhất định phải đem lễ vật tự mình đưa đến trên tay của hắn, liền nói là người mua, hỏi hắn có hài lòng hay không? Trờ về cho ta trả lời."

Phùng Như Yên đề tài xé Vương thúc tổng Viêm Cảnh Hi đến dưới lầu.

Viêm Cảnh Hi bắt đầu đi tới cửa phòng 801.

Cửa phòng 801 không có khóa. Mở rộng.

Trong phòng khách không có người.

Viêm Cảnh Hi gõ gõ cửa, hỏi: "Có ai không?"

Không có người trả lời cô.

Viêm Cảnh Hi nhìn về phía trên điện thoại di động, đã mười một giờ, cô rất muốn tổng thứ này đi rồi còn trở về ký túc xá đi ngủ, ngày mai còn muốn đi học.

Cô mơ hồ nghe thấy bên trong phòng ngủ có chút thanh âm, nghĩ hắn là Lục đại thiếu gia, hướng phía trong gian phòng ngủ đi qua, gõ gõ cửa, vẫn không có người nào trả lời cô.

Viêm Cảnh Hi hoài nghi hơi nhướn mày, lòng hiếu kỳ jbi thúc đẩy, đẩy cửa ra.

Ngay lập tức thấy được phòng tắm có vòi sen, bốn phía là thủy tinh. Một người đàn ông đưa lưng về phía cô đang đứng thẳng, nước theo trên người hắn chảy xuống.

Cô hiện tại biết thanh âm kia là cái gì!

Viêm Cảnh Hi vội vàng xoay người, "Xin lỗi, ta không biết người đang tắm?"

Lục Mộc Kinh nghe thấy Viêm Cảnh Hi thanh âm, kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy đúng là nàng, kinh ngạc hỏi: "Làm sao người biết ta ở đây?"

Hắn thanh âm có chút quen tai!

Viêm Cảnh Hi thấy qua Lục thiếu gia này một lần, cũng không suy nghĩ nhiều, vốn có nghĩ ở ngoài cửa chờ hắn, liền nghe thấy thanh âm hắn ở sau người, cũng không có đi ra ngoài, đưa lưng về phía hắn cầm trong tay là túi quà tặng đưa tới phía sau.

"Mẹ tôi nói, quà này tặng anh, anh có hài lòng hay không?" Viêm Cảnh Hi đi thẳng vào vấn đề nói, đạt được đáp án chuẩn bị rời đi.

Lục Mộc Kinh nhìn chằm chằm vào cô gái đột nhiên xuất hiện này, sự phức tạp trong mắt tăng lên.

Hắn đến nơi đâu, đều có rất nhiều nữ nhân do người khác đưa tới, thế nhưng trên cơ bản sẽ ở trên bàn cơm thăm dò trước, trực tiếp như vậy thăm viếng nhà thì cô là người đầu tiên.

Nhưng cô là do thương nhân nào đưa tới? Cô biết cô tới đây là để cùng với hắn làm gì sao?

Lại còn chuyện hắn đang nghi ngờ...

Lục Mộc Kinh trong đầu thoáng hiện ra rất nhiều nghi vấn, hoài nghi nhướn mày, nhận lấy túi trong tay nàng, mở ra, nhìn thấy đồ vật bên trong, trong mắt xẹt qua một đạo ánh mắt u ám.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Quá Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chính Là Em Bắt Đầu Trước, Như Thế Nào Bây Giờ Lại Âm ỉ?

Phạm là nữ nhân do các thương nhân đưa tới, hắn một mực cự tuyệt, cho tới bây giờ luôn giữ mình trong sạch, thế nhưng, nếu như đối tượng là cô thì...

Lục Mộc Kinh đem đồ vật bên trong lấy ra, hỏi: "Này, em là nghĩ chính mình làm cho tôi nhìn, hay là tôi tới giúp em?"

Viêm Cảnh Hi nghe thấy âm thanh cứng nhắc cùng tiếng mô-tơ ong ong phía sau, kinh ngạc anh hỏi như vậy là có ý tứ gì, biếng nhác quay đầu lại.

Nhìn thấy trong tay anh cầm chính là thứ giống cự vật kia.

Cự vật như đang giãy dụa, như kêu gào giống ác ma, trong lòng cả kinh, vô ý thức hướng tay anh đánh tới.

Đồng tâm gì kia rơi xuống đất.

Viêm Cảnh Hi ngẩng đầu nhìn hướng 'Lục thiếu gia', chống lại đôi mắt sâu thẳm, gương mặt lãnh khốc, cả kinh mở lớn tròn mắt, nước mắt chớp động.

Tại sao lại là người đàn ông ở quán bar kia.

Chẳng lẽ cô đi nhầm phòng! Vừa vặn anh lại ở trong căn phòng này?

Cái này thật mất thể diện mà!

Cô không biết Phùng Như Yên lại để cô đi tặng loại đồ vật này, mặt lập tức đỏ lên.

Đầu óc còn chưa có phản ứng, liền lui về sau một bước, vừa lúc giẫm vào cự vật kia ở dưới sàn, dưới chân vừa trượt, lưng dựa vào đến trên tường, đèn không cẩn thận bị cô tắt đi.

Cô vô ý thức bắt được khăn tắm của người đàn ông kia, mà bàn tay của anh cũng ôm hông của cô.

Trong bóng tối, ai cũng thấy không rõ mặt ai.

Anh vừa mới tắm qua, trên người mang theo ẩm ướt, hỗn hợp hương vị của anh cùng sữa tắm đánh về phía chớp mũi của cô, bàn tay cực nóng nhiệt độ cũng theo da thịt tiến vào máu của cô.

Trong không gian yên tĩnh, nghe được cả tiếng hít thở.

Khô nóng, tim đập càng lúc càng nhanh hơn.

Viêm Cảnh Hi đứng vững lại, phát hiện mình cầm khăn tắm của anh, vội vàng buông ra.

Khăn tắm thuận thế rơi trên chân của cô, thoát nhìn giống là cô kéo xuống.

"Xin lỗi, tôi không phải cô ý." Viêm Cảnh Hi vội vàng nhặt khăn tắm trên mặt đất lên.

Vốn là muốn giúp anh vậy lại, nếu như bật đèn, anh không phải cái gì cũng không có mặc đứng trước mặt cô sao?

Cô không muốn bị lên nộ ở mắt.

Thế nhưng, trong bóng tối căn bản liền nhìn không thấy anh, cô chỉ có thể dựa theo phương vị của anh mà lục lọi.

Tay đụng phải đôi chân cường tráng của anh, nhiệt độ nóng rực cùng hữu lực làm Viêm Cảnh Hi trong lòng run lên, vội vàng thối lui.

Cô sợ sệt lộn cái không nên, lúng túng mở miệng, mang theo khản cầu: "Anh có thể hay không tự mình bao lại?"

Thanh âm của cô vốn có giống như người khác nói nhỏ, đặc biệt dễ nghe, lần này, bởi vì là dung giọng điệu khản cầu, rất giống là đang làm nũng.

Lục Mộc Kinh trong mắt xẹt qua một đạo tinh quang, có sợi nhiệt khí theo lưng xuất phát mãi cho đến tâm trí, bàn tay căng thẳng, một mảnh lực, ôm hông của cô, thân thể mềm mại tựa ở trong ngực của mình.

Viêm Cảnh Hi vô ý thức dùng tay để ở cơ ngực anh, bất an giãy dụa vòng eo.

Sự giãy giụa của cô không nghi ngờ chính là như đổ thêm dầu vào lửa, phá tan ý trí còn lại của anh.

"Là em bắt đầu trước, thế nào bây giờ lại làm ầm?"

Thanh âm của anh bởi vì mang theo khát vọng nào đó mà trở nên đặc biệt khàn khàn, trong bóng đêm chính là như dã thú ngủ đông, tùy thời sẽ đem cô nuốt vào trong bụng.

"Tôi không có." Viêm Cảnh Hi bật thốt lên.

"Đồ em mang tới không phải chính là muốn tôi chui đùa với em sao?" Lục Mộc Kinh hồ nghi nói, mang theo âm dương quái khí.

"Tôi không phải..." Viêm Cảnh Hi sốt ruột giải thích.

"Thoải mái, có phải hay không cũng nên giúp tôi thoải mái?" Lục Mộc Kinh âm cuối đi lên, xác định giọng điệu nói, "Có lẽ tôi trực tiếp đi vào, em sẽ càng thấy thoải mái."

Không có chờ cô nói chuyện, nụ hôn của anh cường thế rơi vào môi của cô, lưỡi dài dọc theo môi của cô hình vẽ bề ngoài, bá đạo muốn thâm nhập trong miệng cô.

Viêm Cảnh Hi kinh ngạc mở lớn tròn mắt, mím chặt môi, xoay mặt đi, sốt ruột đẩy thân thể to lớn của anh ra.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Quá Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chú Út, Suy Nghĩ Chút Nên Uống Đến Say

Lục Mộc Kinh nắm cổ tay của cô, đi về phía trước một bước, lưng của cô đụng phải tường, hai tay áp chế ở đỉnh đầu, thân thể anh tới gần.

Cô rõ ràng cảm giác được chỗ đó của anh đã không thể vãn hồi.

Hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, mang theo kiêu ngạo khó đỡ.

Viêm Cảnh Hi cảm giác được trên môi có chút đau, vô ý thức há mồm ra, định hít một hơi.

Anh thừa cơ tiến vào.

Khí tức bá đạo lập tức thâm nhập vào lục phủ ngũ tạng của cô, cường thế chiếm đoạt hết không khí của cô.

Viêm Cảnh Hi chỉ cảm thấy thân thể vô lực một chút dưỡng khí cũng đã không còn, càng lúc càng vô lực, trong đầu ong ong không thể tự hỏi.

Làn váy bị vén lên trong nháy mắt, cũng không biết dừng khí đến từ nơi đâu, Viêm Cảnh Hi sợ hãi cản trở lại lưỡi anh.

Anh kêu lên một tiếng đau đớn

Trong miệng anh bây giờ đầm vị máu, chảy xuống yết hầu.

Lục Mộc Kinh thối lui, mở đèn, con ngươi đen kịt như mực lãnh khốc nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn đang ửng đỏ của cô, trầm giọng nói: "Em có ý gì?"

Viêm Cảnh Hi chống lại ánh mắt thâm thúy đầy nguy hiểm của anh, dư quang vẫn còn có thể thấy được cơ ngực cường tráng của anh, cường tráng có lực đường nét rõ ràng.

Viêm Cảnh Hi không dám nhìn xuống, mu bàn tay lau vết máu ở khóe miệng, thân thể bởi vì sợ còn đang run rẩy, lại cưỡng chế tính làm cho mình trấn tĩnh lại.

"Tôi nghĩ anh nhầm rồi? Tôi không phải tới tìm anh, tôi là đi nhầm phòng." Viêm Cảnh Hi giải thích.

Lục Mộc Kinh nhướng mày, cô đột nhiên cho ra lý do giúp những nghi vấn được giải thích.

Thế nhưng, trong mắt của hắn lại xẹt qua một đạo sắc nhọn, "Ý của em là em nghĩ nam nhân khác tới chơi đùa cùng em."

Lục Mộc Kinh nheo mắt lại hoài nghi, "Em không phải nói vị hôn phu đã đi công tác sao?"

"Tịch mịch?" Lục Mộc Kinh lại thêm một câu, âm cuối đi lên, sâu thẳm giống như biển rộng sâu thẳm, nhìn chằm chằm Viêm Cảnh Hi.

Rất có thâm ý, mang theo nguy hiểm của dã thú ngủ đông.

Viêm Cảnh Hi thực sự nghĩ tìm một cái lỗ chui vào để quên đi.

Thế nhưng, cô cũng không cần phải đối với một người lạ giải thích nhiều như vậy, huống chi nam nhân này làm cho cô cảm giác được sự áp lực, hoặc là hắn có khí chất vương giả quá lớn, làm cho cô có loại sợ hãi khó hiểu.

"Đi công tác, không phải còn có thể trở về sao? Hắn vừa tới nhà." Viêm Cảnh Hi giải thích.

"Gặp gỡ đã lâu rồi?" Lục Mộc Kinh ý nghĩa sâu xa hỏi.

"Đúng." Viêm Cảnh Hi nói láo.

Lục Mộc Kinh xuy cười một tiếng, nhếch môi dương lên tươi cười châm chọc, "Vậy sao em còn có thể đi nhầm gian phòng, cái gì đông tây đều nhầm lẫn, hôn nhân cũng nhầm lẫn?"

Cô nhớ thể nhưng chính anh là người cưỡng hôn cô.

"Anh không có cho tôi thời gian giải thích!" Viêm Cảnh Hi nói.

Tròng mắt Lục Mộc Kinh lạnh xuống, giống như đóng băng lại, lạnh thấu xương.

Hắn còn khinh thường làm đồ thay thế, thời điểm cùng cô hôn môi cùng lửa nóng bây giờ lại như có sự xa cách, lạnh lùng nói: "Ra!"

Viêm Cảnh Hi không do dự, vọt ra khỏi phòng, vừa mới đi tới cửa, nhìn thấy theo thang máy ra ngoài là Lục đại thiếu gia chân chính.

Nếu như hiện tại cô ra, vừa vặn bị nhìn thấy, cô đến lúc đó hết đường chối cãi.

Viêm Cảnh Hi lui lại vào gian phòng, đóng cửa lại, nghĩ rằng đợi Lục đại thiếu gia sau khi rời đi rồi đi.

Đột nhiên, nàng nghe thấy tiếng mở cửa.

Trong đầu một linh quang thoáng qua.

Nàng vào chính là phòng 801 không có sai, Lục đại thiếu gia ở tại lầu tám cũng không có sai, lầu tám cứ như vậy một nhà, chẳng lẽ, Lục đại thiếu gia cùng người đàn ông kia có quen biết, ở cùng một chỗ.

sh-it!

Viêm Cảnh Hi không có thời gian trốn, trong nháy mắt cửa bị đẩy ra, cạnh đó chỉ có chiếc xô pha ngay đối diện, cũng chính là bên cạnh cửa phòng Lục Mộc Kinh.

"Chú út! Đã tắm xong chưa? Tắm xong rồi thì ra ăn bữa ăn khuya."

Chú út?

Nghe thấy xưng hô này, Viêm Cảnh Hi cảm thấy cả người cũng không tốt.

Hai người bọn họ thoát nhìn tuổi tác không sai biệt lắm đại, lớn lên lại không giống, ai có thể nghĩ đến bọn họ là thân thích a!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Quá Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Cô Đáng Giá Năm Giữ

Viêm Cảnh Hi nhìn Lục Hữu Nhiễm đi tới ghế sa lon, ngồi chồm hồm nơi đó động cũng không dám động.

"Ừ." Lục Mộc Kinh trầm trầm lên tiếng.

Viêm Cảnh Hi chỉ nghe được tiếng cửa mở phía sau, trong lòng lộp bộp, trong đầu nghĩ đến thảm, cô sắp bị phát hiện, kinh hoàng quay đầu lại.

Lục Mộc Kinh mặc một bộ áo sọc màu vàng nhạt cổ áo hình trái tim, quần thường, cỡi đi thân tây trang cao quý ở quán bar kia, cũng không có nguy hiểm bức người mới vừa rồi ở trong phòng, ánh đèn rơi vào trên người anh, có mấy phần màu sắc nhu hòa ấm ý.

Lục Mộc Kinh chợt lóe lên kinh ngạc, chống lại rối loạn trong mắt Viêm Cảnh Hi.

Mặc dù biết trải qua vừa rồi, Lục Mộc Kinh rất không có khả năng sẽ giúp cô, nhưng mà cô chung quy cũng không thể bị phát hiện đi, đầu tiên cô nam quả nữ ở trong một căn phòng vốn là làm cho người khác suy nghĩ xa xôi, nếu cô thẳng thắn vô tư đứng còn chưa tính, đây cô trước chợt dạ núp vào, lần này, nếu bị phát hiện, cô nhảy xuống Hoàng Hà cũng không nói rõ được.

Ngược lại cô bị từ hôn không sao cả, nhưng mà, bây giờ còn không phải lúc, cô nhất định phải kiên trì đến tốt nghiệp, có năng lực nhận đám trẻ kia ra ngoài sống, chung quy không thể để cho bọn nhỏ sống lang thang.

Hai tay Viêm Cảnh Hi ôm quyền, để ở trước ngực, xinh đẹp thanh tú rặng rỡ vắn lên, sóng mắt lãn tãn, tràn đầy ý tứ thỉnh cầu, hàm răng nhẹ lay động môi đỏ mọng, sau đó lắc đầu đầu, ngón giữa và ngón trỏ tay phải làm động tác, ngón trỏ lại đặt vào phía trước miệng, ý bảo anh không cần lên tiếng.

Sau một loạt động tác đã qua, Viêm Cảnh Hi lại ôm quyền đặt trước ngực, hình môi không ngừng lặp lại hai chữ: "Làm ơn, làm ơn."

Ánh mắt Lục Mộc Kinh đen nhánh khóa vẻ đáng thương tội nghiệp của Viêm Cảnh Hi, càng phát ra thâm thúy.

Sáu năm trước anh đã gặp Viêm Cảnh Hi, khi đó cô đứng phía trước màn ảnh, anh ngồi phía sau màn ảnh, cô là người bán, anh là người mua.

Cô không thấy anh, anh lại có thể nhìn thấy cô!

Lúc ấy còn cô hình như chỉ có mười tám tuổi, không phải người phỏng vấn ưu tú nhất, thời điểm hỏi, cô dựa vào cái gì cảm thấy cô sẽ được chọn, đáp án của cô thuyết phục anh.

Cô nói: "Cái trứng này tương lai sẽ trở thành một phần con trai của anh, đời này có giá trị tồn tại nhất của anh, mà tôi, bán cái trứng này là vì cứu tính mạng một người, còn một phần ân tình, còn có mang theo sứ mạng vinh dự như thế trứng càng thêm giá trị chứ?"

Lục Mộc Kinh cảm thấy cô mặc dù nhỏ, nhưng mà có tự tin, can đảm, khí phách, trí tuệ, cùng với cảm ân thiện lương là gen anh cần.

Cho nên mua của cô.

Sau khi thời gian qua thật lâu

Ở quầy bar kinh sợ thoáng nhìn, cô gái mười tám tuổi tràn đầy trẻ trung tự tin đã trở nên lười nhác, thành thực, cảm tính, thậm chí là xinh đẹp.

Lúc này, cô khéo léo, bắt lức, càng làm vẻ thiếu nữ đặc biệt của cô thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Là một cô gái thú vị.

Lục Mộc Kinh dương khóe miệng lên, băng lãnh vừa rồi tan mất, bình tĩnh dời ánh mắt, ngồi xuống ghế sa lon phía trước.

"Chú út, chú thật sự sẽ tiếp quản Lục thị?" Lục Hữu Nhiễm đưa chiếc đĩa cho Lục Mộc Kinh.

"Thân thể ông nội cháu không tốt, chú chỉ tạm thời tiếp quản, chú còn có những chuyện khác phải làm." Lục Mộc Kinh nói lời ít mà ý nhiều, cúi đầu, ăn bữa ăn khuya, mắt dư quang sâu xa nhìn về phía ghế sa lon bên cạnh.

Cô ngồi chồm hồm như vậy, chân rất nhanh sẽ tê.

"Hữu Nhiễm, không thì giúp chú lấy chai bia trong tủ lạnh." Lục Mộc Kinh nhìn như tùy ý nói.

Tủ lạnh ở trong phòng bếp.

Viêm Cảnh Hi biết Lục Mộc Kinh cố ý đuổi Lục Hữu Nhiễm đi, trong lòng có vài phần cảm kích.

"Chú út có cao hứng này, cháu dĩ nhiên muốn tiếp." Lục Hữu Nhiễm nói xong đứng lên, điện thoại di động của anh ta vừa vắn vang lên.

Lục Hữu Nhiễm nghe, đôi mắt hoa đào diêm dứa lẳng lơ xoay tròn nhìn về phía cửa, nghi ngờ nhũu lông mày: "Cảnh Hi tới? Cái lễ vật gì? Cháu gọi điện thoại cho cô ấy."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Quá Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Cô Gái Chú Nhìn Trúng, Cũng Chỉ Có Thể Là Người Phụ Nữ Của Chú.

Viêm Cảnh Hi cảm thấy tim mình một nửa giống như là nung ở trong lửa, một nửa giống như là đóng băng ở trong nước.

Cơ thể một nửa lạnh, một nửa nóng, đập vào trong máu, quay cuồng, bành trướng, chờ đợi nổ tung phá thành mảnh nhỏ.

Cú điện thoại vừa rồi hẳn là Phùng Như Yên gọi tới hỏi thăm.

Nếu như biết cô mang quà tặng đưa cho chú út của Lục Hữu Nhiễm, cô còn ở trong phòng cùng chú út của anh ta thiếu chút nữa lau súng cướp cò, có thể nghĩ, cô sẽ rất lúng túng.

Từ từ

Gọi điện thoại cho cô, tiếng chuông di động của cô reo lên, chẳng phải sẽ biết cô trốn ở đâu rồi sao?

Viêm Cảnh Hi vội vàng cầm điện thoại trong túi.

Lục Hữu Nhiễm dời điện thoại ra, đôi mắt Lục Mộc Kinh chợt lóe lên ánh sáng sắc bén, trong nháy mắt anh đề màn hình điện thoại, lấy điện thoại di động trong tay Lục Hữu Nhiễm, giống như là vô ý vứt điện thoại đến trên ghế sa lon, trầm giọng nói: "Đi lấy rượu trước!"

Lông mày Lục Hữu Nhiễm ngả ngón: "Được, đợi một lát."

Anh ta xoay người đi tới phòng bếp.

Lục Mộc Kinh xoay người nhìn về phía Viêm Cảnh Hi, chống lại sợ hãi vẫn còn ở trong mắt cô, gọi lên đáng tươi cười, cầm dưới liếc về phía cửa.

Viêm Cảnh Hi không kịp suy nghĩ, một lúc nữa Lục Hữu Nhiễm lại gọi điện thoại cho cô, cô vẫn còn ở đây, nhất định phải chết.

Cô đưa mắt nhìn phòng bếp, thật cẩn thận nhanh chóng lao ra cửa.

Lục Mộc Kinh nhìn cô biến mất ở cửa, đôi mắt âm trầm xuống.

"Chỉ có bia, không có việc gì chứ." Lục Hữu Nhiễm quăng một lon cho Lục Mộc Kinh.

Lục Mộc Kinh mở lon bia ra, ánh mắt thâm thúy liếc xéo hướng về phía Lục Hữu Nhiễm: "Cái Cảnh Hi đó chính là cô gái ông nội tìm cho cháu?"

Lục Hữu Nhiễm uống một hộp bia, lim dim mấp máy miệng, không quan trọng nói: "Hình như là vậy!"

Con mắt đen của Lục Mộc Kinh trầm trầm: "Cháu cảm thấy cô ta như thế nào?"

"Xem như là một cô gái rất nhu thuận, đáng đáp tạm được, giống như không có tính cách gì, là loại con gái bình thường đặt ở góc không dễ dàng làm cho người ta nhớ tới." Lục Hữu Nhiễm lại uống một hộp hơi tưởng nói.

Nhu thuận, không có tính cách, bình thường?

Cô gái kia cũng thật biết nguy trang!

"Hai người đã kết giao bao lâu?" Lục Mộc Kinh ý vị thâm trường hỏi.

"Gặp mặt một lần, 10 phút, có tính kết giao hay không?" Lục Hữu Nhiễm khinh thường giễu cợt nói.

Đôi mắt Lục Mộc Kinh dần dần trầm tĩnh: "Nếu như cháu không có hứng thú với con gái người nhà ta, không cần phải đính hôn gấp với cô ta, nơi đó của ông nội cháu chú có thể giúp cháu nói rõ."

Trong đôi mắt Lục Hữu Nhiễm chợt lóe lên bị thương, càng lúc càng lười biếng tà mị đến nỗi vô cùng buồn chán.

Cô gái muốn kết hôn thì không lấy được, cưới ai cũng không quan trọng.

Anh ta một hộp uống cạn toàn bộ bia trong lon, ý vị thâm trường cười nói: "Nếu không chú út quyết định cho cháu, ánh mắt chú tốt, chú nhìn trúng cô gái nào cháu nhất định có thể vừa ý."

Lục Mộc Kinh lắc lon bia trong tay, trong suốt rục rờ như trắng khăng định nói: "Vẫn là không nên, cô gái chú nhìn trúng, cũng chỉ có thể là người phụ nữ của chú!"

Anh phong thái trác tuyệt, anh tuấn mỹ ưu nhã, cùng với cao quý bẩm sinh làm cho ánh mắt Lục Hữu Nhiễm phai nhạt xuống, nụ cười lại càng thêm rục rờ, mở một lon bia nữa...

Viêm Cảnh Hi ra đến bên ngoài khu nhà ở, xe chú Vương vẫn còn ở đó.

"Tiểu thư, phu nhân nói cháu sau khi xuống gọi điện thoại về." Chú Vương nói.

Viêm Cảnh Hi bất đắc dĩ thở dài một cái, gọi điện thoại cho Phùng Như Yên.

"Cậu ấy có hài lòng với quà tặng của con không?" Phùng Như Yên trực tiếp hỏi.

Đưa loại quà tặng đó, Phùng Như Yên muốn xem không phải là Lục đại thiếu gia có hài lòng với quà tặng hay không, mà là có hứng thú với người như cô hay không thôi!

Viêm Cảnh Hi tức giận với loại hành vi này của Phùng Như Yên, trong mắt xẹt qua một đạo gió lạnh, trực tiếp trả lời: "Không hài lòng."

"Tôi cũng biết như vậy!" Phùng Như Yên cúi kính nói, cúp điện thoại.

Viêm Cảnh Hi không quan tâm bà ta có phải thất vọng hay không, quân cờ, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là được, thành bại chính là vấn đề quyết sách của bà ta.

Viêm Cảnh Hi lẩm bẩm để điện thoại vào trong túi xách, tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt lại, nói: "Chú Vương, đưa cháu thẳng đến ký túc xá trường học, ngày mai cháu có giờ học."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Quá Gấp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Rất Thích

Viêm Cảnh Hi đã gấp cái thứ hai mươi tám, đều đều một phút một cái.

Giáo sư Dương dạy phân tích thường thức mỹ học không có bản lĩnh gì đặc biệt, chỉ có công năng thôi miên là hạng nhất.

Tốc độ nói chuyện chậm rãi, cộng thêm vô số lần lặp lại, lặp đi lặp lại, ơng ơng ông!

Bình thường giờ học của ông, Viêm Cảnh Hi không dám ngủ, bởi vì giáo sư Dương khá khó nói chuyện, lần trước một nam sinh ngủ, trực tiếp bị ghi tội.

Tối hôm qua thật sự ngủ quá ít.

Viêm Cảnh Hi dần dần nằm sấp ở trên bàn, ngủ thiếp đi.

Bụng bỗng nhiên bị nhéo, Viêm Cảnh Hi mở mi mắt đang mộng lung ngu ra, mu bàn tay lau nước miếng, nhìn Chu Gia Mẫn khẩn trương, theo tầm mắt cô ấy quay đầu.

Giáo sư Dương đứng ở bàn bên cạnh Viêm Cảnh Hi, cầm buộc chặt, sắc mặt xanh đen.

Viêm Cảnh Hi lập tức đứng lên.

"Rất buồn ngủ?" Dương giáo sư hỏi.

Viêm Cảnh Hi bị chộp được, hết đường chối cãi.

"Đi ra ngoài đứng." Giáo sư Dương lạnh lùng nói.

Viêm Cảnh Hi biết giáo sư này khó nói chuyện, năm nay cô tốt nghiệp nghiên cứu sinh, không thể gây chuyện, bắt đầu đi đi ra ngoài, dựa vào tường, cúi gằm đầu.

Chậm rãi suy nghĩ đến người đàn ông tối hôm qua.

Anh ta hẳn là đoán được cô nói vị hôn phu là Lục Hữu Nhiễm chứ?

Nếu như là một đôi thật sự với Lục Hữu Nhiễm, cô chỉ đầy hoang đường.

Bất quá, suy nghĩ lại, sau này cô không thể nào gả cho Lục Hữu Nhiễm, cũng không thể nào xuất hiện cùng chú út của Lục Hữu Nhiễm, bọn họ cũng chỉ là người qua đường trong đời của cô.

Nói dối lại ngại gì, chỉ đầy hoang đường thì như thế nào?

Đột nhiên, trước mắt đột nhiên bị bóng một người cao lớn bao lại.

"Cô là giáo viên trường học?"

Viêm Cảnh Hi nghe được một giọng nam trầm thấp, ngẩng đầu lên, là người đàn ông ngày hôm qua.

Trong mắt xẹt qua kinh diễm.

Hôm nay anh, mặc bộ âu phục màu đen, áo sơ mi màu trắng, toàn bộ nút cài được cẩn thận tỉ mỉ cài lên, trên cổ tay mang theo Rolex danh quý, mơ hồ từ trong tay áo lộ ra.

Hôm qua quá mức kinh ngạc không có nhìn kỹ.

Bộ dáng người đàn ông trước mắt này quả thật rất đẹp mắt, mày kiếm hiện ngang tư thế oai hùng, mắt hai mí khắc sâu. (lược bỏ 3000 chữ miêu tả nha)

Chung quy không thể nói cô bị phạt đứng, truyền tới trong miệng Phùng Như Yên không phải chuyện tốt.

"Ừ." Viêm Cảnh Hi tùy ý đáp một tiếng, không muốn cùng xuất hiện với anh, nói nhiều, sai nhiều.

Cô đi tới phía trước, giống như lơ đãng đi qua cái phòng học này mà thôi.

Nhưng sau giờ học, cô bị giáo sư Dương tuyệt tình 'mời' vào văn phòng, bắt đầu liên tiếp giáo huấn.

"Ba nghìn chữ kiểm điểm, thiếu một chữ liền ghi lỗi." giáo sư Dương cuối cùng nói.

Ba nghìn chữ? Cho dù cô từ tám tuổi bắt đầu sáu hồi cũng không có nhiều chữ viết như vậy.

Viêm Cảnh Hi vừa định cầu xin nữa, nghe được tiếng gõ cửa vang lên, cô nhìn hướng cửa.

Lục Mộc Kinh bước thanh huy cao quý đi tới, trong tay cầm một quyển sách, lộ ra nụ cười ưu nhã, thanh âm trời sinh hơi khàn khàn và trầm thấp gọi: "Thầy giáo Dương."

Viêm Cảnh Hi nhìn thấy là anh, khi đi học khoác lác nói mình là giáo viên khi tan học liền bại lộ, trên mặt nóng hừng hực xấu hổ.

Giáo sư Dương thấy Lục Mộc Kinh, đảo mắt khuôn mặt hung ác nham hiểm lúc trước, lập tức cười lên, chủ động khom lưng tiến lên bắt tay nói: "Mộc Kinh, cậu cư nhiên thật sự đồng ý tới, hiện tại muốn gặp mặt cậu một lần đều phải xếp hàng đến Seberia rồi."

"Thầy giáo Dương đề cho tôi tới hỗ trợ, không có đạo lý không đến." Lục Mộc Kinh cầm quyển sách trong tay đưa tới trước mặt Viêm Cảnh Hi, xa cách hỏi: "Quyển sách này là của cô sao? Giáo sư Dương rất thích Lâu Lan."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Quá Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Vận Khí Của Cô Tôi

Viêm Cảnh Hi liếc anh một cái, trong mắt anh cực kỳ xa cách, giống như căn bản chưa từng gặp qua cô!

Nhưng mà anh gọi cô là bạn học, rõ ràng cho thấy đã biết mới vừa cô nói dối.

Viêm Cảnh Hi rũ mắt, khó chịu không lấy.

Lục Mộc Kinh nhìn gương mặt cô chuyển hồng, hơi giương khóe miệng lên, âm cuối nâng lên: "Quyển sách này không phải của cô sao?"

Viêm Cảnh Hi có lẽ còn không thể khống chế tâm tình như trong tưởng tượng, cũng không thể hoàn toàn nhìn thấu tâm tư người đàn ông trước mắt này, nhưng mà, cô không ngốc.

"Cảm ơn." Viêm Cảnh Hi nói một tiếng, nhận lấy sách của anh, lấy ra một phen không rút được, đưa mắt nhìn ngón tay trắng nõn thon dài của anh, cảm thấy người đàn ông này cố ý, thời điểm ánh mắt mang theo tức giận nhìn về phía người đàn ông này, anh lại buông lỏng tay ra.

Anh không nhìn cô, mà là ưu nhã cao quý nói với giáo sư Dương: "Người học sinh này của anh rất có tâm, biết giáo sư Dương đặc biệt thích Lâu Lan, làm người quan trọng hơn học tập, giáo sư Dương cảm thấy được chứ?"

Giáo sư Dương cười gật đầu tán thành: "Đúng!"

Quyển Lâu Lan nguyên trạng di chỉ này được khen cực kỳ trân quý, rất khó tìm.

Quan trọng là, Lục Mộc Kinh đang giúp Viêm Cảnh Hi nói chuyện, ông khẳng định không thể nhắm vào Viêm Cảnh Hi.

"Tôi còn phải soạn bài, đi trước, có cơ hội mời thầy giáo Dương ăn cơm." Lục Mộc Kinh nói chuyện rất khách khí, thân sĩ ưu nhã, cao quý xa cách.

Nhưng mà từ trên mặt giáo sư Dương toàn là mỉm cười nịnh nọt.

Cho dù Lục Mộc Kinh xoay người rời đi, cái lão đầu tính khí xấu xa quái đản này vẫn khúm núm đưa tới cửa.

Viêm Cảnh Hi nhướng chân mày, trong đôi mắt thâm trầm tình tảo mấy phần.

Cô rút ra một kết luận.

Đàn ông họ Lục, đều không thể trêu chọc!

Viêm Cảnh Hi thấy giáo sư Dương trở lại, cười hỏi: "Giáo sư Dương, em còn phải viết kiểm điểm không?"

Ánh mắt giáo sư Dương quái dị liếc mắt đánh giá Viêm Cảnh Hi một cái, như là vẫn kéo ra nụ cười cứng ngắc: "Vận khí cô tới."

"Ừ?" Viêm Cảnh Hi kinh ngạc những lời này của ông, chẳng lẽ giáo sư Dương hiểu lầm người đàn ông vừa rồi có quan hệ với cô?

"Đi học đi, dù sao cũng đừng đến trễ." Giáo sư Dương khó được giọng nói dịu dàng như vậy.

Mặc kệ nó?

Cô thuận lợi không viết kiểm điểm là tốt rồi.

Viêm Cảnh Hi ra cửa, đi tới phòng học, thấy người đàn ông mới đến kia liền đi đến trước mặt anh.

Cô cố ý thả chậm tốc độ, giữ một khoảng cách với anh.

Đột nhiên, người đàn ông kia dừng bước, sừng mắt, liếc xéo cô, ánh mắt thâm thúy như mực.

Viêm Cảnh Hi nhìn về phía sau mình, không có ai, vậy hẳn là anh đang nhìn cô.

Chờ cô quay đầu lại nữa, nhìn anh sai bước đi tới phía cô, trong nội tâm có loại khó chịu không sao nói rõ được.

Viêm Cảnh Hi thẳng tắp ưỡn thẳng lưng, nghiêng thân thể đi, dán vào trên mặt tường, vuốt cằm, tận lực làm cho mình duy trì trấn tĩnh.

"Cô là giáo viên?" Lục Mộc Kinh hỏi, giọng nói không lạnh không nhạt.

Viêm Cảnh Hi thật là có chút tức giận, nhéo lông mày một cái.

Anh không phải đã biết cô là học sinh sao? Nói như thế, là cố ý buộc tội cô.

Bởi vì cảm giác bị anh chế nhạo, ngược lại không hề mất tự nhiên nữa, Viêm Cảnh Hi nâng cằm lên, tròn mắt, sáng ngời, thanh âm rất nhẹ nhàng khoan khoái đúng lý hợp tình trả lời: "Học sinh!"

Trong mắt thâm thúy Lục Mộc Kinh nổi lên một tầng sương mù màu sắc huyền ảo say lòng người, phản xạ ra lắm lắm nhiều điểm ánh mặt trời, óng ánh dị thường.

"Vậy cô ở trước mặt tôi cố ý nói thành giáo viên là muốn lưu lại cho tôi một ấn tượng tốt?"

Thanh tuyến của anh hướng lên trên, mang theo ái muội hỏi.

Trên mặt Viêm Cảnh Hi nóng lên, tim giống như đập lỡ một nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Quá Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Anh Cẩn Tôi?

Cô cười nhạo một tiếng, ánh sáng trong đôi mắt linh động long lánh đầy nước, dùng khí thế bức nhân của cô che giấu đi ngượng ngùng cùng lúng túng bấy giờ của mình.

"Sự tự tin của anh từ trên đường buôn bán tới? Giống như kẻ trộm trộm đồ kêu hô người khác trộm, hoa hướng dương sẽ hướng tới nơi có ánh mặt trời nở rộ, hi vọng mình tốt đẹp là bản tính của con người, tôi chỉ là phản xạ có điều kiện mới nói như vậy mà thôi. Chẳng lẽ muốn tôi nói với một người xa lạ, tôi vì bị thầy giáo đuổi ra khỏi phòng học mới đứng ở ngoài cửa sao?"

"Người xa lạ?" Lục Mộc Kinh ý vị sâu xa nhìn cô, tay trái đột nhiên chống bên cạnh đầu cô, ánh mắt chuyển qua trên môi đỏ hồng của cô, nói: "Nếu tôi đoán không lầm, tôi hẳn là cái người gọi là chú của vị hôn phu trong miệng cô?"

Anh đột nhiên đến gần khiến cho tim Viêm Cảnh Hi bắt đầu đập nhanh hơn, bởi vì gần, cô có thể ngửi được mùi trên người anh tương tự với ánh mặt trời tỏa ra ở trên thảm cỏ tan mát ra mát lạnh, hòa lẫn với xạ hương thuộc về anh người đàn ông thành thực nguy hiểm.

Viêm Cảnh Hi theo bản năng ngửa đầu về sau, cách xa anh một chút, nói: "Anh đã biết tôi là vị hôn thê của cháu anh, nên có khoảng cách với tôi."

Trong mắt Lục Mộc Kinh xẹt qua một đạo sáng mang ý vị sâu xa, ngón trỏ đặt trên đôi môi mềm mại của cô.

Đột nhiên từ tay anh truyền đến dòng điện làm cho thân thể Viêm Cảnh Hi run lên!

Bây giờ chính là đang ở trên hành lang trường học.

"Nó có hôn cô không?" Lục Mộc Kinh hỏi, đôi mắt không gọn sóng lại tựa hồ đã sớm hiểu rõ, gương khoe miệng lên, thu tay về, thẳng tắp đứng trước mặt cô, tay xuyên vào trong túi.

Tư thái này của anh, hình như cô đã bị anh hoàn toàn nắm giữ.

Cô không thích loại cảm giác bị người nhìn thấu này.

"Dĩ nhiên." Dù sao chuyện như vậy, anh ta cũng sẽ không đi chứng minh.

Lục Mộc Kinh nâng khoe miệng lạnh mông lên, nhẹ cười nói: "Theo tôi được biết, nó bắt gặp cô được 10 phút, chuyện đính hôn này ở giữa vẫn còn chưa tiến hành, thành công hay không còn không nhất định, cô xác định nó hôn cô rồi hả?"

Viêm Cảnh Hi mở to mắt hạnh phúc tiếp nhìn Lục Mộc Kinh, người đàn ông này cũng quá phúc hắc đi, cố ý tạo một cái bẫy, để cho cô nhảy vào bên trong.

Viêm Cảnh Hi cười nhạo một tiếng, nếu đã bị vạch trần, cũng không có cái gì xấu hổ, nói toạc ra cũng tốt.

"Vậy thì thế nào? Anh cần tôi?"

Vừa dứt lời, trong mắt Lục Mộc Kinh xẹt qua một đạo sắc bén, vuron cánh tay dài ra, nắm ngón tay xuyên vào tóc sau gáy cô, đỡ gáy cô, gương mặt tuấn tú phóng to ở trước mắt cô.

Viêm Cảnh Hi cả kinh, cho rằng anh thật sự muốn cắn cô, thân thể lui về sau, nhưng mà, đầu bị anh chế trụ, cô căn bản không thể động đậy.

Cho rằng đau đớn sẽ lần nữa xuất hiện ở trên môi, nhưng mà, không có.

Anh chỉ hôn môi cô, nhẹ nhàng hút một cái, buông ra, trán kề vào trán cô, hô hấp ấm áp quét qua trên mặt cô, trong mắt chảy theo dòng nước mênh mông kiểu điên say lòng người.

"Thật sự để cho tôi muốn cô?" Thanh âm của anh tăng lên, khàn khàn, trầm thấp, cũng rất ái muội.

Viêm Cảnh Hi thật sự hết chỗ nói rồi, nếu vậy anh ta không phân biệt muốn cắn?

"Không muốn!" Viêm Cảnh Hi xác định nói!

"Muốn?" Anh lặp lại một lần, âm cuối kéo dài, có loại ảo giác lưu luyến.

"Không muốn!" Viêm Cảnh Hi đề cao dB nói.

"Không muốn cái gì?" Lục Mộc Kinh buông cô ra, đôi mắt tinh táo ý vị sâu xa khóa lấy cô.

Trong đầu Viêm Cảnh Hi xuất hiện một trận hoảng hốt, chống lại cặp đồng tử mị hoặc sâu không thấy đáy kia của anh.

Người đàn ông này, thành thực, nguy hiểm, mang tất cả từng trải, nội hàm của anh đều đóng kín cất vào trong mắt, giống như biển cả xanh thẳm, làm cho người ta nhìn không thấu, hoặc như là một đoàn điều bí ẩn, bản thân liền mang theo lực hấp dẫn trí mạng.

Có lẽ, đối với thanh thế hiển hách, cao cao tại thượng của anh mà nói, gặp cô ở trong quán bar là một cơ duyên, là người phụ nữ anh có thể phát triển loại quan hệ nào đó.

Chương 13: Tôi Đọc Ít Sách, Đùng Đến Lừa Tôi.

Nhưng mà, cô không muốn trêu chọc.

Dứt khoát, giả bộ ngu, vứt bỏ quan hệ.

"Chú, tôi còn là học sinh, không có kinh nghiệm nhân sinh phong phú như chú, còn có, tôi đọc ít sách, đùng đến lừa tôi, không nghe hiểu những lời nói trong miệng chú, bây giờ tôi muốn đi học, không gặp."

Viêm Cảnh Hi lập tức đi về phía trước, mới đi một bước, cổ tay đã bị tay anh giữ lại.

Nhiệt độ tay anh quá mức nóng bỏng, bao trùm trên da thịt cô, giống như đầu mẩu thuốc lá, kéo đến trước người anh, dựa trên cơ ngực cường tráng của anh, sống lưng theo bản năng cứng ngắc.

"Buông tôi ra!" Viêm Cảnh Hi nhú mày nói, thật sự sợ hãi, hạ thấp giọng cảnh cáo nói: "Anh không sợ người khác thấy sao?"

"Thấy cái gì?" Lục Mộc Kinh hỏi, cầm tay cô đặt ở trên eo anh, dọc theo eo anh xoay tròn nửa vòng, dừng lại ở phía trên nút áo.

Tìm Viêm Cảnh Hi cũng đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, tay cũng không tránh thoát được, chỉ cảm thấy ánh mắt anh càng phát ra tà mị, nắm tay cô từ lưng quần đi vào trong, dừng lại ở bụng rắn chắc của anh.

Trong mắt Viêm Cảnh Hi hiện lên sợ hãi, tay nắm chặt nổi lên quả đấm, lông mi hơi rung rung.

Anh lại nhếch mép, nở nụ cười.

Bộ dáng này của cô giống như sợ anh, xem anh thành mãnh thú, mà cô thành con mồi mỹ vị ngon miệng.

Anh nhìn quen nguy trạng của cô, cũng có thể cảm thấy được, cô cố ý làm cho người ta thấy mình khéo léo, nhu nhược, dịu dàng, tựa như mơ hồ không có một chút cảm giác tồn tại.

Nhưng mà, anh đã gặp cô sáu năm trước, tính cách tuyệt đối xuất sắc.

Anh thích cô mang chân thật nhất của mình hiện ra trước mặt anh.

"Cảm thấy sao?" Lục Mộc Kinh trầm giọng hỏi, trong đôi mắt là hai ảnh ngược nhỏ nhỏ của cô.

Mà sắc mặt cô lập tức đỏ ửng.

Chẳng lẽ cái kia của anh lớn?

Nhưng mà, lớn cũng không nên để cho cô sờ eo và bụng của anh.

Cứng rắn không phải nơi đó!

"Thất lưng quá lỏng, dây nịt của tôi, cô có phải nên đưa cho tôi hay không?" Lục Mộc Kinh tựa hồ hiểu rõ, đáy mắt thâm thúy có tia cười hỏi.

Viêm Cảnh Hi hơi sững sờ, bỗng nhiên tỉnh ngộ, đôi mắt chớp chớp buông xuống.

Cô mới vừa hiểu sai rồi.

"Cái đó, tôi cho bạn tôi, anh đòi cậu ấy, một lúc nữa tôi đưa số di động của cậu ấy cho anh." Viêm Cảnh Hi nói.

"Mà tôi nhớ rõ là cho cô." Lục Mộc Kinh trầm giọng nói, buông tay Viêm Cảnh Hi ra, trực tiếp đứng thẳng, khôi phục xa cách trước kia, giọng điệu trần thuật nói: "Hai ngày nữa tôi sẽ tạm thời chuyển vào trường học, đến lúc đó cô trả lại cho tôi."

Nói xong, anh không cho Viêm Cảnh Hi thời gian phản ứng, kiêu ngạo xoay người rời đi.

Ánh mặt trời kéo dài bóng dáng của anh, trong trẻo lạnh lùng mà cao quý, xa cách giống như mới gặp gỡ, quả nhiên đậm bạc.

Nếu không phải trên cổ tay còn lưu lại nhiệt độ của anh, Viêm Cảnh Hi cũng cảm thấy một màn vừa rồi không phải thật sự xảy ra.

Từ từ

Anh nói hai ngày nữa sẽ chuyển vào trong trường học, tại sao anh muốn chuyển vào trong trường học?

Viêm Cảnh Hi nhúu đôi mi xinh đẹp thanh tú lại, trong lòng có dự cảm không tốt, đang nhộn nhạo...

Cô trở về lớp, Chu Gia Mẫn liền đã chạy tới, lo lắng hỏi: "Không sao chứ, giáo sư Dương không làm khó dễ cậu chứ?"

Viêm Cảnh Hi ngồi ở vị trí của mình, nhún vai, lắc lắc đầu.

Chu Gia Mẫn yên tâm, nhiều chuyện nói với Viêm Cảnh Hi: "Cậu biết giá trị chế tạo công trình bài chuyên ngành sau này của chúng ta người nào mang đến không?"

"Nghe nói không phải là bậc thầy thiết kế nổi danh sao?" Viêm Cảnh Hi không hề gì hỏi phục lại nói.

Trong mắt Chu Gia Mẫn lóe lên ánh sáng long lánh khác thường, lắc đầu, hạ thấp giọng nói: "Mình mới vừa rồi nghe Vương Tuệ nói là Lục Mộc Kinh. Chính là nhân vật truyện kỳ trong trường, anh ta có hai bằng tiến sĩ về công trình kiến trúc và quản lý thương nghiệp, công trình thiết kế kiến trúc trở thành kiệt tác trong lịch sử, chưa từng bị vượt qua. Bây giờ Tập đoàn Á Thái của anh ta một mình khống chế toàn bộ khách sạn đẳng cấp trên thế giới, phú khả địch quốc. Mình còn nghe nói, anh ta đang quản lý Lục thị là một xí nghiệp gia tộc rất có quyền thế."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Quá Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cậu Thích Anh Ta Cũng Bình Thường

"Có tiền như thế tới dạy học? Đầu óc anh ta bị cửa kẹt rồi hả?" Viêm Cảnh Hi lười biếng cười lấy bài chuyên ngành ra.

"Trường học mời tới, anh chỉ lên giảng đường một lớp, nhưng mà quan hệ đến luận văn tốt nghiệp của chúng ta, giới thiệu công việc, cuối cùng một người duy nhất tốt nghiệp xuất sắc trong hệ đều là anh ta quyết định. Hình như trọng điểm là muốn mở rộng ở trong nước, thoát nhìn là tới dạy học, nhưng thật ra là tới khảo sát." Chu Gia Mẫn sùng bái nói.

Ánh mắt Viêm Cảnh Hi tinh táo liếc nhìn Chu Gia Mẫn một cái.

Bất kể là ai, cũng không có quan hệ gì với cô, cô cũng không hứng thú với những thứ bát quái này, chỉ muốn bình thường tốt nghiệp, tiết kiệm đủ tiền.

Không khí trong lớp không bình thường.

"Trời ạ, người đàn ông kia rất đẹp trai, phong thái xuất sắc, tao nhà tôn quý!"

"Quả thực là cực phẩm trong cực phẩm, thật sự đẹp mắt."

Viêm Cảnh Hi theo ánh mắt các bạn học nhìn về phía cửa.

Lục Mộc Kinh đập ánh sáng rực rỡ trong veo đi tới, đôi môi lạnh nhạt hơi hơi nâng lên, đôi mắt xinh đẹp quét qua toàn trường, nhìn như trắng sáng gió mát, cao quý đẹp trai, thực ra xa cách, địa vị ở quá cao ngược lại tự nhiên mà thành khí thế, áp đảo trên mọi người.

Chỉ có thể nhìn từ xa.

Người đàn ông này không cùng một thế giới với bọn họ.

Đây là nhận xét của Viêm Cảnh Hi khi trong nháy mắt nhìn thấy anh lần thứ hai, đồng thời, chân mày cũng hơi nhúu lên.

Anh cư nhiên chính là Lục Mộc Kinh, mới vừa rồi lúc Chu Gia Mẫn nhắc tới xí nghiệp gia tộc quyền thế, cô thế nào cũng không nghĩ tới chính là anh chứ?

Người đàn ông này về sau sẽ trở thành lão sư của cô, còn ảnh hưởng đến bài vở và bài tập của cô, cùng danh hiệu sinh viên ưu tú mà cô quan tâm.

Viêm Cảnh Hi có một loại cảm giác vô lực như mưa cùng sỏi dữ, giống như bất cứ lúc nào xương sẽ bị cắn nuốt cũng không còn dư lại.

Từ đầu đến cuối anh đều không nhìn cô, mà là ở trên bục giảng mang theo nụ cười nhạt, nhìn như ôn hòa tao nhã, rồi lại giống như mây gió điềm nhiên,

chân thành mà nói, tự tin, tao nhã tôn quý, giảng kiến thức chuyên ngành cũng làm người ta nhìn với cặp mắt khác xưa.

Viêm Cảnh Hi vẫn cảm thấy hứng thú với kiến thức chuyên ngành, không tự chủ được nghe lọt được rất nhiều.

Chậm rãi, ánh mắt của anh rơi vào trên người Viêm Cảnh Hi.

Bốn mắt nhìn nhau.

Anh đột nhiên dừng nội dung bài giảng lại, sâu xa nhìn về phía cô, có một chút ý vị sâu xa xẹt qua.

Viêm Cảnh Hi không biết tại sao anh đột nhiên không nói, giống như cũng cảm giác được bạn học chung quanh đều mang ánh mắt kỳ lạ, theo bản năng, bị nhìn có chút mất tự nhiên thời điểm đang muốn dời ánh mắt đi, nghe anh trịnh trọng, xa cách hỏi: "Vị bạn học này, em có vấn đề gì muốn hỏi tôi chăng?"

"Ừ?" Viêm Cảnh Hi không hiểu tại sao anh hỏi như thế.

"Lão sư đáng đáp thầy quá đẹp trai, Viêm Cảnh Hi cũng nhìn đến ngây ngốc." Trương Hoa chế nhạo giễu cợt nói.

Trong lớp cười phá lên.

"Chuyên tâm một chút." Thanh âm của anh phát ra càng trầm thấp, không có ý trách cứ, ngược lại cảm giác giống như cung chiều lúc có lúc không, khiến trong lòng Viêm Cảnh Hi không khỏi căng thẳng.

Lục Mộc Kinh xoay người, lúc ánh mắt rơi vào trên máy chiếu, khóe miệng gợn lên nâng lên, tâm tình vui vẻ tiếp tục đi xuống giảng giải.

Cô thật sự không không chuyên tâm!

Cô chính là quá chuyên tâm!

Ai!

Bạn tốt Chu Gia Mẫn ném nụ cười hiểu rõ qua, trên giấy nhanh chóng viết một ít chữ, đưa cho Viêm Cảnh Hi.

Viêm Cảnh Hi cầm giấy lên liếc mắt nhìn, Chu Gia Mẫn viết: "Anh ta thật sự rất tuần tú, nhìn si mê không chỉ có cậu, cậu nhìn những nữ sinh khác, bình thời cũng nằm ngủ, hiện tại, mí mắt cũng không nháy mắt một cái."

Viêm Cảnh Hi bắt đầu đi, cô thật sự chỉ chăm chú nghe giảng thôi.

"Tớ không có hứng thú với anh ta." Sau khi Viêm Cảnh Hi hồi phục, đưa tờ giấy cho Chu Gia Mẫn.

Âm thanh điện thoại di động chấn động vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Dừng Quá Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Người Chú Đó Đối Với Cô Rất Quan Trọng?

Viêm Cảnh Hi nhìn thấy điện thoại có cuộc gọi đến của Phùng Như Yên.

Phùng Như Yên người kia, cô hiểu rõ, sẽ đặc biệt tìm cách gây sự, cô không muốn tìm phiền toái, liền nhận điện thoại.

Thân thể ngồi trượt xuống, núp ở phía dưới bàn, để nam sinh phía trước kia che khuất tầm mắt Lục Mộc Kinh, tiếp điện thoại.

"Cảnh Hi, còn mấy tiết thì tan học?" Phùng Như Yên vẫn một bộ giọng điệu lạnh lùng.

"Một tiết." Viêm Cảnh Hi hạ giọng nói.

"Tiết sau con cũng không cần phải học nữa, ta vừa lấy được thông tin, chú của Lục Hựu Nhiễm qua đây, hơn nữa, rất có thể là tiếp nhận vị trí CEO của Lục thị, đến lúc cần nhận được vốn đầu tư, còn muốn thông qua hần, ta đã hẹn với thư ký của hần, buổi tối mời Lục Hựu Nhiễm cùng chú của hần ăn cơm, con về trước để chuẩn bị một chút!" Phùng Như Yên mệnh lệnh nói.

Nếu như Phùng Như Yên biết là đang bảo cô trốn tiết của chú Lục Hựu Nhiễm, có thể cảm thấy đau ruột hay không.

"Mẹ, hiện tại không tiện bỏ tiết, có thầy giáo mới tới..."

"Người phải trở về cho ta!" Phùng Như Yên cướp lời Viêm Cảnh Hi trực tiếp cúp điện thoại.

Viêm Cảnh Hi thu hồi di động, ánh mắt nhìn thấy vạt áo tây trang màu đen, cùng với chiếc đồng hồ đeo tay đặc biệt sang quý kia.

Viêm Cảnh Hi có loại dự cảm xấu, ngẩng đầu, chống lại ánh mắt thâm thúy của Lục Mộc Kinh, ánh nhìn đó giống như biển rộng sâu thẳm, bịt kín tầm lưa, cô không cách nào nhìn thấu.

Ngón tay thon dài tự phụ của Lục Mộc Kinh gõ nhẹ lên bàn, hướng Chu Gia Mẫn bên cạnh Viêm Cảnh Hi hỏi, thanh âm không lạnh không nhạt, hơi có độ buông lỏng.

"Nếu như học sinh ở trong tiết nghe điện thoại, thầy giáo khác là xử lý như thế nào?"

Chu Gia Mẫn bị hỏi, co quắp đứng lên, ánh mắt khó xử nhìn về phía Viêm Cảnh Hi. "Cái kia...cái kia..."

"Xin lỗi, thầy giáo, nhà em vừa có việc gấp gọi điện thoại cho em." Viêm Cảnh Hi không cho Chu Gia Mẫn khó xử liền tiếp lời.

"Hử?" Lục Mộc Kinh chuyển con người nhìn về phía Viêm Cảnh Hi, rất kinh ngạc, nhìn thấy trong mắt cô xẹt qua một đạo giáo hoạt có tính xâm lược.

"Chủ của vị hôn phu ta nay đến thăm nhà, người nhà sợ thất lễ với người này, kêu ta lập tức trở về, cho nên, thầy giáo, có thể hay không cho em xin phép nghỉ, tiết sau thực sự không thể tham gia!" Viêm Cảnh Hi lí nhí lời trong cổ họng thẳng tắp nhìn Lục Mộc Kinh nói, đem quyền lựa chọn giao cho hắn.

Lục Mộc Kinh giương khóe miệng, mỉm cười nhìn Viêm Cảnh Hi, chậm rãi tới gần.

Trên người anh mang theo một cổ hương vị đặc biệt thanh đậm, thời gian chậm rãi trôi qua, hơi thở của anh đầy tính xâm lược bao lấy không khí xung quanh.

Viêm Cảnh Hi là đang ngồi, anh là đứng, hô hấp ở trong không khí quấn quanh lại với nhau, rồi lại rơi vào trên mặt của cô.

Viêm Cảnh Hi cũng không dám thở mạnh, nhẹ nhàng thở ra, thúc giục: "Lão sư có đồng ý hay không?"

"Người chú này đối với em rất quan trọng sao?" Lục Mộc Kinh liếc xéo cô hỏi.

Viêm Cảnh Hi thực sự không nghĩ đến quyền lựa chọn lại bị hắn đá trở về.

Nếu như cô nói quan trọng, không phải là hình như ngay trước mặt anh tỏ lộ, nếu như cô nói không quan trọng, sẽ không có lý do rồi đi.

Phùng Như Yên là kẻ rất khó trị, ý vào anh trai của mình là hiệu trưởng trường học mà tìm mọi cách kiềm chế cô, cô không đi không được.

"Vị hôn phu đối với em rất quan trọng, cho nên, người chú này đối với em cũng rất quan trọng." Viêm Cảnh Hi trực tiếp bỏ qua câu hỏi của anh xảo diệu trả lời.

Lục Mộc Kinh trong mắt xẹt qua một đạo sắc nhọn không vui, cô còn chưa kịp có phản ứng, anh liền xoay người, thanh âm lạnh bạc truyền tới.

"Em có thể đi, hoặc là chuẩn bị bản kiểm điểm một nghìn từ, chính mình suy nghĩ."

Viêm Cảnh Hi: "..."

Một nghìn từ, đủ độc ác!

Một nghìn từ kiểm điểm và việc đắc tội với Phùng Như Yên, cô chọn về trước.

Viêm Cảnh Hi thu thập, bỏ vào ba lô, rồi từ cửa sau đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Dừng Quá Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Tôi Không Có Cháu Gái Lớn Như Cô.

Edit: Thảo My

Phùng Như Yên chuẩn bị cho cô một cái váy ngắn màu đỏ ngực xẻ hình chữ V bó mỏng, lộ ra tảng lớn mướt mà và khe rãnh thật sâu, váy ngắn không

cẩn thận là có thể thấy quần trong màu đen.

Tuy nhiên lại hiện rõ bộ ngực kiêu ngạo, vòng eo mảnh khảnh, và đôi chân xinh đẹp thon dài của cô.

Người không biết, còn tưởng rằng cô là ra ngoài... Bán!

Viêm Cảnh Hi chỉ cần nhớ tới ánh mắt thâm ý kia của Lục Mộc Kinh, giống như mãnh thú ngủ đông ở trong bóng tối, thời khắc phục kích, bất cứ lúc nào cũng có thể nhào tới, sống lưng của cô đã bắt đầu tê dại.

"Mẹ, có thể không mặc loại váy này đi ra ngoài hay không?" Viêm Cảnh Hi vén tóc trên trán, vặn mi hỏi.

"Lục đại thiếu gia thích phụ nữ vóc người xinh đẹp gọi cảm, cô đi đưa lễ vật cậu ấy cũng nhìn chừng mắt, cô còn không cố gắng!" Phùng Như Yên quở trách nói.

"Nhưng mà lần này không phải đi gặp chú út của anh ta sao? Mẹ xác định bậc cha chú của anh ta cũng có khẩu vị này?" Viêm Cảnh Hi cố gắng thuyết phục Phùng Như Yên, cô kéo đuôi váy xuống, phía trên lại lộ nhiều hơn.

Cô kéo lên cũng không được, kéo xuống cũng không xong.

Suy nghĩ một chút không biết làm sao.

"Nhà họ Lục không phải là có máu mặt sao? Con cảm thấy mặc bảo thủ một chút có thể sẽ tốt hơn." Ngay sau đó Viêm Cảnh Hi bỏ thêm một câu.

Phùng Như Yên do dự nhú chân mày.

Tin đồn vị chú út này của Lục thiếu gia không gần nữ sắc, tính tình lạnh bạc, nội liễm thanh liệt, rất ít người có thể nhìn thấu, bảo thủ một chút cũng tốt.

"Váy cô phủ thêm một cái áo khoác đi. Lúc ở một mình với Lục thiếu gia, cởi áo khoác xuống."

Viêm Cảnh Hi thật sự muốn nói, bà không làm má mà thật đáng tiếc.

Nhưng mà, dù sao lúc ở một mình với Lục thiếu gia, cô làm gì, Phùng Như Yên cũng không thấy được.

Viêm Cảnh Hi lại mặc thêm một chiếc áo khoác lông nhung màu trắng kiểu dài, bao bọc đáng người lồi lõm của mình ở bên trong.

Phùng Như Yên tặng quà thất bại, cố ý tìm thợ trang điểm hóa trang cho Viêm Cảnh Hi.

Bộ dáng cô vốn tinh xảo, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay, mắt to, cằm nhọn, màu mắt là màu hổ phách, tàn mắt ra yêu mị và lười biếng từ trong xương, thợ trang điểm tỉ mỉ tân trang, càng lộ ra tuyệt mỹ.

Tối hôm nay, Viêm Du Thành cũng vội và trở về xã giao, Viêm Cảnh Hi yên lặng đi theo phía sau bọn họ vào phòng bao.

Lục Hữu Nhiễm và Lục Mộc Kinh cũng đã ở đó, đang nói gì đó.

Lục Mộc Kinh ngồi ở vị trí chủ trì, ánh mắt quét qua Viêm Cảnh Hi, chợt lóe lên kinh diễm, sau khi ngón tay thon dài gạt tàn thuốc, lại dựa vào ghế.

Phùng Như Yên lập tức bồi cười, đẩy Viêm Cảnh Hi tới giữa Lục Mộc Kinh và Lục Hữu Nhiễm, nịnh hót nhìn Lục Mộc Kinh, nói với Viêm Cảnh Hi: "Sao không chào, chú út của Hữu Nhiễm, con cũng gọi chú út đi."

Viêm Cảnh Hi hạ mí mắt xuống, khéo léo, nhu nhược, xa cách, lạnh nhạt giống như lần đầu tiên gặp Lục Mộc Kinh.

Thời điểm mới vừa muốn mở miệng, đã nghe thấy thanh âm lạnh bạc của Lục Mộc Kinh vang lên.

"Tôi cũng không có cháu gái lớn như cô!"

Anh lắc lắc ly rượu đỏ, trong mắt mang theo một tia thâm ý khiến người ta nhìn không hiểu.

Phùng Như Yên không nghĩ Lục Mộc Kinh không nể mặt như thế, lập tức cười tìm một bậc thang xuống nói: "Đừng, Lục tổng thật trẻ tuổi, không lớn Hữu Nhiễm hơn mấy tuổi đi?"

"Ngược lại con rất lớn." Viêm Cảnh Hi nhẹ giọng bừa bãi nói một câu, dùng âm lượng không ai nghe được, bị Phùng Như Yên đẩy ngồi ở giữa Lục Mộc Kinh và Lục Hữu Nhiễm.

Sau khi Viêm Cảnh Hi ngồi xuống, tay Lục Mộc Kinh đang kẹp thuốc lá, giống như vô ý khoác lên phía sau ghế dựa của Viêm Cảnh Hi, thân thể hơi nghiêng về bên Viêm Cảnh Hi.

Viêm Cảnh Hi có thể cảm giác được hơi thở trên người anh pha trộn mùi thuốc lá nguy hiểm, một chút bay vào mũi cô.

Chương 17: Tôi Mời Cô

Edit: Thảo My

Cái tay anh khoác lên phía sau lưng ghế của cô càng như kéo cô vào trong trận doanh cảm giác của anh, người không biết, còn tưởng rằng cô và anh là một đôi, mà không phải cô là cháu dâu tương lai của anh.

Nhưng hết lần này tới lần khác anh rất tự nhiên dựa qua đây, ngay trước mặt mọi người, không lạnh không nhạt hỏi: "Đang nói cái gì?"

Bởi vì anh dựa quá gần, nói mỗi một chữ, hơi thở thổi tới phía trên lỗ tai của cô.

Viêm Cảnh Hi hơi nghiêng đầu, dựa vào bên Lục Hữu Nhiễm.

Phùng Như Yên sợ Viêm Cảnh Hi chọc giận Lục Mộc Kinh, ánh mắt cảnh cáo bắn tới.

Viêm Cảnh Hi bắt đầu đi theo đôi mắt lại, Phùng Như Yên mang theo nụ cười giả dối nói: "Lục tiên sinh thoát nhìn rất trẻ tuổi, cũng không lớn hơn Hữu Nhiễm nhiều."

"Tôi lớn hơn nó ba tuổi." Lục Mộc Kinh có điều ngụ ý đáp một tiếng.

Cửa bị đẩy ra một cô gái mặc áo màu đen váy ngắn từ bên ngoài tiến vào, trên móng tay sơn màu đen, nhẹ nhàng gọi: "Ba ba, mẹ, anh rể, chút út."

Cô liếc Cảnh Hi một cái, trong mắt khinh thường, cố ý bỏ qua, ngồi vào bên người Lục Hữu Nhiễm, cười rục rờ với Lục Hữu Nhiễm: "Thật xin lỗi, anh rể, trên đường kẹt xe."

Viêm Cảnh Hi lười biếng đưa mắt nhìn nụ cười rục rờ của Viêm Nhị.

Chị gái cũng không có, anh rể nơi nào tới?

Suy nghĩ một chút, không đứng lắm.

Viêm Cảnh Hi nhú mày, nhìn chăm chăm vào mi mắt mượt mà của Lục Mộc Kinh.

Viêm Nhị nhỏ hơn cô một tuổi, gọi anh là chú út, anh giống như không có bất kỳ phản ứng xấu!

Duy chỉ có nhắm vào cô.

"Xảy ra chuyện gì?" Lục Mộc Kinh tỉnh táo nhìn vào mắt của Viêm Cảnh Hi hỏi.

Anh vừa lên tiếng, ánh mắt mọi người đều nhìn về bọn họ.

Viêm Cảnh Hi chỉ muốn yên lặng làm một mỹ nhân mà thôi, không muốn bị chú ý, cảm giác được ánh mắt không vui của Phùng Như Yên lại nhìn sang, trong đôi mắt thoáng qua giảo hoạt, gờ ly rượu lên, thoát nhìn khéo léo nói: "Tôi muốn kính Lục tiên sinh một chén!"

Trong mắt Lục Mộc Kinh xẹt qua một tia sáng trong ánh lửa.

Nhìn chăm chăm đôi mắt long lanh sáng trong của cô, trong đầu nghĩ đến hồ ly, ngược lại muốn biết phản ứng tức giận của cô.

Anh không nâng chén, thu tay khoác lên lưng ghế dựa của Viêm Cảnh Hi về, dụi tắt thuốc trong gạt tàn.

Viêm Cảnh Hi rõ ràng bị cự tuyệt, không khí có chút cứng ngắc.

Thời điểm cô muốn để ly rượu xuống, Lục Mộc Kinh lại cầm ly rượu lên, nhẹ nhàng lắc lắc, giống như là có thể chạm cốc với anh.

Viêm Cảnh Hi chỉ có thể dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người giống như là một đũa ngọc chờ 'lọt mắt xanh' của anh.

Một giây dài giống như là một giờ.

Dày vò, không biết chờ đợi.

Anh giống như là một chúa tể, hoàn toàn đùa bốn người khác ở trong tay.

Gò má tuấn tú có vẻ lạnh bạc, chậm rãi ghé mắt, vẻ mặt chậm rãi ghé mắt, trong mắt lại xẹt qua một đạo giống khiêu khích, nhẹ nhàng nhấp một miếng rượu đỏ, để ly rượu xuống, nói: "Tôi không muốn uống rượu phụ nữ kính, không tiện."

Anh không uống thì không uống, nói sớm là được, mở cái bản nhạc gì.

Anh xa cách, anh bài xích, thông qua những lời này, vẽ bề ngoài vô cùng tinh tế.

Viêm Cảnh Hi thật sự là một người có năng lực chịu đựng rất tốt, tất cả sự khôn ngoan, tâm tư, mục đích, tư tưởng, trả thù đều giấu dưới bề ngoài nhìn như nhu thuận, chờ có một ngày đủ sức, hoàn toàn thoát khỏi trói buộc bấy giờ.

Người đàn ông trước mắt này thật là có bản lĩnh chọc giận cô.

Trong mắt Viêm Cảnh Hi toát ra ngọn lửa nóng rực, hùng lực dấy lên lửa giận, lực nắm trên ly rượu rất lớn, giống như ly rượu trở thành cổ anh, thân ly rượu đều khẽ run.

Lục Mộc Kinh thấy cô nổi giận, dương nụ cười, nghiêng nước lại khuynh thành, cho cô xuống đài, nâng ly rượu lên đụng nhẹ ly rượu của cô một cái: "Tôi mời cô đi."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Quá Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Cái Gì Là Chơi!

Edit: Thảo My

Người đàn ông này tuyệt đối là có ý.

Cái gì gọi chơi người, chơi tâm tư, chơi không khí, anh thật là cao thủ.

Viêm Cảnh Hi che giấu lửa giận, lộ ra nụ cười càng sáng rỡ, chủ động nâng ly rượu qua, không hề cảm thấy xa cách nói: "Cảm ơn."

Lúc đụng ly rượu của anh, trên tay tự nhiên trượt xuống.

Ly rượu trong tay cô đổ trên bàn, rượu từ trên bàn chảy đến trên quần anh.

"Trời ạ, thật xin lỗi." Viêm Cảnh Hi nói xin lỗi, lập tức đứng lên, giống như cực kỳ lấy lòng nói: "Tôi đi hỏi phục vụ lấy khăn."

Viêm Cảnh Hi vừa nói lao ra, đóng cửa lại trong nháy mắt, lộ ra nụ cười giảo hoạt.

Ai bảo anh có ý chơi cô!

Cô chậm rãi tiêu sái đi, đi cũng không nói, có ý từ từ.

"Chơi rất vui sao?" Viêm Cảnh Hi nghe được thanh âm quen thuộc, cảm giác được trên cổ một cổ hơi thở ảm áp, quen thuộc mạnh mẽ đến gần, cô chuyển mắt, thấy Lục Mộc Kinh đã đứng phía sau cô, cười như không cười nhìn cô.

Xem ra, anh biết là cô có ý.

Cô cũng không phủ nhận, hất cằm lên, đứng lý hợp tình trả lời: "Ai bảo anh chơi tôi trước?"

"Chơi?" Trong mắt Lục Mộc Kinh xẹt qua một đạo ánh sáng khác biệt, vươn cánh tay dài ra, bàn tay dày rộng ôm thắt lưng Viêm Cảnh Hi, xoay người, một bước đi về phía trước, áp cô ở giữa bức tường phía trước và thân thể anh, đôi mắt trầm xuống, nhiều mấy phần dã thú nguy hiểm khóa chặt con mồi: "Biết cái gì là chơi không?"

Viêm Cảnh Hi theo bản năng đẩy ngực anh, cảm giác được cơ lực cường tráng của anh, cùng với nhịp tim đập thùng thùng thùng, rối loạn tiết tấu hô hấp của cô.

Lục Mộc Kinh nhìn chân mày cô nhú lên, trong mắt tối trầm giữ kín như bùng, vẻ mặt dần dần trở lên tà mị.

Một tay của anh chậm rãi rơi vào nút cài thứ nhất trên áo khoác lông nhung của cô

Tím Viêm Cảnh Hi như bị néo một cái, thân thể cứng ngắc, hơi thở khản trương đề ở nơi cổ họng, có loại khủng hoảng không giải thích được.

Khóe miệng Lục Mộc Kinh hơi nâng lên, giọng điệu nhẹ nhàng nói: "Đàn ông chơi phụ nữ, là muốn để phụ nữ ở trên giường, cõng từng món một quần áo của phụ nữ."

Ngón tay thon dài của anh cõng ra cúc đầu tiên trên quần áo của cô ra.

Viêm Cảnh Hi không nghĩ tới anh làm thật, theo bản năng đánh tay anh xuống.

Tay còn chưa đụng đến anh, anh giống như biết rõ, cầm cổ tay cô đặt ở đầu cô, bàn tay đặt trên đùi cô.

Nhiệt độ lòng bàn tay nóng rực truyền tới trên da thịt cô.

Bàn tay anh giống như mang theo ma lực đi lên, đến chỗ nào, một cổ cảm giác tê dại, xa lạ tập kích khiến thân thể cô run rẩy.

"Lục Mộc Kinh, anh dừng tay." Viêm Cảnh Hi khản trương hô lên.

Bàn tay Lục Mộc Kinh dừng lại ở bên cạnh mép quần trong của cô, đột nhiên cầm chân cô, kéo vào.

Viêm Cảnh Hi giật mình, đụng vào trong ngực anh, chống lại mắt càng lúc càng không đành lòng của anh, tựa hồ mang theo ánh sáng sống động, hiện lên ánh ngược về mặt đỏ ửng của cô.

Viêm Cảnh Hi hoảng hốt giãy dụa thân thể của mình muốn tránh thoát.

Lục Mộc Kinh cười khê, giọng nói đùa đùa cất lên: "Cô càng giãy dụa, lại càng tiến vào sâu hơn."

Viêm Cảnh Hi cảm giác bây giờ mình xoay vặn, đụng vào chỗ đang gào thét.

Cô bỗng nhiên ngưng động tác, ngẩng đầu, mở đôi mắt to mang theo ngọn lửa tức giận khóa Lục Mộc Kinh.

Nụ cười của anh dương lên càng vui vẻ: "Tiểu Hi, cô còn cảm thấy mới vừa rồi tôi đang chơi cô không?"

Tiểu Hi từ trong miệng anh nói ra, không chút nào xa cách, giống như bọn họ đã biết nhau rất lâu, đã rất thân mật.

Viêm Cảnh Hi nói chơi, hoặc là không chơi, cũng gây bất lợi cho mình, đột nhiên nhắc chân dậm ở trên gầy da của Lục Mộc Kinh.

Cô mang chính là giày cao gót, dậm chân rất nặng.

Cảm giác dễ chịu kia...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Dừng Quá Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tức Giận?

Lục Mộc Kinh nhíu mày, sắc mặt hơi tái nhợt.

Viêm Cảnh Hi kìm nén tất cả tức giận, xấu hổ, co quắp, tức giận cũng trút hết ở một cước này.

Trong lòng sáng khoái.

Giương lên nụ cười.

Đôi mắt mang theo ngọn lửa trở nên sáng lên, màu hổ phách trời sinh nhẹ nhàng mê mị, có mấy phần khiêu khích.

Cô lui về sau một bước, hất cằm lên: "Chú, tôi nói không lại chú, nhưng mà cái gì gọi họa từ trong miệng ra, chú hiểu."

Lục Mộc Kinh nhìn đôi mắt linh động của cô, không hề nặng nề như lúc ăn cơm, hơi nâng khóe miệng lên, thanh âm trầm thấp vang lên: "Không tức giận?"

Nếu như người đàn ông trước mắt trực tiếp mắng cô, hoặc là đánh cô, giận dữ cũng được, cô sẽ cảm giác mình đạp lên là hợp tình hợp lý.

Nhưng hết lần này tới lần khác, anh mỉm cười với cô.

Cô nhìn không thấu người đàn ông này, bởi vì nhìn không thấu, cho nên, sẽ sợ, trong tiềm thức bảo cô phải chạy đi.

"Lười tức giận với chú." Viêm Cảnh Hi xoay người, người phục vụ phòng bếp bưng một tô lớn có mùi thơm đi tới, không chú ý Viêm Cảnh Hi đột nhiên xoay người, mắt thấy sắp đụng vào.

Bên hông Viêm Cảnh Hi bị một lực khóa lại, lui về sau, ngã vào trong ngực Lục Mộc Kinh.

Cô chưa tỉnh hồn, đã nghe đỉnh đầu vang lên thanh âm Lục Mộc Kinh mang theo vài phần quan tâm và hỏi thăm

"Trước kia cô làm việc cũng lỗi mẫn như thế sao?"

Không, cô làm việc không lỗi mẫn, cô tính toán tỉ mỉ, cẩn thận bình tĩnh, nhưng hết lần này tới lần khác gặp phải anh.

Trên người anh mát lạnh mang theo mùi rượu bay vào chóp mũi cô, giống như là mùi thuốc bắc, khiến tim cô không tự chủ đập nhanh hơn.

Viêm Cảnh Hi không thích cảm giác không khống chế được tim đập nhanh.

Cô bước về phía trước một bước, rời khỏi ôm ấp của Lục Mộc Kinh, vì nhịp tim mình đột nhiên tăng nhanh hơi ảo não, sắc mặt trầm xuống, xa cách nói: "Tôi trước kia làm việc lỗi mẫn hay không lỗi mẫn không liên quan tới anh, sau này làm việc thế nào cũng không liên quan gì đến anh, Lục tiên sinh, tôi biết anh không thích tôi, cố ý trêu đùa tôi, nhưng mà cũng xin một vừa hai phải, bị chọc tới chột nóng này cũng sẽ nhảy tường, chọc tới người nóng nảy cũng sẽ cắn người."

"Cẩn?" Lục Mộc Kinh lặp lại chữ này.

Viêm Cảnh Hi thấy trên áo khoác ngoài trắng như tuyết dính vào một ít nước thơm, thật là tự làm bậy, không thể sống!

Cô xoay người, đi tới dấu hiệu toilet.

Lục Mộc Kinh nhìn bóng lưng hốt hoảng của cô, cô có lẽ không biết, cần nói với đàn ông, có một tầng ý tứ khác, đặc biệt là tách hai bên của chữ này, biến thành một danh từ...

Lục Mộc Kinh hơi giương khóe miệng lên, ánh mắt lay động, chậm rãi đi phía sau người cô.

Viêm Cảnh Hi từ toilet ra ngoài, lúc đi qua phòng bao, nghe được tên của mình bị thanh âm quen thuộc nói tới.

"Phong cách sinh hoạt cá nhân của Viêm Cảnh Hi không tốt, thường đi ra ngoài lêu lổng, theo em biết, chị đã từng mang thai của ba người đàn ông khác nhau." Viêm Nhị sát lại nói chuyện riêng.

Viêm Cảnh Hi cười nhạo một tiếng.

Cô là cô gái trong sạch!

Thật ra ngay từ đầu Phùng Như Yên muốn giới thiệu Viêm Nhị cho Lục Hữu Nhiễm.

Lục Hữu Nhiễm không chỉ là cháu đích tôn Lục gia, còn là Phó tổng Lục thị, lớn lên khuôn mặt cũng xuất chúng nổi bật, là đối tượng tranh đoạt của đông đảo danh môn thực viện.

Nhưng hết lần này tới lần khác Lục lão gia từ coi trọng ngày sinh tháng đẻ của cô, chỉ định cô làm cháu dâu.

"Hon nữa, chị của em, anh đừng thấy chị ta dịu dàng thiện lương như vậy, chị ta đều là giả vờ, chị ta chính là một đóa Bạch Liên hoa không biết xấu hổ, nếu là anh rể cưới chị ta, nhất định anh sẽ ghê tởm chết." Viêm Nhị tiếp tục nói xấu cô.

Nếu như ghê tởm như vậy có lực sát thương lớn, cô không ngại hơn ghê tởm một chút.

Viêm Cảnh Hi tỉnh táo nhìn về phía cửa phòng bao, lộ ra nụ cười giảo hoạt.

Nếu cô ta nói cô là đóa Bạch Liên hoa, cô không có cách gì không thỏa mãn nguyện vọng của cô ta!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Quá Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Dùng Sức Hút Một Chút

Viêm Cảnh Hi nhìn về phía cây lau nhà đặt ở góc tường, xách cây lau nhà lên, để cây lau nhà ngang tường và cửa.

"Người nào ở bên ngoài, người nào!" Viêm Nhị nghe được âm thanh khác thường ở bên ngoài hô lên.

Viêm Cảnh Hi vỗ tay một.

Cô nói cho cô ta biết, cô là người nào? Ngu sao!

Viêm Nhị nảo nản, cũng nghĩ toàn bộ thế giới đều nảo nản sao?

Viêm Cảnh Hi lười biếng xoay người, thấy được Lục Mộc Kinh dựa vào cửa một phòng bao khác.

Sao mỗi lần cô làm chuyện xấu đều bị anh thấy!

"Cô từng mang thai với ba người đàn ông khác nhau?" Lục Mộc Kinh liếc xéo cô hỏi, khóe miệng mang theo nụ cười.

Viêm Cảnh Hi không biết ý tứ của anh khi hỏi những lời này, nhưng mà cô không muốn để cho anh cảm thấy cô là một cô gái lỗ mãng còn có ý nghĩ gì với cô.

"Tôi là xử nữ." Viêm Cảnh Hi khẳng định nói.

Lục Mộc Kinh tươi cười, ánh đèn trên hành lang rọi vào trên người kiều ngạo của hắn, có vàng sáng nhàn nhạt.

Anh làm cho người ta ấn tượng rất thành thực, kiều ngạo, không thể tiếp xúc, nhưng mà, không biết tại sao, Viêm Cảnh Hi cảm thấy sau khi cô nói ra những lời này, màu sắc trong mắt anh có kinh ngạc vui mừng.

Cô không muốn đơn độc đối mặt anh, nhanh chóng đi qua anh, đi tới trước mặt phòng bao.

Tôm đã mang lên.

Phùng Như Yên mượn cơ hội nịnh hót nói: "Cảnh Hi, con bóc tôm thuần thực nhất, mau cho bóc mấy con cho Lục tiên sinh."

Lục Mộc Kinh ngồi xuống bên cạnh Viêm Cảnh Hi, ánh mắt mang theo ý vị thâm trường nhìn về phía Viêm Cảnh Hi, giọng nói không lạnh không nhạt hỏi: "Biết chính xác cách ăn tôm hùm sao?"

Viêm Cảnh Hi không trả lời, nghĩ đến cũng sẽ không thể là lời hay.

Phùng Như Yên rất có hứng thú hỏi: "Tôm hùm còn có cách ăn chính xác, tôi là lần đầu tiên nghe thấy, cảm giác trước kia đều là ăn mù quáng rồi."

Lục Mộc Kinh không có nhìn Phùng Như Yên, mà là từ từ đeo bao tay lên, nói với Viêm Cảnh Hi: "Tay trực tiếp cầm một điểm tiện lợi. Cô có thể hút đầu của nó trước, dùng sức hút sẽ khá hơn một, sau khi hút xong, dọc theo thân thể nó nhẹ nhàng cắn, đợi đến lúc không sai biệt lắm, là có thể ăn."

Viêm Cảnh Hi mặc dù không có bạn trai, nhưng mà kiến thức căn bản thông thường cũng có.

Đoạn nói chuyện kia của anh, giống như nói một loại vận động, nói việc ăn tôm hùm ái muội như vậy, Viêm Cảnh Hi cũng say.

Lục Mộc Kinh cầm một con tôm hùm lên, thả vào trong bát Viêm Cảnh Hi, liếc xéo cô, nói: "Trước thử xem của tôi."

Viêm Cảnh Hi vẫn không động đến tôm hùm trong bát.

Phùng Như Yên giống như không nghe thấy ái muội kia, thúc giục: "Cảnh Hi, ăn của Lục tiên sinh trước, luyện tập một chút."

Viêm Cảnh Hi: "..."

Tâm tình Lục Mộc Kinh vui vẻ, khẽ cười nói: "Còn chưa từng ăn qua, tự nhiên không hiểu, nên luyện tập nhiều."

Ngay trước mặt Phùng Như Yên, Viêm Cảnh Hi không thể tức giận, cô coi như nghe không hiểu, cầm tôm hùm lên, lấy tay bóc vỏ, nhưng mà quá cứng, bóc không được, chỉ có thể đặt ở trong miệng.

Trong mắt lóe lên một tia giảo hoạt, dùng sức một cắn, chỉ nghe một tiếng.

Viêm Cảnh Hi phun hai đoạn tôm hùm ra, vô tội hỏi: "Cần đứt làm sao đây?"

Lục Mộc Kinh: "..."

Viêm Cảnh Hi tựa hồ thấy sắc mặt anh có chút đen, lộ ra nụ cười vui vẻ, vô tội nhìn anh trừng mắt.

Trong mắt Lục Mộc Kinh thâm trầm mấy phần, mặt ngoài rất bình tĩnh lại lấy một con tôm hùm, bỏ vào bát của cô, rất kiên nhẫn nói: "Luyện tập nhiều một chút, sau này ăn tôm hùm không cần mạnh mẽ! Con người khi còn sống có rất nhiều cơ hội ăn tôm hùm, ăn tôm hùm ngon cũng tùy vào chỗ, chính mình cũng hưởng thụ, cô nói có đúng không?"

Đang lúc lúc này, Viêm Nhị xông tới, sắc mặt tái xanh, chỉ vào lỗ mũi Viêm Cảnh Hi mắng: "Viêm Cảnh Hi, cô có thể âm hiểm như thế, lại làm hành động lỗ mãng như vậy!"

Phốc...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Quá Gấp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Ngủ Chung Một Chỗ, Thật Có Dã Tâm!

Cô đang suy nghĩ không đứng đắn, Viêm Nhị thỉnh thoảng nói một câu, làm cô không tiêu hóa được.

Sau khi tới, cảm thấy Viêm Nhị nói chính là chuyện cô dùng cây lau nhà chặn cửa.

Nếu như bình thường, Viêm Cảnh Hi sẽ phủ nhận.

Nhưng mà chuyện này bị Lục Mộc Kinh thấy được, ngay trước mặt Lục Mộc Kinh cô cũng không thể mặt không đỏ không thở gấp nói dối được?

Nếu như, người đàn ông này vạch trần cô, không phải là tự chui đầu vào rọ sao?

Cho nên, Viêm Cảnh Hi không nói gì.

Viêm Nhị nhìn Viêm Cảnh Hi không phủ nhận, càng tức giận, nhìn thấy Lục Hữu Nhiễm đứng ở phía sau, trong mắt một xẹt qua một tia hung ác nham hiểm, cố ý bôi đen mắng: "Viêm Cảnh Hi, chị đừng giả bộ với tôi, ngày hôm qua chị đi chỗ nào?"

Viêm Nhị vừa nói, khinh thường mím mím môi, vênh vao tự đắc nói: "Bạn tôi nói ngày hôm qua lúc chị ở quầy rượu cởi dây lưng của đàn ông, cuối cùng cùng người đàn ông kia đi ra ngoài, Viêm Cảnh Hi, chị là người đã có hôn phu, chị đây là muốn cho cảm sùng anh rể tương lai sao?"

Viêm Nhị muốn cướp Lục Hữu Nhiễm, cô cầu còn không được, nhưng mà, đây không có nghĩa là, cô phải nhận lấy tất cả những thứ kia, đặc biệt là khi nghe, dưới hình dung của Viêm Nhị, cô giống như một đóa Bạch Liên hoa lỗ mãng khắp nơi quyến rũ đàn ông.

"Ngày hôm qua, em nói mấy giờ?" Viêm Cảnh Hi vô tội hỏi.

Viêm Nhị cười nhạo một tiếng: "Hơn mười giờ tối, Viêm Cảnh Hi, chị đừng tưởng rằng có thể lừa gạt qua được cửa ải, thời gian gì, tôi cố ý hỏi được."

"Hơn mười giờ sao?" Viêm Cảnh Hi nhìn về phía Phùng Như Yên sắc mặt hơi tái nhợt, rất tự nhiên tiếp lời giải thích: "Mẹ, hơn mười giờ mẹ gọi điện thoại cho con, cho nên khi đó con đang trên đường trở về."

Cô nắm bắt thời cơ rất chính xác, nếu như cô nói ra trước, Viêm Nhị có thể tùy ý nói một thời gian tới bôi đen.

Hơn nữa, cô biết cách kéo Phùng Như Yên xuống nước, có thể nhẹ nhàng giải quyết Viêm Nhị cổ tình gây sự.

Rất thông minh!

Lục Mộc Kinh dương khóe miệng lên.

"Chỉ biết suốt ngày ầm ầm ỉ ỉ, chị con không phải như con nghĩ, nhanh lên ngồi xuống ăn tôm đi." Phùng Như Yên lời ít mà ý nhiều nói.

"Mẹ, chị ta mới vừa rồi còn khóa con ở trong phòng bao!" Viêm Nhị rất ủy khuất làm nũng nói: "Không tin mẹ hỏi chị ta?"

Phùng Như Yên nhất định giúp đỡ con gái ruột của mình, nhưng mà ngay trước mặt Lục Mộc Kinh phải thu lại tính khí, hiền lành hỏi: "Con mới vừa rồi khóa Viêm Nhị ở trong phòng bao?"

"Tại sao phải khóa Viêm Nhị ở bên trong phòng bao? Hơn nữa. " Viêm Cảnh Hi vô tội nhìn về phía Viêm Nhị, hỏi: "Em sao lại ở trong phòng bao khác?"

Viêm Nhị sừng sốt, cũng không thể nói ra chuyện cô ta cố ý quyến rũ Lục Hữu Nhiễm, sắc mặt có chút xấu hổ, thờ phì phò ngồi xuống, đề tài vì vậy ngừng.

Lục Mộc Kinh giống như có điều suy nghĩ rút một điều từ trong hộp thuốc lá ra.

Giương đông kích tây, tránh nặng tìm nhẹ, nói sang chuyện khác, cô vận dụng không tệ.

Nhưng mà, đến tột cùng ở hoàn cảnh xấu xa ra sao khiến tính tình cô nhạy bén giống như hồ ly?

Phùng Như Yên thấy thế, lập tức kéo ra nụ cười, ra lệnh cho Viêm Cảnh Hi: "Nhanh lên đốt giúp Lục tiên sinh."

Viêm Cảnh Hi nhìn về phía Lục Mộc Kinh, anh không vạch trần cô, đốt lửa coi như đổi ân tình của anh.

Cô cầm cái bật lửa lên.

Lục Mộc Kinh phối hợp ngâm thuốc lá ở trong môi, hơi mở ra, đôi môi cong như sóng nước dưới ánh đèn, hết sức xinh đẹp.

Bởi vì hai người dựa vào gần nhau, cô có thể thấy trong mắt anh có hai bóng nho nhỏ của cô lúc này sắc mặt đỏ thắm.

Viêm Cảnh Hi duy trì bình tĩnh, bật lửa lên.

Lục Mộc Kinh cúi người, càng dựa vào cô gần hơn, hô hấp cũng phả vào trên tay cô, hít vào, sau đó phun ra khói mù dày đặc, trong nháy mắt cặp mắt mê mị mi mắt xinh đẹp của anh, càng sâu không thấy đáy, không cách nào thăm dò.

Sau khi Viêm Cảnh Hi thấy thuốc lá đốt xong, để cái bật lửa xuống.

"Thân thể cô không thoải mái? Mặt rất đỏ!" Lục Hữu Nhiễm vẫn không chính diện nói chuyện với cô liếc xéo hỏi cô.

Viêm Cảnh Hi nhìn về phía Lục Hữu Nhiễm, không muốn đưa cho anh ta quá nhiều chú ý, xa cách khách khí trả lời: "Tôi uống rượu mặt sẽ đỏ."

Lục Hữu Nhiễm nhàn nhạt dương hạ khóe miệng, mắt hết hưng trí, tựa hồ không có cảm giác hứng thú gì với cô.

Như vậy cũng tốt.

Ít nhất thoát nhìn anh ta an toàn hơn chú của anh ta rất nhiều.

Lúc ăn cơm, có Phùng Như Yên điều chỉnh, mục tiêu nịnh nọt của bà ta là Lục Mộc Kinh, chăm chỉ hỏi rất nhiều vấn đề.

Lục Mộc Kinh chẳng qua là trả lời qua loa, thoát nhìn khách khí, xa cách, ngạo kiều từ trong xương khiến cảnh tượng Phùng Như Yên nịnh nọt càng nặng hơn.

Bữa tiệc, cuối cùng kết thúc.

Phùng Như Yên lúc mời rượu Lục Mộc Kinh, không tự chủ uống quá nhiều, nói chuyện cũng có chút nói ngọng.

"Tiểu Hi, con một hồi đưa Hữu Nhiễm cùng chú của cậu ấy về. Nhất định phải chiều đãi chú của Hữu Nhiễm thật tốt, biết không?" Phùng Như Yên ra lệnh.

"Con biết, mẹ!" Viêm Cảnh Hi đáp một tiếng.

"Mẹ, con cùng chị đưa anh rể bọn họ trở về, trong lúc đó có thể chăm sóc một chút." Viêm Nhị vội vàng nói.

"Cũng tốt, cũng tốt." Phùng Như Yên lão đảo lắc lư đứng lên, Viêm Du Thành đỡ rời đi.

Bởi vì Viêm Nhị lái một chiếc xe tới đây, Lục Hữu Nhiễm cũng lái một chiếc xe tới, Lục Hữu Nhiễm đi tuốt ở đằng trước, mở cửa xe.

Viêm Cảnh Hi chuẩn bị đuổi theo.

Viêm Nhị ném chìa khóa xe mình cho Viêm Cảnh Hi nói: "Chị, tôi ngồi xe của anh rể, chị lấy xe của tôi đưa chú út về."

Nói xong, vui vẻ nhảy lên xe Lục Hữu Nhiễm.

Lục Hữu Nhiễm liếc mắt nhìn Viêm Cảnh Hi hiền lành nhu thuận.

Anh ta không có một chút hứng thú với tính tình bình hòa, cũng không để ý đến việc không hợp lý, lái xe rời đi.

Lục Mộc Kinh liếc xéo nhìn xe Lục Hữu Nhiễm lái đi, nhếch miệng, tay đút vào trong túi, đứng nghiêm ở phía sau Viêm Cảnh Hi.

"Xem ra, nó căn bản không để ý đến cô." Lục Mộc Kinh khẳng định nói.

Lục Hữu Nhiễm không quan tâm cô, biểu hiện rất rõ ràng.

Viêm Cảnh Hi ở trước mặt Lục Mộc Kinh đã đủ mất hết mặt mũi, lại hối hận, ngược lại khiến cho cô càng thêm thật đáng thương.

Cho nên, cô lộ ra nụ cười, lười biếng như không sao cả, hỏi ngược lại: "Anh cảm thấy, lòng anh ta đối với tôi không thay đổi sao?"

Trong mắt Lục Mộc Kinh lóe lên một tia kinh ngạc, trong ánh mắt càng phát thâm trầm, niêm phong tất cả từng trải và nội hàm cất vào trong, tối đen như mực, hỏi: "Cô xem trọng quyền thế Lục gia?"

Nụ cười của Viêm Cảnh Hi càng phát rực rỡ.

Cô không cần thiết giải thích với một người sắp trở thành người xa lạ, theo lời của anh nói: "Nếu như anh cảm thấy là thế, thì chính là thế."

Nói xong, cầm dưới cô liếc về phía xe của Viêm Nhi, ánh mắt trong suốt, nói: "Đi thôi, tôi đưa Lục tiên sinh về."

Lục Mộc Kinh nhìn cô tiêu sái mở cửa xe, ngồi ở vị trí lái, thắt dây an toàn cho mình.

Nếu như, cô ngại ngùng nói không phải, hoặc là trên mặt có vẻ chột dạ, anh có thể sẽ tin lời của cô.

Nhưng mà, cô thân nhiên, nụ cười của cô, ngược lại làm anh không tin cô là cô gái vì quyền thế mà hy sinh hạnh phúc cả đời.

Hơn nữa, cô nhìn thấy em gái đuổi theo chồng tương lai của mình, cũng không có một chút thương tâm, càng không cần phải nói đến lo lắng.

Cô gái này, khiến anh trong vòng hai ngày rất có hứng thú đi tìm hiểu.

Lục Mộc Kinh lên vị trí bên cạnh tài xế, thắt dây an toàn cho mình, trong mắt xẹt qua một tia giao hoạt, thoải mái nói: "Nếu như cô là vì tiền của Hữu Nhiễm, tôi có tiền, có quyền hơn nó, có thể, về ngoại hình, cũng không kém nó!"

Mắt Lục Mộc Kinh chậm rãi nghiêng sang, chống lại hai mắt kinh ngạc của Viêm Cảnh Hi, nâng lên nụ cười tà nịnh.

Viêm Cảnh Hi vẫn cảm thấy người đàn ông trước mắt này có dã tâm với cô, nếu như trước chẳng qua là suy đoán, hiện tại cô mới có thể khẳng định.

Từ diện mạo, khí chất, kinh nghiệm từng trải, bối cảnh và thực lực kinh tế của anh, anh không thiếu phụ nữ, hoặc là, bây giờ còn có rất nhiều phụ nữ.

Anh có năng lực bao nuôi phụ nữ.

Người đàn ông quyền quý giống như vương giả, cô không chọc nổi, càng không muốn như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Viêm Cảnh Hi chen giấu sợ hãi của mình, lộ ra nụ cười nhợt nhạt, buột miệng nói ra: "Anh lớn tuổi hơn anh ta!"

Lục Mộc Kinh không nghĩ tới cô sẽ trả lời như thế, anh mạnh mẽ hơn nữa, anh cũng được người khác nịnh nọt quen, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, nhìn cô thật sâu.

Viêm Cảnh Hi tựa hồ có thể thấy trên mặt anh có ba đường hắc tuyến, đen kịt bao phủ trên đỉnh đầu anh. Khiến mặt anh có loại cảm giác khí phách sắc bén.

Nhưng mà, cô một chút cũng không sợ, ngược lại thấy anh đen mặt, đặc biệt sáng khoái, đảo qua khói mù trước kia, vui vẻ lộ ra nụ cười.

"Muốn nghe bài hát không?" Viêm Cảnh Hi giả vờ không kích thích anh, thoải mái nói xong, tự nhiên lựa chọn một bài hát vui vẻ ầm ập, lái xe, ngón tay rất có tiết tấu gõ tay lái.

Lục Mộc Kinh liếc nhìn ngón tay xinh đẹp của cô, nói: "Tôi lớn tuổi hơn nó, chỉ có thể chứng minh một vài nơi thành thực kiêu ngạo hơn nó, cô cái gì cũng không hiểu, có muốn tôi khảo sát một phen hay không?"

Viêm Cảnh Hi: "..."

Cô nhìn Lục Mộc Kinh, sao cảm thấy trong những lời nói này chứa đầy hàm ý!

Ánh sáng đèn đường lúc sáng lúc tối chiếu vào trên người anh, ở trong mắt anh cũng toát ra ánh sáng trong suốt.

Cho dù anh không nói lời nào, quanh thân cũng có một loại hơi thở và từ trường mạnh mẽ, làm cho trong lúc nhất thời Viêm Cảnh Hi có chút hoảng hốt, không biết phản bác ra sao.

Lục Mộc Kinh nở nụ cười, giống như là rảnh rỗi nói giỡn, dịu dàng nói: "Lái xe cho tốt. Đừng nhìn chằm chằm tôi. Không phải nói tôi có tuổi sao!"

Nói xong, anh nghiêng mặt sang bên, lại vui vẻ cười, đầu dựa vào ghế, hai mắt nhắm nghiền.

Thanh âm khàn khàn, nói: "Đến nơi gọi tôi."

Viêm Cảnh Hi cắn cắn môi, nhìn không hiểu người đàn ông này.

Anh đây là nói giỡn, hay là ngụ ý gì?

Xuất phát từ lễ phép và thái độ đúng mực.

Viêm Cảnh Hi tắt nhạc.

Xe đến cửa khu nhà ở, Viêm Cảnh Hi thấy anh còn nhắm hai mắt.

"Này, đến." Viêm Cảnh Hi kêu một tiếng.

Anh không lên tiếng! Vẫn nhắm hai mắt.

Cô cũng không thể mãi ngồi trên xe cùng anh được?

Viêm Cảnh Hi nhẹ nhàng đẩy anh một.

Tay đột nhiên bị anh bắt được, Viêm Cảnh Hi nhanh chóng rút ra, sắc mặt khẽ biến thành hồng, nói: "Anh đến."

Lục Mộc Kinh không có biểu cảm gì lớn tháo dây an toàn ra, xuống xe, nhìn cô còn ngồi trên xe, hỏi: "Cô không lên chào hỏi bạn trai cô sao?"

Viêm Cảnh Hi từ trên xe bước xuống.

Vốn định sau khi đưa Lục Mộc Kinh lên, chào hỏi với Lục Hữu Nhiễm liền đi, không nghĩ tới, mới đi tới cửa, đã thấy Viêm Nhị chạy tới, ôm tay cô, vui sướng nói: "Chị, nơi này của anh rẻ còn thật không tệ, phong cảnh rất đẹp, hôm nay chúng ta ở nơi này có được không?"

Viêm Cảnh Hi thật sự bội phục da mặt dày của Viêm Nhị, trực tiếp từ chối nói: "Không tốt đâu, quần áo đồ dùng rửa mặt cái gì cũng không có, không được thuận tiện."

Trong mắt Viêm Nhị xẹt qua tia hung ác nham hiểm, cướp đi túi của Viêm Cảnh Hi, bỏ chạy xa ba mét, nói: "Có quan hệ gì, một hồi mượn đồ anh rẻ mặc là được rồi, nơi này của anh rẻ nhất định là có đồ dùng rửa mặt."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đừng Quá Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Có Thể Không Cần Giả Bộ Như Thế Không?

Viêm Cảnh Hi rất không thích hành động này của Viêm Nhị.

Chuyện cô gái mới chỉ biết đàn ông hai ngày đã đến nhà là hạ thấp giá trị con người, cô ta hành động như vậy căn bản Lục Hữu Nhiễm đuổi không kịp, sẽ chỉ làm Lục Hữu Nhiễm cho rằng cô ta là cô gái rất dễ dàng tới tay.

Mặc dù, lui tới, Lục Hữu Nhiễm cũng sẽ không quý trọng cô ta.

Huống chi, Viêm Cảnh Hi cảm thấy trong lòng Lục Hữu Nhiễm có thương tích.

Loại đàn ông này, thoát nhìn dễ dàng chinh phục, chán đến chết, nhưng, bắt quá chỉ là dạo chơi nhân gian, sẽ không dễ dàng bỏ tình cảm ra.

"Viêm Nhị, đừng náo loạn, ngày mai tôi còn phải đi học." Viêm Cảnh Hi hạ thấp giọng nói với Viêm Nhị.

"Tôi không náo loạn, anh rẻ đã đồng ý, hơn nữa, nơi này lại không xa trường học của cô, cùng lắm thì ngày mai tôi đưa cô đi, cứ quyết định như vậy." Viêm Nhị nhìn Viêm Cảnh Hi bước nhanh tới, không cho cô một chỗ trống cự tuyệt, sau khi cầm túi của cô đi vào phòng, khóa cửa.

Viêm Cảnh Hi biết, tính tình Viêm Nhị, tuyệt đối không thể trả lại túi cho cô, mà giấy chứng nhận và đồ quan trọng cô đều để trong túi xách!

Viêm Cảnh Hi đang suy nghĩ, làm sao lừa gạt Viêm Nhị ra ngoài, liền nghe thấy phía sau vang lên thanh âm trầm trầm của Lục Mộc Kinh: "Nơi này chỉ có ba phòng."

Viêm Cảnh Hi cảm thấy đầu lớn hơn, nhắm mắt lại để cho mình tỉnh táo.

Rõ ràng, Viêm Nhi chiếm đoạt một phòng, Lục Mộc Kinh cũng có một phòng, chẳng lẽ cô phải ngủ một phòng với Lục Hữu Nhiễm sao?

Mở mắt ra, khẽ thở dài một hơi.

Lục Mộc Kinh khẽ nở nụ cười, đi tới bên người cô, mắt nhìn xuống đôi mắt lóe lên của cô, tựa hồ hiểu rõ, thấp giọng nói: "Cô suy nghĩ cái gì?"

Anh phun khí vào trên cổ nàng cô, nóng nóng, ẩm ướt, rất nhột.

Viêm Cảnh Hi theo bản năng đi tới bên cạnh lui ra về sau một bước, nhìn về phía Lục Mộc Kinh.

"Tôi có thể ở phòng khách." Viêm Cảnh Hi liếc ghế sa lon một nói.

"Vừa tới đã giành địa bàn của tôi!" Lục Mộc Kinh cười nói.

"Hả?" Viêm Cảnh Hi chưa hiểu rõ.

Tay Lục Mộc Kinh xuyên vào trong túi, liếc nhìn khuôn mặt tinh xảo của cô, thu liễm không đành lòng, trầm ổn nói: "Cô đã biết phòng của tôi, tối nay cô có thể ngủ ở đó, nhớ khóa cửa, cô gái, ở phòng khách, quá nguy hiểm."

Viêm Cảnh Hi nhìn chằm chằm bộ dáng anh cũng không giống nói giỡn, tim giống như bị cái gì đụng một, đập lờ một nhịp.

Vị hôn phu của cô, sau khi cô tới vẫn ở trong phòng mình không biết làm cái gì, mắt cũng không liếc nhìn cô một.

Mà người đàn ông trên cột cô mấy lần này, lại ở lúc máu chốt cho cô một loại cảm giác đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, cũng làm cho cô có một chút hoài nghi với đánh giá trước của mình.

Nếu như anh có động cơ không thuần khiết với mình, không phải có thể thừa dịp trống mà vào sao?

Anh chẳng những không có, ngược lại như quân tử đứng đắn, lịch sự nhường phòng cho cô, trước trên cột, bất quá giống như là trò đùa của anh, lập tức qua đi.

Viêm Cảnh Hi là một người ân oán phân minh, gạt đầu, lệ khí trước kia tan mất, khách khí nói: "Cảm ơn."

"Đi đi." Lục Mộc Kinh nói một tiếng, xoay người, kiêu ngạo mà xa cách.

Anh đi tới trước ghế sa lon, mở máy vì tính xách tay ra, chuyên chú ở trong máy vì tính, màn ảnh màu xanh chiếu trên người anh, ập đến ánh sáng mê người, khiến ánh sáng từ trong người đàn ông càng phát ra phong thái nổi bật.

Cũng làm cho Viêm Cảnh Hi cảm giác có khoảng cách không thể vượt qua được.

Cô vào phòng, khóa cửa, đi vào phòng tắm, tắm rửa, nhưng bởi vì không có quần áo thay, cũng chỉ có thể mặc quần áo của mình ngủ, may mà, buổi tối mới vừa thay, cũng không bẩn.

Lúc nửa đêm.

Cô bị âm thanh thùng thùng đánh thức.

Cách vách giống như có âm thanh, còn có ý đụng tường bên này của cô, bên trong xen lẫn một ít tiếng thở dốc không rõ.

"Anh rở, rất thoải mái, lại dùng lực một chút!" Thanh âm mơ hồ của Viêm Nhi từ tường bên kia truyền tới.

Viêm Cảnh Hi từ trên giường ngồi dậy, ngáp một.

Đồng tử xinh đẹp lim dim liếc tường một, gãi gãi tóc.

Cô hiện tại đã rõ, tại sao Viêm Nhi cô ý muốn kéo cô cùng?

Thì uy.

Nhưng, một người đàn ông quen biết hai ngày đã lên giường với cô, cũng sẽ quen biết hai ngày lên giường với người khác!

Hai ngày, có thể hiểu biết bao nhiêu về một người, bất quá dựa vào phía dưới thắt lưng suy nghĩ mà thôi.

Loại này kích tình, tới nhanh, đi cũng nhanh, bất quá là nam nữ ở thành phố lớn hưởng thụ trong nháy mắt kích thích mà thôi, đàn ông có lẽ không sao cả, cấu tạo thân thể nhất định là tấn công theo hoàn cảnh.

Phụ nữ, vẫn là cẩn thận một chút mới tốt.

Phóng túng, tổn thương chỉ có thể là mình mà thôi.

Buổi tối bởi vì ăn tôm khẩu vị, Viêm Cảnh Hi cảm thấy có chút khát nước, cô từ trên giường đứng lên, mở cửa, đi ra ngoài.

Cô mở cửa ra là có thể thấy ghế sa lon.

Thân thể Lục Mộc Kinh cường tráng đành phải ở trên ghế sa lon, không cời tây trang, đầu tựa vào trên gối, hai tay vòng, nhắm hai mắt lại.

Tướng ngủ rất tốt, cho dù nằm, cũng có thể cảm giác được đường nét thân hình hoàn mỹ, mang theo sắc lạnh pha kiêu ngạo lại có một loại tao nhã giống như vương tử.

Trong phòng khách nhiệt độ máy điều hoà có hơi thấp, cô ra ngoài đã có thể cảm giác được trên cánh tay lạnh.

Cái chân đạp lên trên người anh phần lớn đã rơi xuống đất, chỉ còn lại một chút bên thắt lưng, tùy thời có khuynh hướng sẽ rớt xuống.

Anh ngủ ghế sa lon nhỏ cũng là bởi vì cô.

Viêm Cảnh Hi cũng không muốn anh bị cảm, khiến mình thiếu anh.

Cô đi tới chỗ máy điều hoà không khí, điều chỉnh từ hai mươi ba độ lên hai mươi tám độ, đi tới bên cạnh anh, xóc chân trên đất lên, lần nữa đắp kín cho anh, khoác lên phía trên eo ếch.

"Ừ, anh rẻ, thật là nhanh, em không nhanh được." Trong phòng Lục Hữu Nhiễm truyền tới tiếng thét chói tai của Viêm Nhi.

Viêm Cảnh Hi hơi nhú chân mảy, phòng khách nghe rõ hơn nơi đó của cô.

May mà, Lục Mộc Kinh đã ngủ, nếu không anh nghe được, Viêm Nhi mất thể diện, cô cũng mất thể diện.

Lúc Viêm Cảnh Hi vừa định đi, đột nhiên, cổ tay bị nắm.

Viêm Cảnh Hi cả kinh, nhìn về phía Lục Mộc Kinh, anh mở mắt trong suốt sâu xa nhìn, thẳng tắp khóa cô lại.

Thông qua ánh đèn lò mờ ở phòng khách, cô có thể thấy đôi mắt anh giống như viên đá ánh đen, giống như tinh quang ẩn núp ở trong bóng tối.

Phòng Lục Hữu Nhiễm vang lên thét chói tai và thanh âm mềm mại của Viêm Nhi.

Theo tiết tấu cô ta gào thét, Viêm Cảnh Hi hết cách nhịp tim tăng nhanh, khăn trương lên.

"Anh buông tôi ra." Cô hạ thấp giọng nói.

Ánh mắt Lục Mộc Kinh chậm rãi từ trên mặt cô chuyển qua ngực, sương mù trong mắt hiện lên một tầng sáng màu huyền ảo.

Lúc này Viêm Cảnh Hi mới nhớ tới, cô mặc chính là váy ngắn khoét ngực, bởi vì ra ngoài uống nước, không có phủ thêm áo khoác ngoài lông nhung, cho nên, vóc người đẹp đều đều hiện ra ở trước mặt anh.

Đặc biệt là, khe rãnh sâu bởi vì cúi thân thể càng nổi bật, tuyết trắng tròn trịa nồn nà giống như muốn từ trong quần áo nhảy ra.

Cô vội vàng dùng một tay kia che ngực.

Nhưng bởi vì cô đưa ra, đuôi váy kéo lên, lộ ra chân mảnh khảnh, cùng với viền quần màu đen.

Trong mắt Lục Mộc Kinh xẹt qua dị quang, chân mày nhíu lại, hầu kết chuyển động, thanh âm khàn khàn đích xác vang lên: "Cô cố ý?"

"Tôi không có." Viêm Cảnh Hi gấp gáp lùi về sau.

Lục Mộc Kinh nắm bàn tay cô dùng một chút lực, cô ngược lại bởi vì lực quán tính mạnh mẽ ngã về phía Lục Mộc Kinh, chết từ té cũng không xong đôi môi mềm mại đồ mọng của anh.

Dòng điện tê dại từ nơi chạm vào phát ra.

Mắt hạnh Viêm Cảnh Hi mở lớn, kinh ngạc há mồm ra, anh thuận lợi tiến vào trong miệng có hơi thở mùi đàn hương của cô.

Viêm Cảnh Hi chạm vào hồng xà ướt át của anh, trong nháy mắt hoảng hốt, chò phản ứng kịp, bàn tay anh đã xuyên qua tóc cô, giữ phía sau đầu cô, không để cô có thể lùi bước tiếp nhận nụ hôn của anh.

Mà một khác bàn tay của anh cũng từ phía dưới làn váy của cô đi vào.

Cảm giác trước nay chưa có tán loạn ở trong thân thể cô.

Cô càng giống như là một đứa trẻ không biết làm sao, không khí bị hút sạch, vô tri vô giác, không khỏi khiến thân thể cô khô nóng như nhũn ra.

Một chút lý trí cuối cùng Viêm Cảnh Hi lưu lại, đẩy tay thô lỗ của anh ra.

Anh cũng không bắt buộc, từ hông cô đi xuống.

Nhiệt độ bàn tay quá nóng, truyền đến trên da thịt cô, thâm nhập vào máu cô.

Không biết có phải cô chỉnh nhiệt độ máy điều hòa không khí cao hay không, chỉ cảm thấy rất nóng, trên lỗ mũi xuất hiện mồ hôi lỏng lẻo.

Mất thấy bàn tay anh đến nơi lưng quần cô, Viêm Cảnh Hi cong người lên lui về sau, tận lực cách bàn tay anh xa một chút, không để cho anh được như ý.

Anh rất có kiên nhẫn, cũng rất cẩn thận, giống như là một thầy giáo có tu dưỡng tốt, hướng dẫn cô, thỉnh thoảng dịu dàng, thỉnh thoảng bá đạo, thỉnh thoảng sung mãn nắm trong tay, thỉnh thoảng lại cho cô không gian tự do.

Hôn từ môi cô dời về phía cổ cô.

Viêm Cảnh Hi nghe được mình nũng nịu cũng hoảng sợ, giống như không tự chủ bị năng tiên cá đầu độc, rõ ràng không muốn, thanh âm kia lại dịu dàng giống như mời.

Viêm Cảnh Hi ảo não sắc mặt đỏ bừng, bàn tay đẩy mặt anh, nụ hôn anh lại tỉ mỉ rơi vào lòng bàn tay cô, tim đột nhiên nhảy một, giống như, có một luồng nhiệt không rõ truyền vào người cô.

Viêm Cảnh Hi thật sự là vội muốn chết, cô lại không dám lớn tiếng, sợ bị hai người bên trong nghe.

Nếu bọn họ ra ngoài, thấy một cảnh bốc lửa như thế, còn không biết Viêm Nhị muốn bịa đặt nói xấu thế nào!

Cũng không biết sao, cô cảm giác mình càng ngày càng vô lực.

Giống như là bị Lục Mộc Kinh làm ma pháp.

Phút chót, nghe được trong phòng vang lên thanh âm nhẹ nhàng của Viêm Nhị: "Anh rể, em đi về trước, nếu không bị chị phát hiện, em liền thâm!"

"Dựa vào!"

Có thể không cần giả bộ như thế không, không phải là cố ý để cô nghe được mới đụng vào mặt tường bên kia sao?

Mất thấy Viêm Nhị muốn mở cửa, cô ta ra ngoài, nhất định có thể thấy cô và Lục Mộc Kinh trên ghế sa lon.

Viêm Cảnh Hi khăn trương trong đầu trống rỗng.

Chỉ cảm thấy bàn tay anh ôm thắt lưng cô dùng lực mạnh hơn, lật nghiêng thân vào trong.

Sức lực của anh quá lớn, Viêm Cảnh Hi bị bay lên không, theo bản năng bắt được cổ áo anh.

Cửa mở trong nháy mắt, ánh đèn bên trong từ trong khe cửa soi sáng ra, đồng thời rơi vào một góc trên ghế sa lon, cái chắn che cả người cô.

Trên ghế sa lon rất hẹp, cô bị dính vào thân thể anh và phần lưng ghế sa lon, giữa hai người không có một chút khe hở.

Mặt vừa lúc ở vị trí trái tim anh.

Bởi vì quá gần, cô có thể nghe được âm thanh trái tim anh mãnh liệt nhảy lên, cùng tần số tiết tấu với nhịp tim của cô.

Hơn mấu chốt chính là, cô mơ hồ cảm giác được trên bụng có một vật rất nóng bỏng, giống như có sinh mạng, như mèo con làm nũng kẻ sát cô, càng ngày càng không mơ hồ.

Viêm Cảnh Hi gia tăng lực đạo nắm chặt quả đấm khắc chế khăn trương và sợ hãi của mình, cũng không dám thở mạnh.

Cô còn tưởng rằng anh trước trên cột cô chỉ là bởi vì vui đùa mà thôi.

Nhưng mà, anh hiện tại có phản ứng sinh lý đặc thù rõ ràng như thế, mang một người đàn ông thành thực đã tâm bùng bùng, cường thế bá đạo khắc họa vô cùng nhuần nhuyễn.

Nếu như cô còn cảm thấy anh là đang nói đùa, đầu óc cô chính là bị cửa kẹp, té bào toàn thân anh đều đã nói cho cô biết một tin tức nguy hiểm.

Anh muốn xâm lược cô!

Thân thể Viêm Cảnh Hi hơi run rẩy, cùng anh dựa vào ở chung một chỗ gần như thế, tương đương với bảo hồ lột da*, cô sẽ bị ăn xương đến cũng không thừa.

* Bảo hồ lột da: không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Quá Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Cô Rốt Cuộc Có Ý Tứ Gì Với Tôi?

Cô nghe được tiếng đóng cửa vang lên phía bên Viêm Nhị, lập tức đẩy thâm lòng ra để hít thở không khí mới mẻ, đồng thời đối diện với hai tròng mắt nhuốm đầy dục vọng của anh.

Nguy hiểm giống như một tia chớp xẹt qua tâm trí cô.

Viêm Cảnh Hi hoảng loạn muốn lật người ra khỏi người anh.

Cánh tay lại bị anh nắm lấy lần nữa.

Bàn chân lập tức trượt một đặt trước ngực anh. Mà nơi nào đó lại không biết sống chết nhắm ngay cái nơi đang khó chịu của anh. _ddlqd_

Kích thích đột nhiên khiến cho cơ đùi của cô căng lên.

Viêm Cảnh Hi gắng sức kéo ngón tay anh ra muốn thoát đi.

Lục Mộc Kinh nhìn ra cô giả vờ, không hiểu nổi mục đích của cô gái này, lông mày cau lại, giọng nói khàn khàn hỏi: “Cô rốt cuộc muốn như thế nào? Muốn từ chối lại ra vẻ mời chào hay là lạt mềm buộc chặt đây?”

“Cả hai đều không phải, anh mau buông tôi ra!” Viêm Cảnh Hi hạ thấp giọng nói.

“Cô đến tìm tôi không phải là muốn cùng tôi làm sao?” Lục Mộc Kinh nghi hoặc hỏi.

Cô ăn mặc như vậy, lại còn chủ động đến gần anh. Nghe âm thanh trong phòng kia quả thật khiến người ta cảm thấy cô có động cơ mờ ám.

“Tôi thật sự là chỉ đơn thuần giúp anh đắp chăn mà thôi!” Viêm Cảnh Hi cũng cảm thấy mình giải thích rất vô lực, hít sâu một hơi, nghiêm túc nói: “Chú Lục Mộc Kinh, tôi là vợ tương lai của cháu anh. Anh là trưởng bối của tôi, tôi thật sự không có ý muốn quyến rũ anh, cũng không dám quyến rũ anh, chuyện này thực sự chỉ là một hiểu nhầm mà thôi!”

“Biết bọn họ ở trong phòng làm gì sao?” Lục Mộc Kinh hỏi ngược lại, khuôn mặt Viêm Cảnh Hi càng hồng lên, không trả lời.

“Cô vẫn muốn gả cho Hữu Nhiễm?” Lục Mộc Kinh hỏi lại lần nữa.

“Vậy thì cô không ngại cùng mấy người phụ nữ hưởng chung một chồng?” Câu hỏi của anh càng ngày càng sắc bén, khiến cho Viêm Cảnh Hi không thể trả lời được.

“Đây là chuyện của tôi, không có quan hệ gì với Lục tiên sinh đúng không?” Viêm Cảnh Hi tiếp tục kéo bàn tay đang nắm chặt cánh tay cô ra.

Lục Mộc Kinh càng dùng sức nắm chặt, khóa hai cánh tay đang vùng vẫy của cô lại trước ngực, cũng có chút tức giận.

“Nói rõ ràng, cô đối với tôi rốt cuộc có ý tứ gì?” Lục Mộc Kinh trầm giọng hỏi, ánh mắt sắc bén khóa chặt trên người cô, giống như chỉ cần cô nói sai một chữ thôi cũng sẽ bị anh lăng trì xử tử.

“Tôi không có ý tứ gì với anh hết!” Viêm Cảnh Hi vô lực giải thích.

“Ồ quây bar cô hỏi mượn dây lưng của tôi là có ý gì?” Lục Mộc Kinh hỏi.

“Đó là do chúng tôi đang chơi trò đại mạo hiểm!” Viêm Cảnh Hi trả lời.

“Vậy tại sao cô lại lên xe của tôi?” Lục Mộc Kinh lại hỏi.

“Đó là do tôi không bắt được xe!” Viêm Cảnh Hi thật thà nói.

“Vậy cô cố tình nói cho tôi biết cô là xử nữ thì sao?”

Đầu Viêm Cảnh Hi càng ngày càng lớn hơn, không ngờ cô lại để lại cho anh nhiều ấn tượng như vậy: “Tôi thật sự là xử nữ, không phải là cố tình nói cho anh nghe mà là anh trùng hợp nghe thấy!”

Lục Mộc Kinh nheo mắt lại, hàn quang trong mắt bắn ra, phán đoán nói: “Cho nên, cô đối với tôi không có loại ý tứ đó?”

Viêm Cảnh Hi gật đầu, gật đầu, lại gật đầu.

Trong mắt Lục Mộc Kinh có vẻ âm trầm, tia sáng trong mắt lóe qua, nhanh như tia chớp, lại có vẻ cực kì sắc bén: “Viêm Cảnh Hi, Lục Mộc Kinh tôi không thiếu phụ nữ, cũng không phải dạng phụ nữ tùy tiện nào cũng có thể đứng bên cạnh tôi. Cô xác định, thật sự không muốn làm người phụ nữ của tôi sao?”

Cô biết anh không thiếu phụ nữ, càng biết không phải loại phụ nữ tùy tiện nào cũng có thể ở bên cạnh anh. Nhưng cũng chính bởi vì như vậy, một người cao cao tại thượng như thế, người đàn ông vừa có tiền vừa có quyền, cô không muốn trêu chọc.

“Không muốn, tôi xác định!” Viêm Cảnh Hi khẳng định nói.

Lục Mộc Kinh nhìn chằm chằm khuôn mặt quyết tuyệt của cô, sự khẳng định và phần lạnh lùng trong mắt cô khiến ánh mắt anh càng ngày càng sâu, càng ngày càng sâu. Sau đó, anh buông lỏng tay ra.

Viêm Cảnh Hi không nhìn ra chút cảm xúc nào từ vẻ ngoài cực kì bình tĩnh của anh, nhanh chóng đứng lên từ trên người anh, chạy thật nhanh về phòng mình. Khuôn mặt cô lúc này đỏ như tôm luộc, rất nóng, rõ ràng cô với anh cái gì cũng chưa làm, nhưng mà cảm giác nóng bỏng phát ra từ nơi nào đó của anh vẫn còn đọng lại trong trí nhớ của cô, đặc biệt là, cứng rắn.

Một đêm, Viêm Cảnh Hi ngủ cũng không ngon giấc, lăn qua lộn lại, mơ mơ màng màng, bởi vì không uống được nước mà cực kì khó chịu, nhưng mà cô lại không dám ra ngoài lần nữa, đến gần sáng mới mơ hồ ngủ thiếp đi.

Đến sáng tinh dậy, đã là chín giờ.

May là sáng nay cô không có tiết, chỉ là buổi chiều phải đi học kiến trúc.

Viêm Cảnh Hi mở cửa, Viêm Nhị và Lục Mộc Kinh đã không có ở đây, chỉ còn Lục Hữu Nhiễm ngồi trên sofa, trong tay cầm một quyển tạp chí, tư thế ưu nhã, khí chất thanh lãnh. Vẻ lạnh lùng của người đàn ông này giống như là phát ra từ trong xương, bao phủ lên cả người cô.

Hắn cũng không thèm ngẩng đầu lên, giọng nói lạnh nhạt: “Đồ dùng rửa mặt duy nhất đặt ở phòng rửa tay, chuẩn bị xong rồi đi ra ngoài, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Viêm Cảnh Hi đi rửa mặt trước, sau đó từ phòng rửa tay đi ra.

Hai chân gác lên nhau, để quyển tạp chí trong tay lên bàn trà, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng liếc nhìn vị trí đối diện với hắn, ý bảo cô ngồi xuống đó. Viêm Cảnh Hi nghi hoặc ngồi xuống.

“Tôi hôm qua, chuyện phát sinh trong phòng tôi, cô hẳn là biết đúng không?” Lục Hữu Nhiễm lạnh nhạt nhìn cô, mặt không biểu tình, giọng nói hơi lạnh, không đợi cô trả lời, đã trực tiếp tặng thêm một câu: “Tôi có hứng thú với em gái của cô hơn cô.”

Viêm Cảnh Hi nhướng mày, bình thản hỏi: “Cho nên là?”

Hắn cho là cô sẽ khóc sưng mắt, sống chết cầu xin, nhưng mà cô so với trong tưởng tượng của hắn còn trấn định hơn.

“Chuyện này là do tôi có lỗi trước, *ddlequydon* cho nên tôi sẽ để cô chủ động từ hôn.” Lục Hữu Nhiễm lạnh lùng nói.

Hiếu!

Đúng là chuyện tốt!

Viêm Cảnh Hi khẽ mỉm cười, ánh mắt lóe sáng, nói: “Lục thiếu gia không cần băn khoăn mặt mũi của tôi. Anh cao cao tại thượng, vạn người kính ngưỡng, không có lí do gì là tôi từ chối anh. Cho dù anh tìm em gái tôi, cũng chỉ là minh chứng anh thật tình mất mà thôi, để anh từ hôn vẫn tốt hơn. Tôi chẳng qua chỉ là một cô gái nhỏ bé không đáng nhắc đến, Lục thiếu gia cự tuyệt tôi mới là hợp lí.”

Cảm giác cô cho hắn lúc này không quá giống nhau, Lục Hữu Nhiễm nhướn chặt chân mày: “Phía bên ông nội tôi không thể để tôi chủ động nói ra.”

Viêm Cảnh Hi sững sờ.

Nếu cô có thể cự tuyệt đã sớm cự tuyệt, cần gì phải chờ đến bây giờ.

“Lục thiếu gia sẽ lấy Viêm Nhi sao?” Viêm Cảnh Hi dò hỏi.

Nếu như Lục Hữu Nhiễm cưới Viêm Nhi, như vậy Phùng Như Yên cầu còn không được, sẽ chủ động yêu cầu cô phải buông tay.

“Đây không phải là vấn đề cô nên biết.” Lục Hữu Nhiễm ngao mạn nói.

Viêm Cảnh Hi đã hiểu, người đàn ông trước mắt này chẳng qua là dùng Viêm Nhi để cảnh cáo cô, nhưng mà hán tuyệt đối sẽ không cưới Viêm Nhi.

“Lục thiếu gia, nếu như anh cưới Viêm Nhi hãy nói với mẹ tôi, nếu mẹ tôi để cho tôi từ hôn, tôi sẽ lập tức nói với ông nội anh. Còn nếu như anh không lấy Viêm Nhi, vậy thì thật xin lỗi, tôi không thể đáp ứng anh. Tựa như anh không thể cự tuyệt ông nội của anh vậy, tôi cũng không thể cự tuyệt mẹ tôi.”

Lục Hữu Nhiễm nheo mắt lại, cười đều một tiếng, vẻ khinh bỉ giống như từ trong mắt trào ra, khinh bạc như sóng như gió: “Cho nên, ý của cô là, cho dù tôi có chơi bời với bao nhiêu phụ nữ, cô cũng nhất quyết phải gả cho tôi?”

Viêm Cảnh Hi rất không thích dáng vẻ cuồng vọng và ánh mắt châm chọc không ai bì nổi của hắn. Theo lời của hắn, trong mắt Viêm Cảnh Hi lóe lên vẻ giáo hoạt, da mặt dày nói: “Tôi đây cũng sẽ cùng nam nhân khác sinh non ba lần, Lục thiếu gia chơi nữ nhân, tôi chơi nam nhân. Điều nói vật hợp theo loài, anh hãy suy nghĩ kỹ một chút đi!”

Lục Hữu Nhiễm cau mày lại, vẻ chán ghét không thêm nói đã hiện rõ trên mặt, gần như là cắn răng nghiêng lợi nói: “Cô muốn bao nhiêu tiền mới đồng ý từ hôn?”

Bao nhiêu tiền?

Ánh mắt Viêm Cảnh Hi trở nên mờ ảo, một nửa là ánh sáng, trong suốt lưu chuyển, một nửa là tính toán, xem xét thời thế.

Nếu như xét theo lương của người dẫn chương trình mà tính toán, một năm được mười lăm vạn, năm mươi năm là bảy trăm năm mươi vạn.

Hắn cuồng vọng như vậy, không làm thật một khoản thì thật đúng là có lỗi với danh hiệu Lục Đại thiếu gia của hắn.

Viêm Cảnh Hi hất cằm lên, thu hồi dáng vẻ tiểu bạch thỏ khéo léo, lười biếng đứng lên, tựa vào ghế sa lon, thêm mấy phần quyền rũ, xác định nói: “Nếu như bây giờ Lục thiếu gia cho tôi một trăm ngàn, tôi có thể đảm bảo, lập tức gọi điện cho ông nội anh từ hôn.”

Có một trăm ngàn, cô cũng không cần bằng tốt nghiệp nữa, cũng có thể mua phòng ở cho đám người Trương di, chiếu cố những đứa trẻ kia thật tốt.

Lục Hữu Nhiễm nhú chặt chân mày, không vui nói: “Trong mắt cô, tôi chỉ có giá một trăm ngàn?”

Viêm Cảnh Hi cười khê, bản thân cô vốn dĩ đã quyền rũ, lại cười như vậy, đúng là phong tình vạn chủng: “Đương nhiên không, là vị trí của bà nội Lục Thiếu gia có giá trị một trăm ngàn!”

Anh, ở trong mắt tôi, chỉ là con cóc bốn chân, không đáng giá một đồng!

Lục Hữu Nhiễm nhìn Viêm Cảnh Hi bình tĩnh đàm phán trước mặt.

Cô cho hắn ấn tượng chỉ là một cô gái không có chủ kiến, hiền lành ngoan ngoãn, ném ở trên đường, trong đám người hắn cũng sẽ không chú ý.

Nhưng mà, cô bây giờ, lại có một loại hoa mỹ, ngũ quan tinh xảo tuyệt luân giống như được rót thêm một cổ linh khí, khí tràng cường đại ung dung cũng khiến cho hắn không thể không nhìn thẳng.

Lục Hữu Nhiễm hồ nghi nói: “Tôi cho cô một trăm ngàn, cô lập tức gọi điện cho ông nội tôi!”

Viêm Cảnh Hi ưu nhã vuốt cằm.

Lục Hữu Nhiễm từ trong tây trang đắt tiền lấy ra một ví màu đen, sau đó lại rút ra một tấm thẻ vàng, đặt trên bàn. Ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy, đẩy đến trước mặt Viêm Cảnh Hi, lạnh lùng nói: “Trong này có một ngàn hai trăm vạn, mặt mã là 891015, bây giờ ngay lập tức gọi điện cho ông ngoại tôi.”

Viêm Cảnh Hi cầm tấm thẻ lên, nghi ngờ nói: “Sao tôi có thể xác định, trong này thật sự là một ngàn hai trăm vạn?”

Hắn hào phóng ai cũng biết, đây là lần đầu tiên bị người ta chất vấn như vậy, nhất thời không vui, giọng nói lạnh như băng: “Nếu không có một ngàn hai trăm vạn, cô lại gọi điện cho ông nội tôi lần nữa nói không từ hôn là được rồi!”

Viêm Cảnh Hi chuyển động tròn mắt sáng ngời, nghiêm túc suy nghĩ.

Có đạo lý!

Cô thoải mái thu tay lại, sáng khoái nói: “Đồng ý!”

Viêm Cảnh Hi lấy điện thoại ra gọi điện ngay trước mắt hắn, người nhận cuộc gọi là ông nội hắn, Lục Diệu Miếu.

Điện thoại nhận nghe.

Viêm Cảnh Hi nở nụ cười, mở miệng nói: “Gia gia, con là Viêm Cảnh Hi, là như vậy, con có thể không kết hôn với Lục Hữu Nhiễm được không?”

Viêm Cảnh Hi liếc mắt đẹp nhìn Lục Hữu Nhiễm vẫn đang cảnh giác lạnh lùng nhìn mình: “Dĩ nhiên không phải anh ấy bắt con nói vậy. Hữu Nhiễm lớn lên đẹp trai, tính tình tốt, gia thế cũng tốt, là một người chồng người người mơ ước. &diendanlequydon^ Nhưng mà con với anh ấy tính tình không hợp nhau, thật xin lỗi, ông nội, con chúc ngài thân thể khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi!”

Viêm Cảnh Hi nói xong, vui vẻ cúp điện thoại, cầm túi xách của mình lên, đi thẳng ra cửa. Đến lúc đóng cửa, giống như nghĩ đến cái gì, nở nụ cười rạng rỡ, ánh mắt sáng ngời dừng trên người Lục Hữu Nhiễm, vui vẻ khoát tay: “Không gặp, thiếu gia!”

Sau khi Viêm Cảnh Hi đi, Lục Hữu Nhiễm vẫn còn hoảng hốt, cả quá trình, hình như là cô giả heo ăn thịt hổ, bày bày rập, rõ ràng là không muốn gả cho hắn, lại lừa của hắn một ngàn hai trăm vạn, sau đó không kết hôn, so với hắn còn vui vẻ.

Trong lòng Lục Hữu Nhiễm khó chịu, lại giống như ăn phải Hoàng Liên, mím môi mòng lại, tự mình chịu đựng.

Viêm Cảnh Hi trở lại kí túc xá, việc đầu tiên cô làm là mở máy tính, chuyển khoản.

Điện thoại của Phùng Như Yên gọi tới.

“Cảnh Hi, chú của Lục Hữu Nhiễm là thầy giáo hệ nghiên cứu sinh của con, con có biết hay không?”

“À.” Viêm Cảnh Hi đáp một tiếng, mở tài khoản ngân hàng.

“Bây giờ cậu ta đang ở trong trường học, mẹ đã an bài con chiếu cố vấn đề sinh hoạt ăn uống ngủ nghỉ của cậu ta, hôm nay con qua đó đi!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Dừng Quá Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Ai Cho Anh Mặc Vào Giúp Tôi?

Ngón tay Viêm Cảnh Hi run lên một, khôi phục bình tĩnh, lưng dựa vào ghế, bàn tay tiếp tục thao tác chuột, ánh mắt tỉnh táo nhìn màn hình máy tính.

Phùng Như Yên đúng là muốn lợi dụng cô hết cỡ mà!

Ngay cả đưa dê vào miệng cạp cũng nghĩ ra!

Viêm Cảnh Hi nhếch khóe miệng, giọng nói có mấy phần khinh bỉ, ngạo mạn nói: “Mẹ, ngài có cảm thấy mình nịnh bợ quá mức rõ ràng hay không, có chút hạ thấp cấp bậc của mình đó!”

“Cái gì?” Phùng Như Yên không nghĩ đến một người khéo léo hạng nhất như Viêm Cảnh Hi lại nói ra câu này, giọng nói bén nhọn truyền đến từ đầu dây bên kia.

“Lục thiếu gia không để tôi vào mắt, mẹ có làm nhiều việc hơn nữa cũng chỉ là vô ích mà thôi.” Viêm Cảnh Hi phán đoán nói, mở tài khoản ngân hàng, kẹp điện thoại vào giữa đầu vai và tai, nhập mật mã vào.

“Mày cũng tự hiểu lấy mình đấy nhì!” Phùng Như Yên trào phúng nói: “Nhưng mà, Lục lão gia tử lại coi trọng mày, cũng coi như là may mắn của mày.”

Viêm Cảnh Hi liếc về phía điện thoại, trong mắt thoáng qua vẻ không vui, khẽ cười nói: “Mẹ, con nghe nói lão gia tử đang độc thân, không bằng con trực tiếp gả cho ngài ấy!”

Phùng Như Yên sửng sốt, tin là thật: “Mày đồng ý?”

Trong mắt Viêm Cảnh Hi lóe lên tia sáng giao hoạt, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy buồn cười.

Cảm giác hơn người của Phùng Như Yên không biết là lấy ra từ đâu vậy, cảm thấy cô là người mặc cho bà ta lấy ra lợi dụng, uy hiếp rồi hy sinh?

Tưởng cô là nào tàn sao?

Viêm Cảnh Hi đùa giỡn Phùng Như Yên, giọng nói vui vẻ nói: “Đương nhiên là đồng ý, nếu lão gia tử coi trọng con, sau này con chính là lão phu nhân Lục gia, chờ thêm mấy năm, lão gia tử quy thiên, cái gì cũng là của con, con cần gì phải đi học nữa! Vẫn là dùng tiền mua bằng còn tốt hơn. Bây giờ con ngoan ngoãn đi theo lão gia tử, đến lúc đó con muốn đầu tư vào công ty nào thì đầu tư vào công ty đó!”

Phùng Như Yên đã nghe ra ý tứ châm chọc của Viêm Cảnh Hi, cau kinh quát lên: “Viêm Cảnh Hi, mày đừng có làm càn! Nếu không có tao, mày đã sớm chết đói rồi!”

Viêm Cảnh Hi lạnh nhạt cười một tiếng, trong mắt bật kín một tầng hơi nước.

Đã từng, cô cũng cho là như vậy. Cho nên, lúc cô tám tuổi đến Viêm gia liền giúp bọn họ giặt quần áo, quét dọn, nấu cơm, tận tâm tận lực dùng sức lao động của mình để báo đáp công ơn nuôi dưỡng của bọn họ!

Cho đến năm cô mười sáu tuổi, toàn thân nổi mụn nhọt màu đỏ, bắt đầu ngứa ngáy, tróc da, đặc biệt là trên mặt cũng bị cào ứa máu, không có chỗ da nào còn lành lặn. Bác sĩ nói cô bị mắc quái bệnh, phải đi bệnh viện lớn khám, cũng có thể sẽ lấy bệnh. Phùng Như Yên lập tức đưa cô về chỗ Trương di, nói là cô trộm đồ nên không muốn tiếp tục nhận nuôi nữa.

Trương di dẫn cô đến bệnh viện lớn khám, tiêu hết tiền tiết kiệm, lại chăm sóc không quản ngày đêm.

Lúc đó cô cũng biết được lí do bọn họ nhận nuôi cô.

Phùng gia ở thời Phùng lão gia là gia đình giàu có, nhưng mà ở mấy năm kia, tiền bạc lấy chỗ nợ chấp vạ chỗ kia, người trong nhà cũng không ngừng đau ốm, đặc biệt là Viêm Nhị, cứ ba ngày thì hai ngày ngã bệnh.

Lúc đó Viêm Nhị không gọi là Viêm Nhị, mà là Viêm Cảnh Hi.

Bọn họ mời một đại sư.

Đại sư nói kiếp trước Viêm Nhị sát khí quá nặng, bản thân kỳ lạ, nhưng họ lại không phải gì khác mà là họ Viêm, song lửa, cho nên liên lụy người nhà, năm mươi bốn tuổi sẽ có tai họa đổ máu, phải đổi tên là Nhị, là cây cỏ, đổi lại mệnh cách, sinh cơ bưng bưng, rục rờ hân lên.

Đại sư nói với bọn họ là phải đi cô nhi viện thu dưỡng một cô nhi có sinh nhật vào ngày cực tốt, cô gái này sẽ giúp nhà họ Viêm ngăn cản tai họa. Vì vậy mà bọn họ đã chọn cô, tên của cô đổi thành Viêm Cảnh Hi.

Mặc dù, xem bói cũng chỉ là lời nói vô căn cứ.

Không biết là trùng hợp hay là cái gì khác, sau khi cô đến nhà họ Viêm, Viêm Du Thành đột nhiên kí được rất nhiều hợp đồng lớn, thân thể Viêm Nhị cũng ngày càng tốt hơn. Viêm Cảnh Hi bị đuổi về cô nhi viện, ai ngờ một tháng sau, Viêm Nhị gặp tai nạn xe cộ, bắp chân bị gãy xương, cho nên Phùng Như Yên không biết xấu hổ lại đến tìm Trương di muốn nhận nuôi cô lần nữa. Nhưng mà lần này, Trương di lập tức cự tuyệt.

Phùng Như Yên làm cho trường học đuổi học cô, còn khắp nơi gây khó khăn cho cô nhi viện.

Tiền tiết kiệm của Trương di đều dùng để chữa bệnh cho cô, vấn đề ăn uống của những đứa trẻ khác lại gặp khó khăn.

Trương di mệt nhọc quá độ, bị té xỉu phải đưa vào bệnh viện.

Viêm Cảnh Hi thu thập một túi đồ nhỏ, đến tìm Phùng Như Yên, điều kiện tiên quyết là, bà ta phải đưa cho Trương di hai vạn đồng, sau đó không thể tiếp tục gây khó dễ cho cô nhi viện nữa.

Viêm Cảnh Hi mười sáu tuổi đã sớm hiểu chuyện, trưởng thành, có tư tưởng có chủ kiến riêng của mình.

Năm cô mười tám tuổi, bệnh tim của Trương di lại tái phát, phải làm giải phẫu ngay lập tức, nếu không sẽ chết.

Viêm Cảnh Hi cái gì cũng không có, đành phải đi mượn tiền Phùng Như Yên, bị bà ta cự tuyệt. Cô muốn hỏi vay Viêm Du Thành, nhưng lại bị bà ta ngăn cản.

Lần đó, cô thấy rõ đáng về chỉ vì tư lợi của người Viêm gia, vì vậy cô bán trứng, cứu Trương di.

Cũng chính là năm mười tám tuổi, cô thi đậu đại học Thanh Hoa, nhưng hết lần này đến lần khác, Phùng Như Yên xé hết giấy thông báo trúng tuyển của cô, giam cô lại, làm cô trễ thời gian ghi danh, đẩy cô vào học viện quý tộc của anh trai.

Chứng chỉ của khoa chính quy cũng bị bà ta chèn ép, nói là sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh sẽ đưa cho cô, thật ra thì luôn lấy ra để uy hiếp lợi dụng cô. Viêm Cảnh Hi cũng biết điều đó, nhưng mà cô coi như không biết, không kháng nghị, không phản đối, chờ ngày tốt nghiệp đến.

Viêm Cảnh Hi nhập mật mã vào, hệ thống hiện ra dòng chữ ---

Tài khoản không có tiền?!

Viêm Cảnh Hi nhủ chặt chân mày, không có tâm tư tiếp tục nói chuyện với Phùng Như Yên, nói: “Mẹ, con còn có việc bận, lát nữa sẽ liên lạc lại.”

Viêm Cảnh Hi cúp điện thoại, để lên bàn trà, lại nhập mật mã lần nữa, sau khi xác nhận thật cẩn thận mới nhấn chuột, hệ thống tiếp tục hiện lên dòng chữ vừa rồi.

Trong đầu Viêm Cảnh Hi tức giận muốn bùng nổ, vội vàng cầm điện thoại di động lên, gọi điện cho Lục Hữu Nhiễm.

Điện thoại kêu ba tiếng liền có người nhận.

Viêm Cảnh Hi điều chỉnh hô hấp, ổn định tâm thần, nở một nụ cười, hỏi: “Lục thiếu gia, trong tài khoản của anh không có tiền, anh có nhầm lẫn gì không đó?”

“Xin lỗi, chỗ này của tôi xảy ra chút chuyện, tôi không có ý định từ hôn nữa!” Giọng nói hơi lạnh của Lục Hữu Nhiễm truyền đến từ đầu dây bên kia.

Viêm Cảnh Hi ngây ngẩn cả người, chân mày nhíu chặt lại, ánh mắt trầm xuống: “Có ý tứ gì?”

“Ý của tôi chính là, hiệp nghị trước đó của chúng ta hủy bỏ, tôi sẽ cưới cô!”

Viêm Cảnh Hi cười lạnh, cô có tốt tính hơn nữa, ần nhẫn hơn nữa thì trong nháy mắt cũng nổ tung, cả giận nói: “Lục thiếu gia ngay cả chút chữ tín cũng không có, cảm thấy chơi rất vui đúng không? Rất có ý tứ đúng không? Đùa giỡn người khác trong lòng bàn tay là hứng thú của anh sao?”

“Tôi không cần phải giải thích nhiều với cô, buổi trưa ông nội gọi cô tới ăn cơm, mười một giờ rưỡi trưa cô đến nhà trọ của tôi, chúng ta sẽ cùng đi.” Lục Hữu Nhiễm không vui nói.

Viêm Cảnh Hi tức giận đến hai mắt đỏ bừng, bật thốt lên: “Anh lấy cái gì cho rằng tôi sẽ đến?”

“Bởi vì đây là mệnh lệnh.” Lục Hữu Nhiễm khép lại tài liệu về Viêm Cảnh Hi, ánh mắt càng thêm lạnh lùng, nói: “Nếu như cô muốn tôi nói chuyện buổi sáng cho mẹ cô biết thì cô không cần tới nữa. Đứng rồi, tôi muốn nhắc nhở cô một điều, cô nhi viện trước kia của cô là vùng đất thuộc quyền sở hữu của Lục thị.”

“Mẹ nó!” Anh ta coi cô là quả hồng mềm mà nắn bóp đây mà, thủ đoạn uy hiếp cũng giống y hệt Phùng Như Yên, Viêm Cảnh Hi không nhịn được chửi tục một câu, trào phúng nói: “Anh đúng là có tư cách gọi Phùng Như Yên là mẹ! Ai không biết còn tưởng hai người là ruột thịt ấy chứ!”

Viêm Cảnh Hi nói xong những lời này lập tức cúp điện thoại.

Câu nói phía sau của cô Lục Hữu Nhiễm nghe không hiểu, nhưng mà một câu mẹ nó phía trước, nhân dân cả nước đều nghe hiểu.

Cô vậy mà dám nói mẹ nó với hắn.

Không có mấy người dám ở trước mặt hắn nói ra hai chữ này, đặc biệt là phụ nữ, cô tuyệt đối là người đầu tiên không sợ chết! Lục Hữu Nhiễm nhíu mày kiếm, tiện tay ném thẳng tư liệu về cô xuống mặt đất.

oOo

Mười một giờ rưỡi, Viêm Cảnh Hi xuất hiện ở tầng thứ tám, dùng sức nhấn mạnh chuông cửa, giống như là một loại phát tiết lửa giận của mình.

Lục Hữu Nhiễm mở cửa. Tây trang tối màu mặc trên người hắn xác thực có một loại sắc lạnh băng hàn, một đôi con ngươi âm trầm khóa chặt trên người Viêm Cảnh Hi, cảm hơi giương lên, vẻ mặt không vui.

Rõ ràng cô mới là người nên tức giận mới đúng!

“Trừng cái gì mà trừng! Chẳng lẽ Lục thiếu cảm thấy anh trừng tôi sẽ làm tôi mất đi một miếng thịt hay sao?” Viêm Cảnh Hi nắc nhả trả lại, hé miệng, lông mày thanh tú cũng cau lại, giọng điệu nghiêm trọng lại nghiêm túc nói: “Anh thực sự không muốn từ hôn sao? Chúng ta ở cùng một chỗ sẽ không hạnh phúc!”

“Định nghĩa hạnh phúc của tôi và cô không giống nhau, đối với tôi mà nói, vợ cũng chỉ là một loại bài trí.” Lục Hữu Nhiễm lạnh lùng nói.

“Xem ra anh còn rất vội vã muốn cưới tôi nha. Ông nội đã hứa cho anh chỗ tốt gì rồi?” Viêm Cảnh Hi suy đoán nói.

Trong mắt Lục Hữu Nhiễm lóe lên một tia kinh ngạc, cô gái này so với hắn tưởng tượng còn thông minh hơn. Rất nhanh, trong mắt hắn lại khôi phục cảm giác lạnh như băng quen thuộc.

Ông nội đúng là hứa hẹn cho hắn chỗ tốt. Chỉ cần hắn cưới cô, sau đó để cô sinh con cho hắn, ông nội sẽ cho hắn cả tập đoàn Lục thị!

Cưới ai đối với hắn cũng không có gì khác nhau, vậy thì hắn sẽ cưới người mang lại lợi ích lớn nhất cho hắn.

Hắn trầm mặc, Viêm Cảnh Hi đã hiểu, cười lạnh một tiếng, chắc chắn nói: “Tôi đảm bảo, đây sẽ là quyết định sai lầm nhất trong cuộc đời anh!”

Bởi vì, cô sẽ không để cho bọn họ được như ý.

“Đi thôi.” Viêm Cảnh Hi xoay người đi về phía hành lang.

Lục Hữu Nhiễm bắt lấy cổ tay cô.

Viêm Cảnh Hi cả kinh, cô không thích người khác chạm vào mình, đặc biệt là người đàn ông trước mắt đã từng lên giường với Viêm Nhi, ai biết tay của hắn có sạch sẽ hay không.

Trong mắt Viêm Cảnh Hi lóe lên vẻ phiền não, hất tay hắn ra.

Lục Hữu Nhiễm lần đầu tiên bị phụ nữ ghét bỏ như vậy, trong mắt xẹt qua một tia sắc bén, hai tay kiềm chế bả vai của Viêm Cảnh Hi, lạnh lùng nói: “Cô ăn mặc như vậy đi ra ngoài rất mất thể diện của tôi, quần áo đặt trên ghế sa lon, mau thay vào đi.”

Lúc trước cô về ký túc xá đã đổi áo sơ mi và quần jean, cô cảm thấy rất tốt, không vào được mắt bọn họ, cô cũng không có biện pháp.

Viêm Cảnh Hi hất bàn tay trên bả vai mình ra lại bị hắn dùng lực đạo lớn hơn, khiến cho cánh tay cô phát đau.

Cô căn bản là không thoát ra được!

Viêm Cảnh Hi cắn răng, hít sâu một hơi, điều chỉnh tâm tình, bắt đầu nói: “Lục thiếu gia, anh muốn tôi thay quần áo thì cũng phải buông tay ra trước chứ. Anh làm như vậy tôi thay quần áo kiểu gì?” Lục Hữu Nhiễm hơi sửng sốt, buông lỏng tay ra.

Viêm Cảnh Hi đi qua bên người hắn, cầm túi quần áo lên, nhìn về phía mấy phòng ngủ.

Phòng của Lục Hữu Nhiễm, cô không muốn vào, nói không chừng còn có thể nhìn thấy thứ ghê tởm gì đó!

Gian phòng tốt hơn qua Viêm Nhi dùng, cô cũng không muốn vào, nói không chừng lại bước vào cái nơi ghê tởm gì đó!

Nói chung thì, gian phòng ở giữa là phòng của Lục Mộc Kinh, nhưng mà tối hôm qua cô ngủ ở đó, ít ra còn sạch sẽ hơn nhiều.

Cô đẩy cửa phòng Lục Mộc Kinh ra, lấy quần áo từ trong túi.

Là váy nhãn hiệu CARVEN, màu trắng, chất liệu vô cùng tốt lại ưu nhã cảm tính. Nhưng mà, khóa kéo của nó là ở sau lưng!

Viêm Cảnh Hi thò tay ra sau lưng kéo khóa, không biết có phải là khóa bị hỏng hay không mà mãi không kéo lên được, tay cô cũng run hết cả lên rồi.

Lục Mộc Kinh đẩy cửa ra, đập vào mắt chính là phần lưng đang lộ ra của cô, da thịt trắng mịn, nõn nà như bạch ngọc, được váy màu trắng tôn lên, hai chân càng thêm thon dài trắng nõn.

Lục Mộc Kinh đến gần, bàn tay lơ đãng bao lấy cả bàn tay nhỏ nhắn của cô, ngón tay thon dài kéo khóa lên.

Viêm Cảnh Hi cho là Lục Hữu Nhiễm, phiền não quay đầu lại, thấy là Lục Mộc Kinh, mắt hạnh xinh đẹp đầy vẻ kinh ngạc, còn chưa hề suy nghĩ đã bật thốt lên: “Ai cho anh kéo lên giúp tôi?”

Lục Mộc Kinh tà mị nâng lên khóe môi, nhìn phía sau của cô, tỉnh táo nói: “Ý của cô là muốn lộ cho tôi nhìn? Vậy thì tôi sẽ giúp cô cởi ra!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Quá Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bị Áp Đến Nhận Thầu

Viêm Cảnh Hi ý thức được mình nói sai, ảo não nhủ lại đôi mi thanh tú, vì làm sạch quan hệ của anh và cô, trong con người đen lóe qua một tia linh quang, cô ý nói: “Lát nữa tôi sẽ đến nhà ông nội ăn cơm, Hữu Nhiễm đã nói ông nội muốn gặp tôi.”

Ý của Viêm Cảnh Hi chính là, để cho anh nhớ rõ sự thật rằng cô là vợ của cháu anh, từ đó chú ý giữ khoảng cách.

Lục Mộc Kinh ý vị thâm trường cười khẽ một tiếng, ánh mắt nhìn xuống hai tròng mắt đang lóe lên của cô, trong đôi mắt thâm thúy ánh lên hai bóng dáng nho nhỏ của cô, phá lệ rõ ràng, trầm giọng nói: “Cô không cần cố ý nói cho tôi biết những việc cô làm hôm nay. Hôm qua cô đã nói rõ ràng, Viêm tiểu thư, tôi nghĩ tôi có nghĩa vụ nhắc nhở cô, nếu như cô muốn giữ cô với tôi giữ một khoảng cách thì trước hết chính bản thân mình phải kiên định không lay chuyển được, nhìn thấy tôi thì đừng đỏ mặt, lại còn có những hành động dễ gây hiểu lầm như vậy, hơn nữa...”

Lục Mộc Kinh từng bước tiến về phía cô, cơ ngực chỉ cách cô khoảng ba phân. Viêm Cảnh Hi theo phản xạ có điều kiện giơ tay ngăn cản anh lại. Bàn tay rõ ràng có thể cảm giác được nhiệt độ nóng rực và tiếng tim đập trầm ổn mạnh mẽ của anh.

Viêm Cảnh Hi càng thêm co quắp, lông mi khẽ rung động, phòng anh giống như đang phỏng sỏi vậy.

Lục Mộc Kinh thấy cô khẩn trương, nụ cười càng lớn hơn, trần thuật nói: “Cô cố tình nói muốn đi gặp ba tôi, khiến cho tôi cảm thấy, cô đang ám chỉ tôi phải làm một chút gì đó ~”

Cướp cô đâu! Đây là ba chữ đầu tiên hiện lên trong đầu cô. Viêm Cảnh Hi cười nhẹ một tiếng, lui về phía sau vài bước, buông bàn tay đang đặt trên ngực anh ra, điều chỉnh hô hấp, đứng lí hợp tình nói: “Lục tiên sinh đúng là suy nghĩ nhiều, người sáng mắt không làm chuyện mờ ám!” Nói xong, dư quang liếc thấy Lục Hữu Nhiễm đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng, thân thể run lên một chút, không khỏi chột dạ, nhịp tim cũng tăng nhanh, cúi thấp đầu, tiếp tục lùi thêm vài bước.

Phải cách Lục Mộc Kinh xa thêm một chút.

Lục Mộc Kinh dùng đuôi mắt liếc Viêm Cảnh Hi một, nâng mắt nhìn thẳng vào Lục Hữu Nhiễm, cười như không cười nói: “Ngượng ngùng, giống như ta vừa quấy rầy đến hai đứa thì phải.”

“Không có, chú út, chú trở về lúc nào vậy?” Lục Hữu Nhiễm kinh ngạc hỏi.

Lục Mộc Kinh một tay cầm trong túi quần, thân thể thẳng tắp, thản nhiên giải thích: “Mới vừa. Có mấy thứ rơi ở trong phòng, trở về lấy, không nghĩ tới Viêm tiểu thư vẫn còn ở đây.”

Lục Mộc Kinh đạm mạc nhìn Viêm Cảnh Hi một, ánh mắt mới lạ, giống như chỉ là hai người xa lạ, lơ đãng chạm mặt mà thôi.

Anh nói xong, giống như không nhìn thấy bọn họ, đi thẳng đến tủ trước đầu giường, mở ngăn kéo ra, từ bên trong lấy ra một đồng hồ đeo tay, tự phụ đeo vào phía trên ông tay áo sơ mi trắng.

Viêm Cảnh Hi nhìn bóng lưng ngạo nghễ thản nhiên của anh, giống như người trong lòng có quỷ chỉ có một mình cô.

Nhưng mà rõ ràng cũng không có gì mà, đúng không?

Viêm Cảnh Hi suy nghĩ một chút lại cảm thấy buồn cười, sao cô lại tiếp tục suy nghĩ nhiều nữa đây? Hơn nữa, phương thức xử lí của Lục Mộc Kinh gọn gàng dứt khoát hơn cô nhiều, giống như từ đầu đến cuối đều là một mình cô tự mình đa tình.

Hoặc là, ngay từ đầu, Lục Mộc Kinh chỉ là chơi đùa với cô mà thôi.

Viêm Cảnh Hi đi về phía Lục Hữu Nhiễm, cũng giống như là không để mắt tới sự tồn tại của Lục Mộc Kinh, thản nhiên hỏi: “Có thể đi được chưa?”

Lục Hữu Nhiễm lạnh nhạt liếc nhìn Viêm Cảnh Hi một, lại nhìn về phía Lục Mộc Kinh, hỏi: “Chú út, vừa đúng lúc chú trở về, có muốn cùng đi không?”

Trong lòng Viêm Cảnh Hi cả kinh, chẳng lẽ lần này đi gặp ông nội của Lục Hữu Nhiễm, Lục Mộc Kinh cũng cùng đi? Chỉ cần nghĩ đến phải cùng người đàn ông nhìn qua ôn hòa kỳ thực phức tạp kia ngồi cùng bàn ăn cơm, trong lòng cô lập tức có chút co quắp, cúi mi mắt xuống, che đi hai tròng mắt, tận lực làm cho bọn họ không nhìn thấy tâm tư của cô.

Lục Mộc Kinh xoay người, lạnh nhạt liếc nhìn Viêm Cảnh Hi một, thu trọn vẻ kinh hoàng của cô vào trong mắt, nở nụ cười ôn hòa ưu nhã, thản nhiên nói: “Không cần, buổi trưa ta đã đi lấy xe, hai đứa cứ đi trước đi.”

Sau khi Viêm Cảnh Hi thở phào nhẹ nhõm một hơi, trong lòng lập tức lại căng lên. Anh nói như vậy có nghĩa là lát nữa cũng sẽ đi.

“Bạn gái của con hình như rất khẩn trương?” Lục Mộc Kinh đột nhiên lên tiếng, kéo sự chú ý về phía Viêm Cảnh Hi, khiến cho Lục Hữu Nhiễm cũng quay sang nhìn cô.

Viêm Cảnh Hi liếc nhìn Lục Mộc Kinh một, trên mặt anh rõ ràng còn mang theo nụ cười ưu nhã, nhưng mà sao cô lại cảm thấy nụ cười đó lại giấu đầy dao găm sắc bén có thể giết người trong vô hình đây?

Viêm Cảnh Hi nắm quả đấm, điều chỉnh hô hấp, giống như cười một tiếng, sáng rỡ như ánh mặt trời, giải thích nói: “Lần đầu tiên đến nhà gặp ông nội, có cháu dâu nào lại không khẩn trương, còn mong rằng chú út bỏ qua cho.”

Hồ ly! Đây chính là trực giác của Lục Mộc Kinh mách bảo, con người thâm thúy càng thêm sâu thẳm, thoáng qua một đạo quang mang, khóe miệng nâng lên, ý vị thâm trường hỏi: “Lúc nào ta lại không buông tha Viêm tiểu thư chứ?”

Trên mặt Viêm Cảnh Hi hơi hơi phát sốt, không hiểu sao lại giống như có cảm giác anh đang ám chỉ cô tự mình đa tình.

“Vậy trước tiên cảm ơn. Hữu Nhiễm, chúng ta đi thôi.” Lần này Viêm Cảnh Hi chủ động đi đến bên cạnh hắn, cũng không ôm cánh tay của hắn mà dừng lại trong khoảng cách an toàn, tặng cho hắn một nụ cười rạng rỡ.

Lục Hữu Nhiễm liếc nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, chân mày hơi nhíu lại, càng ngày càng cảm thấy, cô không giống như trong tưởng tượng của hắn.

Viêm Cảnh Hi và Lục Hữu Nhiễm vừa bước ra ngoài cửa, Viêm Cảnh Hi đã nghe thấy giọng nói ngọt ngào của một nữ sinh truyền đến: “Hữu Nhiễm.”

Viêm Cảnh Hi quay đầu nhìn lại, nhìn theo hướng thanh âm phát ra, là một cô gái đáng đáp xinh đẹp lại mềm mại đáng yêu, mắt to chớp động lấp lánh quang mang, vô cùng động lòng người.

Nhìn kiểu này, sẽ không phải là bạn gái Lục Hữu Nhiễm đấy chứ?

Viêm Cảnh Hi liếc mắt một nhìn Lục Hữu Nhiễm, vẻ mặt của hắn chẳng có chút biến hóa nào, ánh mắt vẫn như cũ lạnh như băng tới thấu xương, nhưng trong đó lại hàm chứa một chút phiền não rất nhỏ, chứng minh hắn biết cô gái này.

Cô gái đi về phía Lục Hữu Nhiễm, dừng lại trước mặt hắn, nước mắt lập tức chảy ra, dịu dàng nói: “Hữu Nhiễm, sao lâu rồi anh lại không đến tìm em? Em rất nhớ anh.”

“Nếu là rất lâu rồi, cũng đủ thời gian để cho cô quên tôi.” Vẻ mặt Lục Hữu Nhiễm lạnh băng, lạnh giọng nói.

Cô gái không nhận được bi thương, mím môi, không thể tin, nghẹn ngào nói: “Anh thật sự không cần em nữa sao? Trước kia chúng ta ở bên cạnh nhau vui vẻ như vậy mà!”

Lục Hữu Nhiễm liếc nhìn cô gái đang khóc thút thít, không chút tình cảm nói: “Tôi không nhớ rõ là thời điểm nào đã từng thích cô? Nếu cô chỉ là lúc lên giường thì...”

Lục Hữu Nhiễm cong lên đôi môi lạnh bạc: “Hoặc là, một thời gian nữa tôi lại đến tìm cô.”

Viêm Cảnh Hi nhướng mày, ánh mắt khinh bỉ lướt qua khuôn mặt lạnh lùng của Lục Hữu Nhiễm.

Mẹ nó, hắn ta coi cô là người chết hay sao? Cho dù cô cũng không nguyện ý gả cho hắn, nhưng ít nhất ở trước mặt người ngoài, cô vẫn là vị hôn thê trên danh nghĩa của hắn, hắn cũng phải cho cô chút tôn trọng chứ!

Suy nghĩ một chút nếu sau này cô gả cho hắn, cuộc sống trong tương lai cũng thật đáng buồn.

Nếu để cho Lục Mộc Kinh biết, không biết anh còn khinh bỉ cô thế nào nữa. Đúng là tìm đường chết mà!

“Anh thật sự sẽ đi tìm em sao?” Cô gái ôm hy vọng hỏi.

Viêm Cảnh Hi thờ dài, lắc đầu một.

Con gái bây giờ có phải quá ngu ngốc hay không, rõ ràng bị người ta coi như công cụ còn tưởng rằng người ta thích mình, cũng không nghĩ xem cái loại đàn ông này có thể đối xử với vợ của mình như vậy, cho dù có đoạt được, hắn cũng có thể đối xử với cô ta như vậy.

“Tôi nói này tiểu thư, cô không nhìn thấy bên cạnh còn có một người sống sờ sờ đây sao? Cô muốn sống mạnh khỏe thì khiêm tốn một chút, ở trước mặt người khác diễn cảnh ân ái, sẽ chết sớm đó.”

Cô gái nghe được Viêm Cảnh Hi chen miệng, kinh ngạc nhìn về phía cô, lại nhìn về phía Lục Hữu Nhiễm vẻ mặt không chút cảm xúc, sau đó nhớ tới bọn họ từ trong cùng một phòng bước ra, không bình tĩnh hỏi: “Cô chính là cái người bị chỉ cười Bạch Liên Hoa?”

Bạch Liên Hoa? “Ha hả” Viêm Cảnh Hi đã nghe được xưng hô này từ miệng người thứ hai rồi.

Cô nâng trong mắt quyền rũ, cười nói: “Người ngoài nề tình, tặng cho tôi một danh hào văn nhã dễ nghe như vậy. Nếu như đã biết tôi là ai, vậy thì đừng có ở trước mặt tôi lúc ân lúc hiện, Bạch Liên Hoa là phải khóc khóc nháo nháo, lúc mà tôi đau khổ đến ruột gan đứt từng khúc là phải đòi sống đòi chết, tôi chết cũng không sao cả, chỉ sợ là dọa chết cô thôi.”

Cô gái nghe Viêm Cảnh Hi nói như vậy, hơi hơi sững sốt, nước mắt cũng nghẹn, không chảy xuống tiếp được, xoa người, nắm chặt tay Lục Hữu Nhiễm, đôi mắt đẹp hàm chứa nước mắt, có một loại động lòng người khác: “Hữu Nhiễm, em ở nhà chờ anh, em có chuyện rất quan trọng, rất quan trọng muốn nói với anh.”

Viêm Cảnh Hi thờ dài lần nữa, lắc lắc đầu, thôi, người ta đã nỡ tàn rồi, khi dễ người ta tiếp cũng không tốt.

“Hai người nói chuyện tiếp đi.” Viêm Cảnh Hi định xoa người vào trong nhà, chuẩn bị nhắm mắt làm ngơ.

Đột nhiên cổ tay bị người nắm lấy, Lục Hữu Nhiễm dùng khẩu khí ra lệnh, nói: “Mau xử lý chuyện này cho tôi!”

Mẹ nhà hắn! Đi vệ sinh còn đòi người ta chùi đít giúp, bằng cái gì chứ? Viêm Cảnh Hi cười khổ một tiếng, trong mắt thoáng qua một tia giảo hoạt, giương lên nụ cười vô tội tiêu chuẩn, nói: “Anh xác định chứ?”

“Loại việc này để cô xử lý tương đối tốt.” Lục Hữu Nhiễm trầm giọng nói.

Đúng vậy. Hậu cung của Hoàng Đế ngày xưa đều để cho Hoàng Hậu đến dọn dẹp cục diện rồi rắm. Nhưng mà, bây giờ không phải cổ đại, Lục Hữu Nhiễm cũng không phải Hoàng Đế. Để cho cô đến xử lý?...Ha hả!

Trong lòng Viêm Cảnh Hi bật cười, xoay người, nói với cô gái còn đang hai mắt nhắm lại: “Tiểu thư à, cô ngàn vạn lần đừng làm việc ngu xuẩn nha, người khác nhảy nhầm vào cái hồ đã có người chiếm còn nghĩ cách bỏ ra ngoài, cô tiến vào nhà vệ sinh công cộng còn không biết cách mà lui ra sao?”

Cô gái kia sững sốt, Lục Hữu Nhiễm cũng sững sốt, nhũn chặt chân mày, không ý thức được Viêm Cảnh Hi đang nói cái gì, ánh mắt lạnh như băng quét về phía cô: “Có ý tứ gì?”

Viêm Cảnh Hi mím môi liếc mắt về phía Lục Hữu Nhiễm, mắt đẹp có vẻ vô tội tron to: “Chẳng lẽ tôi nói sai sao?”

“Nếu như hần là nhà vệ sinh công cộng, thì sao cô còn phải ở cùng với hần!” Cô gái không bình tĩnh, ở một bên quát.

Viêm Cảnh Hi nở nụ cười, vành mắt cong cong phá lệ sáng ngời, ngón tay chỉ lên trên đầu, tự giễu nói: “Không có biện pháp, đây là bị phía trên áp xuống nhận thù.”

Cô gái lại lần nữa ngây ngẩn cả người, thấy Viêm Cảnh Hi giảo hoạt, bất kể cô ta nói cái gì, Viêm Cảnh Hi đều có thể đánh lại. Lúc này cô gái cũng không biết phải nói gì, do dự mấy giây, cắn cắn môi, trong mắt mang theo nước mắt, khấn cầu Viêm Cảnh Hi: “Tôi đang mang thai con của Hữu Nhiễm, cô đừng làm người phụ nữ xấu xa có được không? Trả ba đứa nhỏ lại cho tôi được không?”

Viêm Cảnh Hi tỉnh táo nhìn cô gái trước mắt, ánh sáng trong mắt không ngừng lưu chuyển.

Thì ra đây là chuyện quan trọng cô gái muốn nói.

Dưới tình huống bình thường, mẫu bằng tử quý, cho dù là vợ cả cũng phải nhường nhịn, cô chẳng qua chỉ là vị hôn thê, chẳng có lập trường gì để nói chuyện. Cô cũng không thể vì mình nhất thời cao hứng mà làm hại một tiểu sinh mệnh. Dù sao thì, cô cũng lắm cũng chỉ là một người ngoài cuộc.

“Muốn thì lấy đi đi.” Viêm Cảnh Hi hào phóng nói.

Lục Hữu Nhiễm vẫn nhìn chằm chằm vào Viêm Cảnh Hi, mỗi một câu nói của cô vừa thốt ra, sắc mặt của hần lại đen thêm một phần. Môi mím lại, ánh mắt càng ngày càng sắc bén, chính thời điểm Viêm Cảnh Hi nói ra câu cuối cùng, lạnh lùng mở miệng nói: “Ồ trong mắt cô tôi là một đồ vật sao? Cô muốn cho người nào thì có thể cho người đó?”

Viêm Cảnh Hi rất nghiêm túc lắc đầu, đôi mắt sáng ngời giống như là khảm vào hai ngôi sao, lấp lánh như ngọc: “Dĩ nhiên không phải, trong mắt tôi anh không phải là đồ vật, mà là địa điểm!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Quá Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Tôi Muốn Để Cho Cô Biết, Tôi Có Bị Thận Hư Hay Không!

Những lời nói này của cô hoàn toàn chọc giận vị thiếu gia ít nói này rồi.

Trong mắt Lục Hữu Nhiễm xẹt qua một tia ánh sáng lạnh, mang theo tức giận, đưa hai tay ra, chế trụ bả vai của cô, cúi người, đột nhiên muốn hôn lên môi của cô.

Viêm Cảnh Hi bị hành động đột ngột này của hần dọa cho hết hồn, nhiều hơn là chán ghét ẩn trong con ngươi màu hổ phách trong trẻo của cô. Viêm Cảnh Hi lập tức quay đầu, để lại cho hần một góc nghiêng.

Đôi môi Lục Hữu Nhiễm rơi vào phía trên mái tóc của cô, hô hấp nặng nề lay động sợi tóc li ti.

Lục Hữu Nhiễm nhũn mắt, mắt lạnh nhìn gò má trắng nõn của Viêm Cảnh Hi, chạm vào ánh mắt trong trẻo tà nghệ của cô.

Trong nháy mắt, hần giống như lọt vào trong nước xoáy, nhìn chằm chằm bóng dáng mình trong đôi mắt trong suốt của cô, có một loại cảm giác khác thường lướt qua dưới đáy lòng hần, nhưng hần còn chưa kịp bắt giữ đến, đã nghe thấy tiếng hét từ cô gái bị kích thích ở bên cạnh: “Cô dục cự còn ghêh, cố ý quyến rũ Hữu Nhiễm, tôi phải giết cô!”

Không biết cô ta từ nơi nào lấy ra một con dao gọt trái cây sắc bén, đâm về phía Viêm Cảnh Hi.

Viêm Cảnh Hi thấy ánh đao chợt lóe, Lục Hữu Nhiễm xoay người theo phản xạ có điều kiện.

Mắt thấy lưỡi dao đã sắp đâm vào trái tim cô.

Mà bà vai Viêm Cảnh Hi vẫn còn đang bị Lục Hữu Nhiễm giữ chặt, tránh né cũng không được.

Đột nhiên Viêm Cảnh Hi bị một lực đạo mạnh mẽ từ cánh tay của ai đó kéo lại, dùng sức kéo cô về phía sau.

Trong nháy mắt thoát khỏi bàn tay của Lục Hữu Nhiễm, cô đứng phải lồng ngực kiên cố của Lục Mộc Kinh.

Viêm Cảnh Hi còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, lại cảm giác được sát khí rõ ràng tập kích đến từ sau lưng.

Đúng là khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông*

*chỉ mảnh treo chuông: ~ ngàn cân treo sợi tóc

Lục Mộc Kinh nghiêng người, kéo cánh tay cô, đẩy cô về phía sau lưng anh.

Con dao xoẹt qua ống tay áo của anh, đâm vào trong không khí.

Viêm Cảnh Hi theo bản năng nắm chặt tây trang trên người Lục Mộc Kinh, nhìn về phía cô gái kia.

Một dao kia không được như ý, cô ta giống như nổi điên lại tiếp tục quơ dao về phía cô. Lục Mộc Kinh trực tiếp nghiêng đón, cơn gió sắc bén lướt qua, một cước đá vào trên tay cô gái. Cô ta không kịp đề phòng, bị lực lượng mạnh mẽ đẩy ra xa ba bước, sau đó ngã ngồi trên mặt đất.

“Vương Ngọc Phi!” Lục Hữu Nhiễm cau kinh hô.

Cô gái thấy Lục Hữu Nhiễm sải bước đi về phía mình, bộ dáng nổi giận đùng đùng, trong đôi mắt lạnh lùng tràn đầy lệ khí.

Cô ta sợ tới mức toàn thân run rẩy, đắc tội với Lục Hữu Nhiễm chẳng khác nào sống không bằng chết. Cũng không biết đầu óc cô ta đột nhiên bị làm sao vậy, giờ dao hướng về phía cổ tay của chính mình, trong nháy mắt máu tươi lập tức phun ra.

Lục Hữu Nhiễm tựa hồ không nhìn thấy hành động muốn tự sát của cô ta, âm trầm cúi người, năm ngón tay bóp chặt cổ cô gái, lạnh lùng nói: “Cô nghĩ tôi là ai vậy, lại dám ở trước mặt tôi động thủ!”

Cô gái há hốc mồm khó nhọc thở, mặt mày ngày càng tái nhợt, ánh mắt giống như dao sắc hướng về phía Viêm Cảnh Hi, tràn đầy oán hận và tố cáo. Trong lòng Viêm Cảnh Hi căng thẳng, sống lưng không ức chế được nhảy ra một chút lạnh lẽo.

Sai, cũng không phải một mình cô gái này.

“Này” Viêm Cảnh Hi từ trong ngực Lục Mộc Kinh từ từ đi ra, đứng ở trước mặt Lục Hữu Nhiễm, vỗ vỗ bà vai hắn.

Lục Hữu Nhiễm khóa chặt cổ cô gái đang ngồi trên mặt đất, lực đạo trên tay càng ngày càng mạnh.

“Tôi nói này, anh tốt nhất là tích chút đức cho mình đi, cô ta đã như vậy, trước hết là đưa đi bệnh viện đã.” Viêm Cảnh Hi nói.

Hai mắt Lục Hữu Nhiễm đỏ lên, trừng mắt nhìn Viêm Cảnh Hi, lạnh như băng, vô tình, giống như là rất không vui với hành động xen vào việc của người khác của cô.

“Anh không cần trừng tôi.” Viêm Cảnh Hi hạ mắt liếc cô gái đang ngồi dưới đất, lí trí nói: “Cô ta mà chết, cho dù anh có là đại thiếu gia Lục Gia cũng không thoát khỏi tội mưu sát. Huống chi trên cổ cô ta còn có năm dấu tay của anh.”

Tròng mắt Lục Hữu Nhiễm run lên, tan mất âm hàn, bùng tình đại ngộ, lập tức buông lỏng tay ra.

Cô gái cố gắng hô hấp, thờ hồn hển, đáng thương nhìn Lục Hữu Nhiễm. Viêm Cảnh Hi đột nhiên có chút đồng tình với cô ta, yêu sai người đồng nghĩa với việc cả một đời dằng dẳng là sống không bằng chết.

“Mau đưa cô ta đi bệnh viện, cô ta mà chết lại liên lụy Lục đại thiếu gia chôn theo thì thật là đáng tiếc.”

Lục Hữu Nhiễm cúi người, ôm lấy cô gái trên mặt đất, liếc nhìn Viêm Cảnh Hi một, lần đầu tiên nghe lời một cô gái, trên mặt hắn có mấy phần lúng túng quái dị, vẻ mặt cũng không được tự nhiên, nhíu mi nói: “Tôi với cô ta chẳng có chút quan hệ nào hết, cô không cần hiểu lầm. Bây giờ tôi đưa cô ta đi bệnh viện trước, hôm nay tạm thời không cần đến chỗ ông nội, tôi sẽ giải thích với ông.” Lục Hữu Nhiễm nói xong, ôm lấy cô gái, nhanh chóng đi về phía thang máy.

Viêm Cảnh Hi tinh táo nhìn bóng lưng của hắn, nhướn mày.

Hắn và cô gái kia là ở trên giường có quan hệ, xuống giường không có quan hệ, cô có gì phải hiểu lầm?

“Biết không? Mỗi người đều phải đi nhà cầu?” Một giọng nói hơi lộ ra vẻ từ tính đột ngột vang lên.

Viêm Cảnh Hi giờ mới nhớ tới Lục Mộc Kinh còn ở đây, quay người lại, anh đã đứng ở phía sau cô, hai tay khoanh trước ngực, khóa miệng mang theo

nụ cười như có như không, tán dương: “Hình dung rất khá!”

Viêm Cảnh Hi được khen có chút co quắp, thời điểm rũ xuống hai tròng mắt, thấy tây trang ở phần cánh tay của anh bị cắt đứt, vết máu vẫn còn dính ở trên đó.

Trong mắt cô xẹt qua vẻ lo lắng.

“Cái gì?” Viêm Cảnh Hi chỉ chỉ cánh tay hấn, mắt hạnh tròn to, sóng nước lay chuyển, nhẹ giọng hỏi: “Vết thương trên tay anh không đau sao?”

Lục Mộc Kinh theo ánh mắt của cô nhìn về phía cánh tay mình, trên mặt không có chút biến hóa nào, nhú mi, sắc mặt bình tĩnh nói: “Thảo nào cảm thấy trên tay có chút ẩm ướt.”

Viêm Cảnh Hi: “...”

Người đàn ông này cũng mạnh mẽ quá mức rồi đó, thấy mình bị thương mà một chút phản ứng cũng không có.

“Còn đứng đó làm gì? Giúp tôi băng bó vết thương đi.” Lục Mộc Kinh xoay người đi về phòng.

Viêm Cảnh Hi biết là vừa rồi anh giúp cô nên mới bị thương, liếc nhìn cánh tay của anh, có chút cảm động.

Mới vừa rồi nếu không có anh, một nhát dao kia đã đâm thẳng lên người cô rồi.

Cô là một người có on tắc báo, lập tức không cần suy nghĩ nhiều, đi theo anh vào trong phòng.

Lục Mộc Kinh tháo cà vạt, nhìn Viêm Cảnh Hi nói: “Cô thử nhìn xem trong ngăn kéo ở phòng bếp có hộp y tế không?”

“Được.” Viêm Cảnh Hi đáp một tiếng, đi vào phòng bếp. Chờ cô lấy hộp thuốc gia dụng đi ra, Lục Mộc Kinh đã cởi tây trang màu đen, lộ ra áo sơ mi trắng bằng tơ tằm. Áo sơ mi dính lên người anh, loáng thoáng có thể cảm thấy được cơ ngực rắn chắc. Sắc mặt Viêm Cảnh Hi hơi đỏ lên, vội vã chuyển ánh mắt lên cánh tay của anh.

Quần áo dính lên vết thương, miệng vết thương lại lần nữa rách ra, máu tươi lập tức chảy xuống.

“Anh đừng cởi áo vội, trước hết phải cắt phần vải ở chỗ miệng vết thương ra, để tôi tới!” Viêm Cảnh Hi bước nhanh về phía trước, ngồi xổm xuống trước mặt anh, để hộp y tế trên mặt đất, lấy kéo từ trong hộp ra, dọc theo vết thương cắt hết lớp vải xung quanh đi, lưu loát lấy thuốc sát trùng và oxi già để khử độc ra.

“Lát nữa sát trùng vết thương có thể có chút đau, anh chịu đựng một chút, trước để tôi xử lý vết thương đã, sau đó chúng ta đi bệnh viện, nếu mà bị nhiễm trùng thì không tốt.” Viêm Cảnh Hi dịu dàng nói.

Lục Mộc Kinh khóa chặt vẻ mặt lo lắng của Viêm Cảnh Hi vào trong mắt, con ngươi bịt kín một tầng ma mị, khóe miệng hơi hơi nhếch lên.

Tiêu nha đầu này thu hồi một mặt xảo trá, giao hoạt và móng vuốt sắc nhọn, không ngờ còn có một mặt dịu dàng động lòng người đến thế.

Viêm Cảnh Hi không nhìn Lục Mộc Kinh, tất cả tâm trí đều đặt ở việc xử lý vết thương. Cô rửa sạch máu còn đọng lại, vừa trừ độc cho vết thương, vừa nhẹ nhàng thổi.

Hơi thở mềm nhẹ phất qua vết thương của anh, giống như một lông chim nhẹ nhàng quét qua trái tim cứng rắn kiên cố của anh.

“Tiểu Hi.” Lục Mộc Kinh dịu dàng gọi một tiếng.

Bởi vì phá lệ ôn nhu, cho nên trong lòng Viêm Cảnh Hi run lên, ngờ ngác ngẩng đầu nhìn anh.

Hơi thở của anh cũng lướt qua gò má của cô, giống như là có thể từ đó mà đi vào máu thịt của cô.

Mà cô lúc này đang cầm chặt cánh tay anh, có thể từ đó mà cảm nhận được bắp thịt mạnh mẽ và nhiệt độ nóng bỏng truyền tới từ người anh.

Viêm Cảnh Hi không khỏi bối rối.

Cô buông tay ra, trong tiềm thức vẫn nghĩ muốn giữ một khoảng cách với anh, thân thể không tự chủ được lùi về phía sau một chút, mạnh mẽ trấn định nhìn vào hai mắt của anh, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Lục Mộc Kinh thu động tác nhỏ của cô vào mắt, ánh mắt tối đi, khóe môi nâng lên nụ cười nhàn nhạt, nói: “Có thể đổi một tư thế khác không, giữ mãi một tư thế, thất lực có chút mỏi.”

Những lời này nghe sao cũng có một chút mùi vị mờ ám, sắc mặt Viêm Cảnh Hi lại đỏ lên, trong mắt che kín vẻ kinh ngạc xen lẫn lúng túng, sóng mắt lưu chuyển, vẫn không nhúc nhích.

Lục Mộc Kinh hơi hơi khom người, ánh mắt đối diện với mắt cô, lời nói ý vị thâm trường: “Đang suy nghĩ gì vậy, tuổi còn nhỏ nhưng hình như hiểu biết

cũng không ít ~”

Viêm Cảnh Hi thấy bản thân sắc mặt đỏ rực ở trong mắt anh, có mấy phần thẹn thùng, cũng hơi ảo não, đoán được là anh đang cố ý nhạo báng mình, mạnh mẽ trấn định hất cằm lên, làm ra dáng vẻ ngây thơ vô tội, quan tâm hỏi: “Có phải anh bị hư thận hay không? Nghe nói chỉ có hư thận mới bị đau thắt lưng!”

Lục Mộc Kinh nhìn tiểu nha đầu trước mắt giao hoạt như hồ ly, hoặc giả như cô không biết đi, cô lúc này, ánh mắt sáng ngời giống như cất giấu một vì tinh tú, khiến khuôn mặt của cô càng thêm phá lệ xinh đẹp động lòng người.

Lục Mộc Kinh lại lần nữa ngả người về phía trước, khoe môi hơi nhếch lên gần như là dán sát vào môi cô.

Viêm Cảnh Hi sợ hết hồn, lập tức lui về phía sau khoảng hai mươi cen – ti – mét nữa. Ngay tại thời điểm cô sắp ngã ngửa ra, Lục Mộc Kinh giờ cánh tay không bị thương của mình ra, cánh tay hữu lực chống đỡ ở thắt lưng cô, lần nữa kéo cô về phía trước.

“Em là đang giận đối với tôi sao?” Lục Mộc Kinh khóa ánh mắt cô lại, hỏi. Hơi thở của anh và cô gần như đang giao hòa giữa đôi môi hai người.

“Đau xương sống thắt lưng không phải là đại thúc nói sao?” Viêm Cảnh Hi nói theo câu nói phía trước của anh.

Trông mắt Lục Mộc Kinh lại sâu thêm mấy phần, cảm xúc huyễn hoặc khiến người ta không hiểu lướt qua đáy mắt, hoặc như là một loại cảnh cáo, nói: “Lời này ngàn vạn lần không nên nói trước mặt một người đàn ông, bởi vì rất dễ khiến cho người kia muốn thử một chút, rốt cuộc mình có bị hư thận hay không!”

Viêm Cảnh Hi ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, bởi vì người đàn ông nào cũng rất dễ ý người ta nói mình không được!

Cô thật sự là sợ chọc giận anh, động đậy thắt lưng, muốn tránh thoát khỏi ôm ấp của anh, nói: “Biết, sau này không nói nữa là được chứ gì, để tôi đổi một tư thế khác cho anh rồi băng bó tiếp.”

Lục Mộc Kinh nhìn cô rất biết giả bộ ngoài mặt giống như rất hiểu chuyện, hiểu rõ nâng lên khoe miệng, buông tay ra, nhưng lại tựa vào trên ghế sa lon.

Viêm Cảnh Hi ngồi vào bên cạnh anh, lấy băng gạc từ trong hộp y tế ra, rũ mắt xuống, hơi run nói: “Cánh tay.”

Lục Mộc Kinh rất phối hợp đưa cánh tay ra trước mặt cô.

Viêm Cảnh Hi quấn một vòng lại một vòng băng gạc lên miệng vết thương của anh, Lục Mộc Kinh liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô.

Ánh nắng buổi trưa rất mạnh, đi vào từ ngoài cửa sổ, ở sau lưng cô tạo thành một vầng hào quang, lông mi thật dài dưới ánh nắng càng thêm xinh đẹp.

Nhìn gần như vậy, Lục Mộc Kinh phát hiện ra lông mi của cô rất dài, mắt hai mí rõ ràng, mí mắt rất dài, cho dù không nói lời nào, đôi mắt cũng mang theo màu sắc xinh động.

“Thủ pháp của cô rất thuần thực.” Lục Mộc Kinh tán dương.

Không biết tại sao, mỗi một câu của anh đều khiến cô liên tưởng lung tung, Viêm Cảnh Hi ảo não, không phải là cô đã thực sự tiến vào giai đoạn sắc nữ rồi đấy chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đừng Quá Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Cô Ấy Là Mẹ Của Nam Nam.

“Làm không tốt, không phải là tàn sao?” Viêm Cảnh Hi nhẹ giọng nói một câu.

Tâm trạng Lục Mộc Kinh vui vẻ, cười nhẹ ra tiếng: “Cho nên ý của cô là, cô không muốn tôi tàn tật, cho nên phải băng bó thật cẩn thận sao?”

Viêm Cảnh Hi cũng biết anh cố ý cười nhạo cô.

Sau khi băng bó kỹ, trong lúc dán băng, cô cố ý dùng sức, không ngờ vừa đúng nhấn lên chỗ vết thương của anh, một chút vết máu màu đỏ lại thấm ra, nhuộm lên băng vải. Lục Mộc Kinh nhìn cánh tay bị thương, không nói tiếng nào. Viêm Cảnh Hi nhìn thấy máu, cũng ý thức được mình hơi quá đáng.

Anh cũng là vì bảo vệ cô mới bị thương, sao cô có thể chỉ vì không nói lại được anh mà lấy oán báo ơn đây?

“Thật xin lỗi.” Viêm Cảnh Hi nhẹ giọng nói, len lén liếc nhìn sắc mặt Lục Mộc Kinh.

“Ừ, lần sau cẩn thận một chút là được rồi. Băng bó rất tốt.” Lục Mộc Kinh giờ cánh tay, nhìn thành quả của cô, con người đen lầy, giống như không có chút trách cứ nào với hành động của cô.

Anh rộng lượng tha thứ như vậy, ngược lại làm cho Viêm Cảnh Hi càng thêm ngượng ngùng. Cô lại nhìn về phía cánh tay anh lần nữa.

Tay áo bị cắt rách tung tóe không hề làm ảnh hưởng đến mỹ mạo của anh, ngược lại bắp thịt săn chắc cùng với vết thương mờ mờ hiện ra lại khiến trên người anh toát ra vẻ đẹp dã tính và mị hoặc.

Trái tim Viêm Cảnh Hi đột nhiên đập nhanh, thu hồi ánh mắt, con người xinh đẹp lóe lên, hỏi: “Anh có muốn đi thay quần áo mới hay không?”

“Tất cả quần áo của tôi đều mang đến trường học rồi.”

Viêm Cảnh Hi: “...”

“Chiều cao của anh với Lục Hữu Nhiễm không khác nhau lắm, hay là anh mặc tạm quần áo của hắn trước.” Viêm Cảnh Hi đề nghị.

“Cô muốn mang quần áo của nó cho tôi mặc thật sao?” Lục Mộc Kinh nhẹ nhàng nhướn chân mày, mang theo nụ cười như có như không, ý vị thâm trường hỏi.

Viêm Cảnh Hi: “...”

Phụ nữ như quần áo! Quần áo của Lục Hữu Nhiễm không phải là ám chỉ cô sao? Viêm Cảnh Hi ảo não với đề nghị vừa rồi của mình, rũ mi che kín hai tròng mắt.

Lục Mộc Kinh khẽ mỉm cười, giống như là trấn an nói: “Tôi không mặc quần áo người khác đã mặc qua.”

Anh cảm lấy tây trang màu đen của mình, đứng lên nhanh chóng mặc vào. Nếu không phải là trên cánh tay của anh có vết máu, thật sự là không nhìn ra anh vừa mới bị thương. Người bình thường nếu cánh tay bị thương sâu như vậy, lại còn đang chảy máu, mặc quần áo sẽ rất cẩn thận.

Viêm Cảnh Hi kinh ngạc nhìn anh, hỏi: “Anh không cảm thấy đau sao?”

“Chẳng lẽ tôi kêu đau là có thể không đau sao?” Anh hỏi ngược lại, khẽ mỉm cười: “Tôi không phải người kiêu cách như vậy. Nhưng mà, để bảo vệ mạng nhỏ của tôi và cô an toàn, tôi không thể lái xe được.” Lục Mộc Kinh giờ cánh tay lên: “Chìa khóa xe ở trong túi, cô lấy ra giúp tôi.”

“À, được rồi.” Viêm Cảnh Hi cũng không suy nghĩ nhiều, để tiết kiệm thời gian, cô giờ cả hai tay, chìa ra đút vào hai bên túi quần của anh tìm kiếm. Nhưng mà ở cả hai bên đều không tìm được.

Viêm Cảnh Hi càng sờ sâu vào bên trong túi, túi áo và bắp đùi của anh chỉ cách nhau một lớp vải mỏng. Cô rõ ràng có thể cảm nhận được bắp thịt săn chắc và nhiệt độ ấm áp truyền đến từ thân thể anh.

Viêm Cảnh Hi co quắp, tay lại sờ vào sâu chút nữa, vẫn không có tìm thấy, lại lui về một chút sờ sờ, vẫn không có tìm thấy. Sờ tới sờ lui, kết quả vẫn là không tìm thấy.

Lục Mộc Kinh nhìn cô gái nhỏ gần như nằm gọn lòng mình, mùi sữa tắm trên tóc cô kết hợp với mùi hương thanh nhã phát ra từ cơ thể cô không ngừng truyền vào trong mũi anh.

Trong đôi mắt sâu thẳm nhiều thêm một chút ma mị, một cỗ nhiệt tình từ dưới bụng hướng lên.

Mà tay của cô, chỉ cần sờ sâu vào bên trong chút nữa, là có thể chạm vào cựa long đang ngủ say của anh.

Lục Mộc Kinh hơi nhíu lại chân mày, giọng nói hơi hơi khàn khàn, mang theo một chút từ tính vì đè thấp âm điệu, nói: “Cô đang sờ ở chỗ nào vậy?”

“Hà?” Viêm Cảnh Hi kinh ngạc nhìn về phía anh.

Ánh mắt Lục Mộc Kinh sâu thẳm nhìn cô, trầm giọng nói: “Có một số chỗ là không thể sờ loạn, nó mà lớn lên thì không phải là cô có thể khống chế.”

Viêm Cảnh Hi biết anh đang nói gì, mặt đỏ rực lên, tay giống như bị điện giật, lập tức rút ra từ trong túi quần của anh, nhíu mày lại, xấu hổ nói: “Chìa khóa xe của anh không có ở đây!”

“Dĩ nhiên là không có ở đây, là ở trong túi áo khoác tây trang.” Lục Mộc Kinh nhún nhún mày, tinh táo trả lời.

“Tại sao không nói sớm?” Viêm Cảnh Hi lại đi tìm trong túi áo khoác tây trang của anh.

“Tôi thấy cô sờ rất tập trung, nên không muốn quấy rầy nhã hứng của cô.” Lục Mộc Kinh tà nhỉnh nói.

Viêm Cảnh Hi lấy chìa khóa ra, lại nghe anh chế nhạo, có chút không vui, tà nghệ liếc anh một, hỏi: “Lục tiên sinh thường nói chuyện với phụ nữ như vậy sao?”

“Vấn đề này lần trước tôi đã trả lời cô một lần rồi.” Ánh mắt Lục Mộc Kinh sáng quắc nhìn Viêm Cảnh Hi, khóe miệng hơi nâng lên, rất xác định nói: “Không phải là người phụ nữ nào cũng có thể đứng bên cạnh tôi, tôi không thiếu phụ nữ, nhưng không có nghĩa là phải đi tìm phụ nữ.”

Nhịp tim của Viêm Cảnh Hi vô duyên vô cớ lại đập nhanh hơn, cô cảm thấy giữa hai người bọn họ giống như có tia lửa chạm nhau, khiến cho cô hoảng hốt.

“Đi.” Viêm Cảnh Hi rũ mắt bước nhanh ra cửa.

Cô bước vào trong thang máy, ấn nút chọn tầng.

Một tay anh đút vào trong túi quần, thân hình anh thẳng tắp, giống như là đạp lên cỏ xanh và hoa tươi đi tới, phong tư trác tuyệt.

Viêm Cảnh Hi rũ mắt xuống, trong mắt không ngừng suy xét tình thế.

Người đàn ông giống như Lục Mộc Kinh vậy, có tiền bạc, có địa vị cao quý, cùng với dung mạo nghiêng nước nghiêng thành và khí chất vương giả cao cao tại thượng, có một loại dụ hoặc trí mạng đối với những cô gái trẻ tuổi.

Nhưng, Viêm Cảnh Hi cũng hiểu, người đàn ông này là độc được, là anh túc. Nếu dính vào thì rất khó từ bỏ.

Còn nếu như có thể dùng thật lòng để đổi thật lòng thì còn có thể thử một chút.

Nhưng, kiểu người như vậy, bọn họ có quá nhiều, cũng trải qua quá nhiều, hấp dẫn người khác quá nhiều, nên sau khi đã lấy tới tay, thì cũng chỉ là một món đồ chơi mà thôi.

Kết cục thế nào cũng chỉ là không được coi trọng, nên tốt nhất là bảo vệ trái tim thật lòng của mình, không để bản thân trở thành cá cắn câu.

Viêm Cảnh Hi cảm giác được trên cổ có hơi thở ấm áp phả vào, phục hồi tinh thần lại, vội vã nhìn về phía Lục Mộc Kinh.

“Nghĩ gì mà thất thần như vậy?” Lục Mộc Kinh từ trên cao nhìn xuống tay của cô “Nên đi xuống.”

“À” Viêm Cảnh Hi buông lỏng bàn tay đang nắm chặt ra, nhấn lần một, cửa thang máy khép lại.

Lên xe, Viêm Cảnh Hi lái xe, Lục Mộc Kinh ngồi ở ghế phó lái. Đến bệnh viện, Viêm Cảnh Hi vốn muốn đi xếp hàng, nhưng vừa nhắc chân định đi, Lục Mộc Kinh đã dùng cánh tay không bị thương kéo cô lại. Nhiệt độ trong lòng bàn tay anh rất cao, đầu ngón tay của cô run lên, quay đầu lại nhìn anh.

“Đi theo tôi.” Lục Mộc Kinh nắm cổ tay cô, dắt cô đi về phía thang máy. Viêm Cảnh Hi nhìn thấy trên đất, bóng dáng của hai người họ chồng lên nhau, giống như là hai người yêu nhau đang trong giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt. Trong lòng cô run lên, mới vội vã rút tay mình ra.

Trên cổ tay hình như còn lưu lại nhiệt độ của anh.

Viêm Cảnh Hi dùng tay còn lại ma sát cổ tay, giống như muốn xóa đi nhiệt độ anh vừa lưu lại trên đó.

Lục Mộc Kinh giống như là không phát hiện động tác nhỏ của cô, bước vào thang máy, nhấn tầng mười bảy.

Lúc đi ra khỏi thang máy, Viêm Cảnh Hi liếc nhìn bảng hiệu ở đối diện với cửa thang máy.

--Khoa phụ sản--

“Anh có đi lộn chỗ hay không vậy?” Viêm Cảnh Hi đi theo phía sau anh, nghi hoặc hỏi.

“Chẳng qua chỉ là xử lý vết thương, pha chế thuốc, băng bó, bác sĩ ở nơi này cũng biết, vừa lúc tôi có quen một người ở đây.” Lục Mộc Kinh vừa nói, vừa đi tới trước cửa phòng làm việc của chủ nhiệm khoa, gõ gõ cửa.

“Vào đi.” Bên trong truyền đến giọng nói của một cô gái.

Lục Mộc Kinh đẩy cửa ra, lần nữa nắm tay Viêm Cảnh Hi đi vào. Ngay lúc cô còn chưa phản ứng kịp, anh đã thả tay cô ra, chậm rãi đi đến trước bàn làm việc, từ trên cao nhìn xuống cô gái đang ngồi làm việc trên bàn.

Cô gái cảm giác được trên đầu bị che khuất ánh sáng, phiền não nhũn mảy, ngẩng đầu, vừa thấy là Lục Mộc Kinh, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng, lập tức đứng lên: “Nhị ca, sao anh lại đến đây?”

Viêm Cảnh Hi nhìn về phía nữ bác sĩ, bảng tên trên ngực của cô ghi là “Vương Triển Nghệ”

Vương Triển Nghệ cũng nhìn thấy Viêm Cảnh Hi, liếc mắt nhìn về phía Lục Mộc Kinh, cười hỏi: “Bạn gái của anh?”

Lục Mộc Kinh ý vị thâm trường nhìn về phía Viêm Cảnh Hi, khóe miệng lộ ra một nụ cười chắc chắn: “Lục phu nhân tương lai.”

“Đã hiểu.” Lần này Vương Triển Nghệ nhìn về phía Viêm Cảnh Hi, nụ cười càng thêm rạng rỡ: “Chi dâu, mau ngồi đi. Mang thai đã mấy tuần rồi? Có bị

nôn ghen hay chưa?”

Viêm Cảnh Hi cả kinh, vội vàng khoát tay, lúng túng nói: “Tôi không phải là... Tôi không có.”

“Không thấy người bị thương là tôi sao?” Lục Mộc Kinh trực tiếp đoạt luôn lời của Viêm Cảnh Hi.

Vương Triễn Nghệ chuyển mắt nhìn về phía Lục Mộc Kinh, được hấn nhắc nhở, lúc này mới nhìn thấy tây trang của hắn bị cắt, còn lưu lại vết máu, lập tức nhíu mày, lo lắng hỏi: “Sao anh lại bị thương?”

Lục Mộc Kinh ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Viêm Cảnh Hi một, hời hợt nói: “Vị phụ nữ đánh nhau.”

Vương Triễn Nghệ đau lòng thở dài một hơi, đánh một lên ngực anh, quở trách nói: “Vết thương của anh là ngoại thương, đến khoa phụ sản của em làm chi? Làm hại em cứ tưởng chị dâu tương lai mang thai.”

“Phía dưới nhiều người, không muốn để cô ấy đi xếp hàng.” Lục Mộc Kinh phúc hắc nói.

Viêm Cảnh Hi: “...”

“Có khi là mang thai cũng không chừng, có muốn thuận tiện làm kiểm tra chút không?” Vương Triễn Nghệ ngồi vào vị trí, mắt đẹp rất có thâm ý liếc nhìn Viêm Cảnh Hi một, trêu chọc nói.

Lục Mộc Kinh giờ tay không bị thương ra kéo cái ghế, ngồi vào vị trí trước bàn làm việc của Vương Triễn Nghệ, theo lời của cô nói tiếp: “Có hay không chẳng lẽ tôi còn không biết sao?”

Viêm Cảnh Hi: “...”

Viêm Cảnh Hi nghe bọn họ tôi một câu, anh một câu như đúng rồi, suy nghĩ cô gái kia gọi một tiếng chị dâu, nghe cứ có cảm giác là lạ, giống như cô là người phụ nữ của Lục Mộc Kinh vậy.

Cô muốn tìm một cơ hội giải thích, nhưng bọn họ vẫn luôn nói chuyện với nhau, làm cho cô không tìm thấy cơ hội.

Cơ hội giải thích đã qua rồi, nếu bây giờ mà giải thích thì lại có cảm giác cổ ý, giống như là giấu đầu hở đuôi vậy.

Đứng ở một bên, mím môi lại.

Điều chỉnh hô hấp.

Điều chỉnh hô hấp.

Cô không để ý bị người lạ hiểu nhầm.

“Tiểu Hi” Lục Mộc Kinh đột nhiên tà nghệ gọi cô một tiếng.

Viêm Cảnh Hi phục hồi tinh thần lại, nhìn về phía Lục Mộc Kinh, trên mặt bởi vì xấu hổ mà nổi lên một màu đỏ thắm.

Anh lấy ví tiền từ trong túi áo khoác tây trang ra, đưa cho cô. Viêm Cảnh Hi nhìn ví tiền của anh, nếu cô cầm, hành động này cũng quá thân mật đi!

“Quần áo của tôi không thể mặc. Cô ra ngoài mua giúp tôi một bộ quần áo đến đây.” Lục Mộc Kinh rất tự nhiên nói.

Viêm Cảnh Hi do dự một hồi.

Mua quần áo cho anh, chẳng lẽ lại dùng tiền của cô?

Mà quần áo của anh ít nhất cũng mấy vạn một bộ, cô cũng không có tiền để mua cho anh.

“Được rồi.” Viêm Cảnh Hi nhận lấy ví tiền từ trong tay anh, xoay người ra khỏi phòng làm việc.

Lục Mộc Kinh chờ đến lúc cô đóng cửa lại mới thu hồi tầm mắt.

Vương Triễn Nghệ nhìn Lục Mộc Kinh, ý vị thâm trường cười khê: “Lui tới đã bao lâu? Thật khó có được một cô gái khiến nhị ca để ý.”

“Hôm nay Triễn Lam gọi điện thoại cho tôi.” Lục Mộc Kinh liếc về phía vết thương trên tay, ý bảo Vương Triễn Nghệ xử lý.

“Cái gì?” Vương Triễn Nghệ vừa xử lý vừa hỏi.

“Còn nhớ rõ sáu năm trước cô đã tuyển chọn người giúp tôi không?” Vương Triễn Nghệ dừng động tác lại, kinh ngạc nhìn về phía Lục Mộc Kinh, thấy anh giương lên nụ cười ý vị thâm trường, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Đã có kết quả kiểm tra ADN, cô ấy chính là mẹ của Nam Nam!” Lục Mộc Kinh trầm giọng nói, ý vị thâm trường trong mắt ngày càng sâu, trong lòng Vương Triển Nghệ căng thẳng, có một loại cảm giác quái dị chảy xuôi khắp thân thể.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Quá Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Tại Sao Muốn Cô Đi Cùng, Cô Không Hiểu Sao?

Viêm Cảnh Hi đến thang máy ở đầu kia hành lang, đi qua lối ra an toàn. Đúng lúc mở cửa, cô nghe thấy tiếng mắng mỏ của một người phụ nữ truyền đến từ phía hành lang.

“Lục Hữu Nhiễm, nếu như anh không thích em gái tôi, tại sao còn đến trêu chọc nó? Vốn dĩ nó đã có một bạn trai yêu thương nó, đã gặp mặt cha mẹ rồi, chính sự xuất hiện của anh đã làm nhiễu loạn cuộc sống của nó!”

Nghe được ba chữ Lục Hữu Nhiễm, Viêm Cảnh Hi dừng chân lại theo bản năng.

Cô nhìn về phía cầu thang, cô gái đang nói chuyện bị bức tường che khuất, cô chỉ có thể nhìn thấy Lục Hữu Nhiễm lạnh lẽo tựa trên tường. Hai đầu gối hấn cong lên, chân phải đạp lên mặt tường, ngón tay trắng nõn thon dài như ngọc mang theo vẻ sáng bóng, con ngươi hơi rù xuông, hạ thấp vành mắt, ánh mắt lương bạc nhìn chằm chằm mặt đất.

Nghe cô gái kia nói xong câu này, Lục Hữu Nhiễm khẽ ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía cô gái, khóe miệng cong lên một độ cong châm chọc, nói:

“Lúc cô ta ở cùng với tôi chẳng lẽ lại không hưởng thụ?”

“Hưởng thụ cái gì? Nó muốn không phải là túi xách đắt tiền, quần áo hàng hiệu hay là trang sức quý giá, cái nó muốn là một người đàn ông toàn tâm toàn ý yêu thương nó!” Cô gái kia không còn bình tĩnh hết lên.

Lục Hữu Nhiễm tư thái ngạo mạn, xi cười một tiếng, trào phúng nói: “Bạn trai trước kia của cô ta không phải là toàn tâm toàn ý yêu cô ta sao? Là bản thân cô ta tự mình từ bỏ điều đó, chạy tới chỗ tôi lấy túi xách đắt tiền, quần áo hàng hiệu, trang sức quý giá đó chứ? Mà tôi cũng chỉ có thể cho cô ta những thứ này!”

Cô gái dừng một chút, sống lưng run rẩy, ngón tay chỉ vào Lục Hữu Nhiễm, cá giận nói: “Vậy anh đừng làm cho con bé mang thai đứa nhỏ! Lục Hữu Nhiễm, tôi cảnh cáo anh, nếu như anh không chịu trách nhiệm với nó, tôi sẽ làm lớn chuyện, để cho toàn bộ người trong Ninh thị đều biết anh là kẻ bội tình bạc nghĩa!”

Lục Hữu Nhiễm cười khẽ lên, còn lạnh lùng hơn lúc không cười, trong mắt mang theo vô tận trào phúng, như một ánh sáng lạnh chỉ cần thâm nhập vào máu là sẽ chết. Hắn chỉ tay vào mặt cô gái, nói: “Có một chuyện cô không biết, ba năm trước tôi đã đi buộc ga-rô, đứa nhỏ trong bụng cô ta là từ đâu mà đến?”

Cô gái lão đảo lui về phía sau vài bước.

Viêm Cảnh Hi cũng kinh sợ.

Lục Hữu Nhiễm rất ác, hấn tàn nhẫn y như lúc đầu cô đã phỏng đoán, loại tàn nhẫn này là tàn mát ra từ trong xương. Cho dù hắn không nói lời nào, nhưng vừa nói chuyện đã tung ra một đòn chí mạng, không cho người ta một chút cơ hội đánh trả nào.

Loại đàn ông này, cô không trêu chọc nổi. Nếu không, có chết cũng không biết tại sao mình chết!

Đúng lúc Viêm Cảnh Hi nhìn Lục Hữu Nhiễm lần nữa, lại đối diện với hai tròng mắt lạnh như băng của hắn, con ngươi không khỏi run lên.

Trường hợp này, cô xuất hiện không quá thích hợp.

Viêm Cảnh Hi vội vã xoay người đi.

Trên người Lục Hữu Nhiễm có một loại âm lãnh không sao biến mất đi được. Bên trong ánh mắt lạnh lùng lần thứ hai xẹt qua một tia sáng lạnh. Hấn chỉ bước vài bước đã đuổi kịp cô, nắm chặt cánh tay của cô vung một về phía tường, bàn tay vừa nắm tay cô chống ở một phía bên cạnh đầu cô, giọng nói chất vấn mang tính áp bức: “Cô đang theo dõi tôi?”

Hương thơm từ từ chui vào bên trong hơi thở của cô.

Viêm Cảnh Hi ho nhẹ hai tiếng, liếc nhìn bàn tay hấn một, nhú mày một, động tác linh hoạt chui ra từ phía dưới cánh tay hấn, đến chỗ đất trống, nói: “Anh nghĩ tôi có lí do gì để theo dõi anh?”

“Vậy tại sao cô lại ở chỗ này?” Lục Hữu Nhiễm nghi ngờ hỏi.

“Bệnh viện là do nhà anh mở hay sao? Tại sao tôi lại không thể ở đây?” Viêm Cảnh Hi nói xong, sắc mặt của hắn càng không tốt.

Đúng là một người đàn ông xấu tính.

Viêm Cảnh Hi bắt đầu dĩ nộ nụ cười, giải thích nói: “Vừa rồi chú út của anh bị thương, anh ấy vừa vặn có quen một người ở tầng này, có điều quần áo của anh ấy đã bị rách rồi, nếu anh đã ở đây rồi thì tốt quá.” Viêm Cảnh Hi lấy ví da của Lục Một Kinh từ trong túi áo ra, đưa cho Lục Hữu Nhiễm, nói: “Anh mua cho anh ấy một bộ quần áo mới đi.”

Lục Hữu Nhiễm nhìn về phía ví tiền trong tay Viêm Cảnh Hi, nhàu lông mày, nghi ngờ nói: “Chú ấy đưa ví tiền cho cô?”

“Quần áo của anh ấy bị rách, nhờ tôi đi mua bộ mới.” Viêm Cảnh Hi chẳng cảm thấy có gì đặc biệt, nói thẳng.

Lục Hữu Nhiễm đi một bước về phía cô, lạnh giọng hỏi: “Chú ấy bị thương tại sao cô phải đi cùng?”

Viêm Cảnh Hi cảm thấy người này quả thực chính là cố tình gây sự.

Hắn làm vậy là đang làm bẩn quan hệ của cô và Lục Một Kinh.

Viêm Cảnh Hi trong nháy mắt phát hỏa, cười nhạt một tiếng, giọng nói cũng lạnh đi mấy phần: “Lục Hữu Nhiễm, lúc anh hỏi những lời này không cảm thấy mất mặt sao? Quần áo của anh ấy tại sao sẽ bị rách, anh ấy tại sao sẽ bị thương, còn không phải do nợ đào hoa của anh hay sao? Anh có thể cùng em gái của vị hôn thê ở trong phòng không e dè làm chuyện cầu thả, nhưng xin anh đừng dùng những suy nghĩ dơ bẩn của mình để phán xét người khác!”

“Chú út của tôi có bệnh thích sạch sẽ, nếu hai người thật sự không có gì, tại sao chú ấy có thể đưa ví tiền của mình cho cô cầm?” Lục Hữu Nhiễm vẫn nắm lấy điểm này không tha.

Con người Viêm Cảnh Hi trầm xuống, thở dài một hơi. Vấn đề này, cô vừa mới giải thích, nhưng nhìn lệ khí trong mắt hắn càng ngày càng nặng, Viêm Cảnh Hi cảm thấy không cần thiết phải giải thích thêm nữa, đơn giản lấy suy nghĩ thả làm bát vỡ chứ không làm ngời lạnh bật thốt lên: “Nếu như tôi với chú út của anh thật sự có cái gì, chỉ có thể chứng minh anh không được! Nhận định như thế, trong lòng anh sẽ cảm thấy thoải mái đúng không?”

“Viêm Cảnh Hi!” Hắn giận giữ hét, một ánh mắt sắc lạnh ném về phía cô, đằng đằng sát khí. Quả đám nắm chặt cũng vung về phía cô.

Viêm Cảnh Hi vẫn đứng yên chỗ cũ, nhàu mày nhìn hai tròng mắt nham hiểm của hắn.

Nếu như hắn thực sự muốn đánh cô, cô có trốn cũng không được. Mà nghênh đón cũng là một cú, rút đầu cũng là một cú, vậy thì tại sao không cút khi một chút?

Một quyền rơi vào trên mặt cô.

Bởi vì sức lực của hắn quá lớn, Viêm Cảnh Hi bị đánh xoay mặt sang một bên, chỉ cảm thấy trong miệng toàn mùi máu tanh, lão đảo lui về phía bên cạnh vài bước, máu dọc theo khóe môi lưu lại.

Còn chưa tỉnh táo lại, cằm đã bị hắn bóp chặt.

Viêm Cảnh Hi quay đầu, đối diện với hai tròng mắt nham hiểm của hắn.

Lục Hữu Nhiễm bởi vì tức giận mà ngực phập phồng, lạnh lùng nói: “Viêm Cảnh Hi, tôi cảnh cáo cô, trước đây cô nát như thế nào tôi mặc kệ, thế nhưng bây giờ cô là người phụ nữ của tôi, sau này còn trở thành Thiếu phu nhân của nhà họ Lục, tôi tuyệt đối không cho phép cô cầm súng cho tôi, đặc biệt là lên giường với người không được phép, cô có hiểu không?”

Viêm Cảnh Hi mím chặt môi, ánh mắt lạnh lùng nhìn về mặt tức giận của hắn, trầm tĩnh trong đáy mắt giống như dòng suối nhỏ ở tận sâu trong rừng, trong suốt, thấu triệt!

Nếu không phải vì bọn nhỏ, nếu không phải vì tám bằng tốt nghiệp kia!

Ha, cô nhất định sẽ đập cho người đàn ông này tan thành trăm mảnh!

Làm Thiếu phu nhân của hắn? Hắn cứ nằm mơ đi!

Lục Hữu Nhiễm nhìn cô không nói lời nào, trong mắt lóe lên ánh sáng hồng, hỏi lần nữa: “Có nghe không?”

Viêm Cảnh Hi đẩy bàn tay đang chế trụ cằm cô ra, lười biếng đáp một câu: “Lỡ tai tôi không điếc!”

Nói xong, không muốn để ý đến loại người điên này nữa, trực tiếp đi về phía thang máy, nhấn nút xuống tầng.

Lục Hữu Nhiễm nhìn vết máu của Viêm Cảnh Hi trong lòng bàn tay, con người u ám

Nhiều năm đã qua, nhưng mà chuyện kia vẫn là ám ảnh lớn nhất trong lòng hắn, chỉ cần vừa nhắc đến, là sẽ mất hết lí trí.

Lục Hữu Nhiễm thu hồi nắm đấm, chậm rãi liếc nhìn bóng lưng cao ngạo của cô, trong đôi mắt lạnh lẽo lóe ra một tia sáng kì dị, trong lòng cũng chột lóe lên áy náy kì lạ.

Người phụ nữ này lại không tránh ra!

Lúc Lục Hữu Nhiễm muốn đuổi theo Viêm Cảnh Hi, cô đã tiến vào thang máy, xoay người đối diện với hắn, ánh mắt vẫn bình thản, hờ hững lau vết máu bên khóe miệng.

Cửa thang máy từ từ đóng lại, cô cũng dần dần biến mất trong tầm mắt của hắn.

Viêm Cảnh Hi nhẹ nhàng vuốt khóe miệng, trên mặt đau rát.

Ngày hôm nay nhất định là gặp phải vận xui, phải khiêm tốn.

Viêm Cảnh Hi đi ra cửa bệnh viện, nhìn chiếc xe đắt tiền của Lục Hữu Nhiễm, trong mắt lóe lên một tia giảo hoạt.

Xe oi xe, đừng trách ta lòng dạ độc ác, có trách thì trách người đầu thai nhằm chủ nhân!

oOo

Viêm Cảnh Hi vào trung tâm thương mại ở bên cạnh, tùy ý mua một bộ âu phục màu đen, áo sơ mi màu lam nhạt, đi về khoa phụ sản của bệnh viện.

Đúng lúc sắp tới nơi, cô nhìn thấy một chiếc xe tải đến kéo xe của Lục Hữu Nhiễm đi. Mà Lục Hữu Nhiễm ngồi khó chịu trong xe, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, ánh mắt nham hiểm nhìn về phía trước, giống như là ăn phải bom vậy.

Viêm Cảnh Hi sờ sờ khóe miệng còn đau hơn vừa nãy, trong lòng thoải mái hơn rất nhiều.

Cái loại công tử bột này, nếu không dạy dỗ một trận, còn cho rằng phụ nữ dễ ức hiếp.

Viêm Cảnh Hi đẩy cửa phòng chủ nhiệm khoa ra, bên trong phòng chỉ có một mình Lục Mộc Kinh, một tay anh đang cầm điện thoại, ngón tay thon dài không ngừng lướt trên màn hình.

Thu lại vẻ tà mị, lúc anh nhìn chăm chú vào điện thoại di động, trên người có một loại khí chất cao quý ưu nhã.

Cô đưa quần áo và ví tiền cho Lục Mộc Kinh.

Ánh mắt sâu thẳm của anh liếc về phía Viêm Cảnh Hi, nhìn thấy khuôn mặt hơi sưng của cô, anh cau mày lại, trong mắt xẹt qua vẻ đau lòng.

Anh đưa tay về phía cô, không cầm lấy quần áo và ví tiền mà đưa ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve khóe miệng xanh tím của cô, quan tâm hỏi: “Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy? Cô bị đánh?”

Trong mắt Lục Mộc Kinh lóe lên một tia sắc bén, giọng nói ác liệt mấy phần: “Ai đánh?”

Viêm Cảnh Hi là một người kiên cường, lúc sắp chết bị Phùng Như Yên vứt bỏ cũng không hề rơi một giọt nước mắt, chớ nói chi chỉ là loại bắt nạt bình thường này.

Cô chẳng có gì phải lo sợ, cho dù bị thương cũng tự mình nuốt vào, ở trước mặt người khác, tuyệt đối sẽ không lộ ra một chút yếu đuối nào!

Không nghĩ tới, cử chỉ quan tâm của Lục Mộc Kinh lại làm hai mắt cô ướt át, đặc biệt cho cô một loại cảm giác có thể dựa vào, xúc động vị trí mềm mại nhất trong tim cô.

Nhiều năm trôi qua như vậy, người duy nhất cô có thể dựa vào chỉ có chính bản thân mình.

Viêm Cảnh Hi hạ mắt xuống, che dấu tâm tình của mình, hời hợt nói: “Lúc nào chả gặp phải chút xui xẻo, chỉ là vết thương ngoài da thôi, không đáng ngại!”

Lục Mộc Kinh nhíu mày, ánh mắt càng thêm thâm trầm, hỏi: “Đừng nói với tôi là cái nơi công cộng cô nhận thầu kia bị sập rồi, không cẩn thận lại rơi vào người cô!”

Viêm Cảnh Hi thấy anh hình dung còn rất chuẩn xác, cười khúc khích: “Khu công cộng hại người này bị sập, rất tốt!”

Lục Mộc Kinh nhìn nụ cười của cô. Bởi vì cười, cho nên khóe miệng có chút đau, Viêm Cảnh Hi dùng tay nhẹ nhàng ấn ấn.

Lục Mộc Kinh đau lòng, đưa tay ra, lần thứ hai nhẹ nhàng xoa khuôn mặt nàng, nói: “Lúc ở cùng với tôi không phải cô rất hung dữ sao? Chân tôi bị cô giẫm đến bây giờ vẫn còn đau, sao lại để cho hắn ta đánh thành như vậy?”

“Tôi cũng không thể tức giận với một nhà vệ sinh chứ?” Viêm Cảnh Hi trả lời, nhúu mày nhìn ánh mắt anh có sự quan tâm không che dấu chút nào, những vị trí được anh xoa nhẹ hình như cũng không còn đau đớn nữa.

Cũng có thể là do một chút rung động đột nhiên dưới đáy lòng, Viêm Cảnh Hi ngoan ngoãn đến kì lạ, để cho anh nhẹ nhàng xoa bên má.

Đột nhiên, cửa bị đẩy ra.

Trong lòng Viêm Cảnh Hi cả kinh, giống như vừa tỉnh dậy từ giấc chiêm bao, ý thức được mình suýt chút nữa thì ngã vào vòng xoáy trong con người ấm áp kia của anh, ảo não nhúu lông mày, lùi vài bước về phía sau.

Vương Triền Nghệ che miệng cười, ánh mắt mông lung, nhìn về phía Lục Mộc Kinh, nói: “Hình như là em đến không đúng lúc thì phải, hai người cứ tiếp tục đi, em đi ra ngoài trước.”

“Triền Nghệ.”

Lục Mộc Kinh gọi cô.

“Hả?” Vương Triền Nghệ đáp.

“Em xem tình huống của cô ấy trước đi, phải dùng loại thuốc gì, tiêu sưng nhanh một chút, cô gái đều thích đẹp.” Lục Mộc Kinh dặn dò.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Quá Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Nhị Ca Rất Chiều Phụ Nữ

Vương Triền Nghệ xinh đẹp cười, vừa giống như trâu chọc, giọng điệu hơi kì quái, nói: "Yên tâm, bây giờ em đi lấy thuốc của anh và thuốc của cô ấy rồi đưa tới cho nhị ca!"

Vương Triền Nghệ nói xong liếc nhìn Viêm Cảnh Hi một, liền ra cửa.

Lục Mộc Kinh quay người đối mặt với Viêm Cảnh Hi, chăm chú hỏi: "Chuyện này cô nghĩ tôi ra mặt giúp cô như thế nào?"

Viêm Cảnh Hi cả kinh: "Ra mặt gì?"

"Cô không giống người bị ức hiếp chi biết khóc!" Lục Mộc Kinh phán đoán nói.

Viêm Cảnh Hi ý thức được anh nói ra mặt là chuyện Lục Hữu Nhiễm đánh cô, nhọt nhạt cười, trong mắt thoáng qua một tia giảo hoạt giấu ở đáy mắt trong suốt.

Cô nhét đồ vào trong tay Lục Mộc Kinh, nhẹ nhàng nói: "Tôi cũng không giống như cần người khác ra mặt mới có thể hả giận. Thay đồ đi, tôi đưa Lục tiên sinh về trường, đứng rồi..."

Viêm Cảnh Hi có chút muốn nói lại thôi, nghĩ đến cùng anh sớm chiều đối mặt, cô liền cảm thấy bối rối: "Trường học phải tôi đến chăm sóc cơm áo ngủ nghỉ cho Lục tiên sinh, có thể trong một tháng tôi và anh... sẽ ở cùng một chỗ."

"Ở cùng một chỗ?" Lục Mộc Kinh nhìn về phía Viêm Cảnh Hi, ý nghĩa sâu xa lặp lại mấy chữ này.

Sắc mặt cô ửng đỏ, cặp mắt xuống, ánh mắt lóe ra, dù trên mặt bị thương nhưng như trước không làm giảm linh khí của cô.

Lục Mộc Kinh nhúu mày nói: "Giáo sư Dương nói sẽ có học sinh tới chăm sóc cơm áo ngủ nghỉ cho tôi, tôi đã cự tuyệt."

Viêm Cảnh Hi thờ phào nhẹ nhõm, ánh mắt tươi sáng nhìn về phía Lục Mộc Kinh.

Lục Mộc Kinh giương lên khóe miệng, ánh mắt sáng rực khóa lấy cô, "Nhưng mà, tôi ở trường học xác thực cần một trợ lý nên lại đồng ý."

Viêm Cảnh Hi: "..."

Viêm Cảnh Hi nhấp hế miệng, không vui liếc nhìn anh, anh cố ý chơi cô!

Lục Mộc Kinh khề nờ nụ cười, rất thích bộ dáng chân thực này của cô đối mặt với anh.

Anh cầm đồ lên" "Không ngại thì ở ngoài đợi đi. Tôi thay quần áo."

"Lục tiên sinh." Viêm Cảnh Hi gọi một tiếng, trong mắt thoáng qua một tia giao hoạt, nói: "Lúc đi ra tôi đụng phải Lục Hữu Nhiễm, nói với anh ta chuyện anh không có đồ mặc, còn đưa ví tiền của anh cho anh ta."

"Hả?" Lục Mộc Kinh nhíu chân mày, liếc nhìn đôi mắt sáng dao động của cô.

Viêm Cảnh Hi liếc nhìn quần áo trong tay Lục Mộc Kinh, hỏi: "Anh đoán xem, đồ này có phải anh ta đã mặc qua rồi không?"

Lục Mộc Kinh khóa lấy bộ dạng nghịch ngợm của cô, trong mắt xẹt qua một tia mê mị, càng thêm thâm thúy, nói: "Vậy làm phiền cô mua lại đồ cho tôi."

Viêm Cảnh Hi giờ khoe miệng, cảm giác như tự mình đào một hố để mai phục chính mình: "Đùa anh thôi, ví tiền và hóa đơn đều ở trong túi, tôi đi đây, anh thay quần áo đi."

Viêm Cảnh Hi quay người đi ra, giúp anh đóng cửa.

Lục Mộc Kinh chờ cô đóng cửa lại, từ trong túi lấy điện thoại di động ra, gọi cho giáo sư Dương.

Điện thoại kêu ba tiếng liền trả lời.

"Mộc Kinh." Giáo sư Dương thái độ đặc biệt thân thiện gọi.

"Lần trước thầy nói học sinh kia tên gì?" Lục Mộc Kinh như có điều suy nghĩ hỏi.

"A, là Viêm Cảnh Hi, nói này Mộc Kinh, em xem, em chọn nhà trọ tương đối bất tiện, buổi tối đói bụng căng tin cũng không thể đưa cơm qua, cho dù bên ngoài đưa vào cũng không quá thuận tiện, lần trước nói cho em học sinh này vừa vận biết nấu ăn, em có muốn nghĩ thêm một chút không?" Giáo sư Dương cười hi hi hỏi.

"Ừm?" Lục Mộc Kinh trầm mặc ba giây: "Vậy được rồi, tối hôm nay cô ấy có thể tới ở."

Lục Mộc Kinh cúp điện thoại, nét mặt biểu lộ một nụ cười nhạt.

Viêm Cảnh Hi đứng ở cửa, hai y tá đi qua, vừa đi vừa nói chuyện phiếm.

"Cô gái kia thật đáng thương, nghe nói đã yêu phú nhị đại còn mang thai, thế nhưng phú nhị đại kia lại muốn lấy người khác, cô bé này chịu không nổi liền dùng dao đâm người phụ nữ mà phú nhị đại kia muốn lấy. Không đâm được liền tự sát, hiện tại cấp cứu đã tỉnh lại bị phú nhị đại tố cáo phóng hỏa sẽ ngồi tù."

"Cho nên nhà giàu có không phải muốn vào là vào, muốn làm cô bé lọ lem trong truyện cổ tích, nhưng bản thân cô bé lọ lem cũng là con nhà giàu, haiz."

Viêm Cảnh Hi nhìn bóng lưng của hai y tá, chân mày cau lại.

Hình như phú nhị đại trong miệng bọn họ là Lục Hữu Nhiễm.

Biết Lục Hữu Nhiễm đã buộc ga-rô, cô gái kia mang theo đứa nhỏ không phải của Lục Hữu Nhiễm, cô cũng không biết nên đồng tình với Lục Hữu Nhiễm hay là cô gái kia.

Quên đi, vật hợp theo loài, cô chỉ là người qua đường, cũng không liên quan tới cô.

"Hi."

Viêm Cảnh Hi nghe thấy có người chào hỏi mình, nhìn về phía bên phải.

Là trưởng khoa phụ sản lúc này, Vương Triền Nghệ.

Wương Triền Nghệ đi tới trước mặt Viêm Cảnh Hi, nhìn Viêm Cảnh Hi từ trên xuống dưới, khen: "Cô rất đẹp."

"Cảm ơn." Viêm Cảnh Hi hơi gật đầu, rất lễ phép trả lời.

Wương Triền Nghệ liếc nhìn cửa phòng làm việc của mình một, đôi mắt cong cong, trong suốt sáng chói, thân thiện nói: "Cô đừng thấy mấy năm nay nhị ca đường như thành thực lại hướng nội, làm ăn làm cũng không tồi, lại bày mưu nghĩ kế, khi còn trẻ hết sức lông bông thiếu chút nữa bị bác trai đánh chết."

"Thật nhìn không ra." Viêm Cảnh Hi trả lời một câu có lệ, trực giác cũng không muốn hiểu rõ thêm về Lục Mộc Kinh.

"Nhị ca rất chiều phụ nữ, trước đây vì một cô gái Lục gia cũng có thể buông tha, cô muốn cái gì cứ việc hỏi anh ấy, dù là sao trên trời anh ấy đều sẽ lấy xuống cho cô." Vương Triền Nghệ cười nói.

Rất chiều phụ nữ? Lục gia cũng có thể buông tha?

Nghe thật đúng là khi còn trẻ nông cuồng sẽ làm chuyện đó.

Cũng đúng, anh ở tuổi này, chiều cao này, diện mạo này, không có khả năng chưa từng có phụ nữ, có lẽ, so với tưởng tượng của cô còn nhiều hơn.

Đôi mắt Viêm Cảnh Hi rũ xuống, trong lòng thoáng qua một chút cảm giác không thoải mái, cô không kịp nắm giữ liền trôi qua.

Viêm Cảnh Hi rất nghiêm túc giải thích nói: "Tôi nghĩ là cô đã hiểu lầm rồi, tôi và Lục tiên sinh không phải là kiểu quan hệ đó, anh ta là chú của chồng chưa cưới của tôi, trên tay bị thương cũng bởi chồng chưa cưới của tôi, cho nên qua đây giúp anh ta."

Vương Triễn Nghệ kinh ngạc che miệng mình, tròn mắt mở lớn, chảy xuôi qua một tia dị quang "Cô nói là Lục Hữu Nhiễm? Cô không..."

Cửa phòng làm việc mở ra, Lục Mộc Kinh mặc tây trang màu đen từ bên trong tao nhã đi ra, tay không bị thương chống trong túi, một thân thanh quý, đôi mắt thâm thúy đen như mực liếc Vương Triễn Nghệ một, nói hai chữ: "Nhiều chuyện."

Vương Triễn Nghệ hướng phía Lục Mộc Kinh nghịch ngợm thề lưỡi, nhún vai, cầm túi ni lông trong tay đưa cho Lục Mộc Kinh, nói: "Có túi vải khâu kia là của anh, một túi khác là của cô ấy. Em đi làm trước."

Vương Triễn Nghệ đẩy cửa ra, đi vào phòng làm việc.

Lục Mộc Kinh nhận lấy túi ni lông, đưa cánh tay lên nhìn đồng hồ đeo tay, đã 1 giờ rồi: "Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm."

Có vẻ anh và Vương Triễn Nghệ kia rất quen thuộc!

Viêm Cảnh Hi trong lòng cười nhạt, không rõ là cười nhạt sức quyến rũ của anh, hay là cười nhạt chính mình vừa ngẩn ngơ.

"Cái kia, Lục tiên sinh." Viêm Cảnh Hi vuốt tóc trên trán, rất xa cách giải thích nói: "2 giờ chiều tôi có tiết, ngài xem, tôi có thể đưa ngài tới quảng trường Thủy Mộc gần trường không, chỗ đó có rất nhiều quán cơm, ngài ăn cơm rồi về trường cũng tiện."

Lục Mộc Kinh quay đầu lại, híp mắt liếc Viêm Cảnh Hi.

Cô lạnh nhạt đứng đó, cúi thấp đầu, ngay cả xưng hô cũng có thể bảo trì khoảng cách.

Lục Mộc Kinh kinh ngạc sự biến hóa đột ngột của cô, nhíu mày hỏi: "Cô không ăn cơm sao?"

Viêm Cảnh Hi nhợt nhạt mỉm cười, đáy mắt lại không biểu đạt nụ cười, rất lễ phép trả lời: "Tôi ở trong siêu thị cạnh trường mua bánh mì là được rồi, có thể tiết kiệm thời gian."

Lục Mộc Kinh ánh mắt đen nhánh nhìn cô, không hiểu hỏi "Làm sao lại đột nhiên trở mặt với tôi?"

Thanh âm trầm thấp, dịu dàng như người yêu ôn hòa nói nhỏ.

Viêm Cảnh Hi không muốn bị mê hoặc, hùng hồn nói: "Tôi không có trở mặt, thật sự 2 giờ chiều tôi có tiết, không hề lừa anh, nếu như cùng đi ăn cơm nhất định không kịp."

"Vậy có ăn KFC không? Không cần chờ mới có thể ăn, còn một tiếng trở lại hẳn là tới kịp." Lục Mộc Kinh dịu dàng nói.

Viêm Cảnh Hi nhìn ánh mắt u tối sâu thẳm của anh, trong đầu thoáng qua lời Vương Triễn Nghệ vừa nói, anh rất chiều phụ nữ!

Này không chỉ là chiều, quả thực chính là cưng chiều.

Tìm Viêm Cảnh Hi lại lần nữa không hiểu sao đập nhanh hơn, trên mặt bắt đầu nóng lên, đầu óc nóng như rút một, lại giống như cam chịu nói: "Tôi không muốn ăn KFC, PizzaHut được không?"

Lục Mộc Kinh gật đầu, thâm thúy trong lòng mắt có một chút cũng không biến mất sự dịu dàng "Có thể."

Anh đi phía trước.

Viêm Cảnh Hi lại bởi vì câu có thể này của anh, như quên mất hô hấp, tim đập cũng rất nhanh, theo nhịp tim đập hỗn loạn, đầu óc choáng váng.

Sao cô có thể nói PizzaHut chứ? Rõ ràng cô không thích ăn PizzaHut, cô nói PizzaHut là muốn chứng minh cái gì, anh cưng chiều cô sao?

Người đàn ông lớn tuổi vốn sẽ bao dung mấy phần đối với một cô gái nhỏ tuổi, hẳn là nguyên nhân này đi.

Không phải anh nói chỉ cho cô một cơ hội duy nhất thôi sao?

Lại nói, anh là trưởng bối của cô, cho nên, hẳn là xuất phát từ kính già yêu trẻ.

Sau khi Viêm Cảnh Hi điều chỉnh chính mình, đuổi theo Lục Mộc Kinh, dò mắt nhìn về phía anh, ánh mắt lóe ra, muốn nói lại thôi.

"Sao?" Lục Mộc Kinh đi tới thang máy trước mặt dừng, ngón tay thon dài như bạch ngọc ấn nút xuống, thân thể đứng thẳng.

Viêm Cảnh Hi phát hiện anh cao hơn cô rất nhiều, lấy 1m68 chiều cao đến nói, anh cao ít nhất là 1m85.

Ngược cổ, lộ ra nụ cười lúng túng, nói: "Tôi nghĩ lại rồi, hay là đi ăn KFC đi, thời gian chờ PizzaHut so với KFC lâu hơn."

Viêm Cảnh Hi thực sự muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình, rất sợ anh nhìn ra lịch trình trong lòng của cô.

"Ừ." Trên mặt anh không có phản ứng gì, cũng không hề khó chịu.

Viêm Cảnh Hi nhìn anh không phản ứng gì, thở phào nhẹ nhõm, liếc nhìn gương mặt nghiêng yên ổn mà anh tuấn, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Lục tiên sinh tính tình rất tốt?"

Lục Mộc Kinh nhìn về phía cô, ánh mắt rơi vào vết máu ứ đọng nơi khoe miệng của cô, hơn mấy phần mềm mại, trông mắt đậm màu bao dung rất giống biển rộng, hơi giương lên khoe miệng: "Cũng tương đối."

Ý của anh là tính tình sẽ tốt khi ở với cô, đối người khác thì không nhất định sao?

Tìm Viêm Cảnh Hi đập nhanh hơn, lại lần nữa nghĩ đến Vương Triền Nghệ ám chỉ: Anh ấy đã từng yêu một người phụ nữ sâu đậm.

Viêm Cảnh Hi không muốn trầm luân, sửa lại tình tự, lộ ra một mặt xa cách nở nụ cười, nói: "Vậy làm trưởng bối rất tốt, ở chung không khó."

Lục Mộc Kinh nặng nề nhìn cô, thâm thúy cất giấu trong mắt cuộn trào mãnh liệt, lại như không vui, thâm trầm khiến cô không nhìn ra được suy nghĩ của anh, rũ mắt tránh đụng phải ánh mắt của anh.

Lục Mộc Kinh tiến lên một bước, Viêm Cảnh Hi lui về phía sau một bước, anh lại lần nữa đi tới phía trước một bước, Viêm Cảnh Hi lui về sau một bước, đã dựa vào tường.

Tay trái Lục Mộc Kinh chống ở thân thể hơi nghiêng của cô, bóng dáng cao lớn, khí thế mạnh mẽ bao phủ cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Quá Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Có Thể Không Cẩn Thận Như Vậy Không?

Viêm Cảnh Hi cảm thấy kinh hoàng cũng không cần phải trấn tĩnh, giả bộ mạnh mẽ mất mạng ý cười nhếch môi hỏi: "Giáo sư Lục ngài đang muốn nói gì?"

Bộ dáng của cô hiện giờ giống như hồ ly giáo hoạt vừa đề phòng vừa nguy trang khắp nơi dơ tay đẩy anh ra.

Lục Mộc Kinh nheo mắt lại nhìn Viêm Cảnh Hi nói: "Viêm Cảnh Hi, chúng ta vì sao tới đây cô còn không biết sao? Đến cùng cô có suy nghĩ gì với Hựu Nhiễm?"

Cô làm sao có thể có suy nghĩ gì, mới biết được mấy ngày.

Hơn nữa người đàn ông này còn qua lại với quá nhiều người phụ nữ!

"Đồ đàn ông hư hỏng. Đó là ý nghĩ của tôi về anh ta." – Viêm Cảnh Hi nói.

Lục Mộc Kinh không nghĩ tới cô lại nói như vậy: "Vậy tại sao cô vẫn muốn gả cho nó?"

Viêm Cảnh Hi vẩy vẩy tóc ở trên trán, lộ ra mười phần lười biếng mà tự nhiên nói: "Bởi vì tôi cũng là người phụ nữ hư hỏng."

Anh không hài lòng với câu trả lời qua loa không phải thật lòng của cô.

Lục Mộc Kinh đi gần đến chỗ cô, giấu đi tia sắc nhọn trong ánh mắt của mình, anh nói: "Cô hư hỏng như thế nào?"

Hơi thở mát lạnh của phái nam phả lên cổ cô, giọng nói không khó nghe mà còn mang theo vài phần hấp dẫn và mê hoặc.

Lưng Viêm Cảnh Hi không tự chủ được mà cong xuống.

Lục Mộc Kinh nắm lấy cằm cô, đôi mắt lấp lánh cùng hơi thở đều phả lên mặt cô: “Nó có thể tùy tiện ngủ cùng với phụ nữ, cô cũng tùy tiện lên giường với đàn ông sao?”

Viêm Cảnh Hi thấy lời nói này thật áy náy, giống như muốn khích lệ cô làm những hành vi không đúng đắn.

Viêm Cảnh Hi hốt hoảng lại bức tức, cô hất tay của anh xuống: “Tại sao tôi phải trả lời những câu hỏi nhảm chán đó. Tôi ở trong mắt anh chính là người phụ nữ tùy tiện chỉ cần anh Lục Mộc Kinh ngoắc tay một tôi sẽ chạy đến bên cạnh anh? No!”

Thang máy dừng lại.

Viêm Cảnh Hi tiến vào trong thang máy.

Trong thang máy đã có người bên trong, cô bước vào đứng phía trước bọn họ.

Lục Mộc Kinh mang theo khuôn mặt âm trầm tiến vào thang máy, khí lạnh ở người anh toát ra làm cho những người ở cùng đứng thẳng người, giống như đang nhìn bóng dáng của một người tôn quý, hơi lạnh toát ra như muốn nói muốn sống thì đừng đến gần!

Viêm Cảnh Hi nhìn tấm lưng cao lớn của anh, ánh mắt chuyển đến vai đang băng bó của anh.

Trong mắt cô mang theo tia mềm mại, lấp lánh.

Cô vừa rồi mới nói linh tinh cái gì vậy?

Anh đến bệnh viện cũng là bởi vì cô.

Những lời vừa rồi chính là câu nói trong lòng anh.

Lục Hữu Nhiễm là đàn ông ra sao?

Lạnh băng, hoa tâm, phúc hắc, nham hiểm!

Cô sẽ không bao giờ gả cho hắn.

Nhưng Lục Mộc Kinh không biết suy nghĩ trong đầu cô.

Anh tốt bụng khuyên cô đừng gả cho anh ta.

Cô bởi vì buồn bức mà không để ý đến anh, nói ra những câu làm quan hệ của hai người càng xa cách.

Sau này cô ở cùng một chỗ với anh cũng chẳng có gì tốt.

Là cô không biết điều chỉnh cảm xúc của mình, việc này nhất định phải chú ý.

Chỗ cần đến đã đến, Lục Mộc Kinh bước khỏi thang máy đi thẳng, không hề quay đầu lại.

Viêm Cảnh Hi trong lòng rất khó chịu, đột nhiên không tự chủ được mà kêu lớn: “Lục tiên sinh.

Lục Mộc Kinh không dừng lại, cứ như vậy tiến về phía trước.

Viêm Cảnh Hi quay lại thang máy vừa rồi hai người đi ra, cánh tay đập trúng vào cô gái nhỏ trong đó.

Viêm Cảnh Hi rên lên.

Lục Mộc Kinh quay đầu lại nhìn cô, mày nhíu chặt lại, tiến đến đỡ cô lên: “Không có việc gì chứ?”

Cô gái nhỏ va phải cánh tay đang bị thương của cô bị ánh mắt sắc lạnh của Lục Mộc Kinh lướt qua, cô ta không có mắt hay sao mà đụng vào Viêm Cảnh Hi?

Cô gái nhỏ bị va phải đang định ngẩng đầu lên chửi thì thấy khuôn mặt siêu cấp đại soái ca của Lục Mộc Kinh làm cho đỏ mặt, không nói lời nào liền chạy đi.

Viêm Cảnh Hi sờ sờ khoe miệng dính chút máu của mình.

Đáy mắt Lục Mộc Kinh hiện lên tia đau lòng, anh nói: “Ngày nào cô cũng bắt cấn như vậy sao?”

Ngón tay anh lại một lần nữa xoa xoa miệng vết thương bầm tím của cô.

Thật ra cô không hề bất cần một chút nào, chỉ là từ khi thấy anh cô bỗng nhiên bất cần như vậy.

Có lẽ trong mắt anh cô đã là người bất cần lại thiếu kiên nhẫn từ lâu rồi.

“Còn cười?” – Lục Mộc Kinh nhu hòa xoa xoa vết thương của cô.

Viêm Cảnh Hi tránh ánh mắt nóng bỏng đầy đau lòng của anh.

Lục Mộc Kinh cúi đầu xuống giải thích: “Tôi không cho rằng cô là người tùy tiện, tôi chỉ muốn cho cô biết chuyện lớn cả đời người không phải là trò đùa.”

Viêm Cảnh Hi nghe thấy âm thanh trầm thấp đầy lo lắng của anh thì đáy mắt gọn sóng.

Cô không nên phát giận lung tung lên anh: “Cảm ơn Lục tiên sinh.”

“Có thể đổi cách xưng hô hay không?” – Lục Mộc Kinh thương lượng nói.

Viêm Cảnh Hi cắn răng nuốt vui mừng xuống.

Vậy phải đổi thành gì?

Cô không nên gọi thẳng tên anh?

Như vậy không thích hợp cho lắm

Viêm Cảnh Hi đỏ mặt gọi: “Giáo sư.”

Lục Mộc Kinh nhìn đôi mắt trong trẻo của cô hiện lên tia bối rối, anh nói: “Tạm thời cứ gọi như vậy đi.”

Viêm Cảnh Hi nghe anh nói toàn thân đột nhiên ngứa ngáy khó nhịn, suy nghĩ đột nhiên vượt ngoài tầm kiểm soát.

Khi tới xe, Viêm Cảnh Hi liền ngồi ở vị trí lái, Lục Mộc Kinh ngồi ở ghế phụ.

Viêm Cảnh Hi nhớ tới anh đã từng giúp cô ở KFC, coi như lần này là cô trả nợ vậy.

“Anh muốn ăn gì, hôm nay tôi mời.” – Viêm Cảnh Hi quay sang nói với anh.

Ánh nắng ngoài cửa chiếu lên nửa người của anh, tạo lên cảm giác cao quý mà trang nhã.

Anh thông thả nói: “Tôi không thích ăn thức ăn nhanh, cô thuận tiện giúp tôi chọn món luôn đi. Nhưng cô không cần phải mời khách, tôi không quen.”

“Tôi không phải tự dưng đi mời anh, nếu như không có anh đỡ cho tôi thì bây giờ người bị thương là tôi rồi.” – Viêm Cảnh Hi chân thành nói.

“Cho nên...” – Mắt Lục Mộc Kinh hiện lên tia sáng, nói: “Vậy nên cô muốn dùng việc này để đuổi tôi?”

Viêm Cảnh Hi nhìn ánh mắt sáng chói của anh, trong lòng bịch lên một.

“Tiền của tôi chỉ đủ đi KFC.” – Viêm Cảnh Hi nhẹ giọng nói.

“Viêm gia rất nghèo sao?” – Lục Mộc Kinh hỏi.

Anh nhớ rõ Viêm gia cũng là gia đình thương nhân giàu nhưng anh lại nhớ lại lúc 8 tuổi Viêm Cảnh Hi tham gia phỏng vấn nhìn rất giống đang thiếu tiền.

“Tôi là con nuôi.” – Viêm Cảnh Hi bình tĩnh nói, khuôn mặt không thay đổi, vẫn nghiêm túc lái xe.

Lục Mộc Kinh nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của cô, anh càng hứng thú với cô hơn, đáy mắt lóe lên tia thương tiếc nói: “Cô đến nhà tôi nấu ăn, tôi sẽ cho người mua nguyên liệu để trong tủ lạnh, sau đó cô trở về nấu cơm cho tôi ăn là được rồi.”

Lòng Viêm Cảnh Hi có chút rung động, cô liếc nhìn Lục Mộc Kinh.

Anh dựa vào ghế tựa, hàng lông mi dài lay động.

Tuy anh không kêu đau nhưng khuôn mặt từ hồng nhuận đã dần chuyển sang trắng bệch.

Viêm Cảnh Hi nghĩ bữa tối nên làm cái gì cho anh ăn.

.....

Khi Viêm Cảnh Hi trở về lớp thì bị Chu Gia Mẫn giả bộ thần thần bí bí hỏi: “Tiểu Hi, cậu có biết vị giáo sư Lục cậu trốn học kia ở trong trường học không?”

Viêm Cảnh Hi bình tĩnh ngồi xuống ghế: “Giáo sư ở trong trường học chẳng phải rất bình thường sao?”

“Không bình thường đâu, nơi thầy ấy ở là khu nhà Tây Lâm” – Chu Gia Mẫn cau mày, khuôn mặt quái dị nói.

Viêm Cảnh Hi sợ hãi: “Không phải nơi có quỷ đó chứ?”

Chu Gia Mẫn gật đầu: “Chính là nơi đó.”

“Có quỷ sao? Chu Gia Mẫn, cậu là người tung tin vịt này đó.” – Trương Hoa Đạt thò đầu vào chế nhạo.

“Cậu thì biết cái gì.” – Chu Gia Mẫn chụp bả vai Trương Hoa Đạt: “Có hai nữ sinh và nam sinh đã chết ở đó, vì sao lại không phải ở nơi khác, hơn nữa tháng trước tớ không cẩn thận đi qua nơi đó thì nhìn thấy một cô gái mặc bộ đồ đồ thảm tóc tai bù xù từ trong phòng bay ra.”

“Đây thật sự là tớ nhìn thấy, sau đó tớ còn bị sốt đến 40 độ, không tin cậu hỏi Tiểu Hi?” – Chu Gia Mẫn quay sang khuôn mặt trắng bệch của Viêm Cảnh Hi mà nói thêm một câu.

Chuyện này Viêm Cảnh Hi biết.

Hôm đó Chu Gia Mẫn kêu thế nào cũng không có bảo vệ ra mở cửa.

Chu Gia Mẫn chỉ có thể đi chỗ khu nhà Tây Lâm, sau đó nhìn thấy nữ quỷ liền quay về sinh bệnh.

Người khác thì có thể nói dối, nhưng riêng Viêm Cảnh Hi và Chu Gia Mẫn tận mắt nhìn thấy thì sẽ không bao giờ chỉ vì hoảng loạn mà nói láo.

Ngày đó Viêm Cảnh Hi không tin nhưng bị Chu Gia Mẫn dọa nên lòng cũng sợ sợ.

Trong trường học sắp xếp cô đi chăm sóc giáo sư Lục vậy nên hai tiết sau cô phải trở về dọn dẹp đồ đạc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Quá Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Dao Động

"Trời ạ, Cảnh Hi, làm sao bây giờ đây? Nơi cậu ở rất quỷ quái, nếu không, tớ đi mua cho cậu một bùa hộ mệnh gì gì đó nhé?" Chu Gia Mẫn lo lắng nói.

Viêm Cảnh Hi bị Chu Gia Mẫn thôi phông có chút sợ, nhưng cảm thấy bản thân không việc gì phải sợ hãi, nói: "Sợ cái gì, có người còn có tiền hơn tớ, mạng sống quý giá hơn tớ, anh cũng ở nơi đó mà! Phải chết, cũng có người chết thay. Hơn nữa, bình thường nữ quỷ đều tìm đàn ông."

Nói đến điều này, Chu Gia Mẫn lại nghĩ tới điều gì, hỏi: "Cảnh Hi, bản kiểm điểm mười nghìn chữ cậu đã viết chưa?"

Viêm Cảnh Hi: "..."

Bản kiểm điểm mười nghìn chữ? Cô cũng quên bống mất.

Cô có thể xin anh sau khi com nước xong không, cầu anh tha cho cô?

Hai tiết sau, Viêm Cảnh Hi thu thập hành lý, hai cái vali, một ba lô, Chu Gia Mẫn giúp cô mang tới.

Tây Lâm ở phía tây trường học, nơi Lục Mộc Kinh ở chính là một căn hộ hai tầng phía sau mảnh rừng trúc, cách kí túc xá nữ hơn nửa giờ đi bộ, có chút xa.

"Lần trước nếu không phải vì bảo vệ không cho tớ vào cửa, tớ cũng sẽ không chọn nơi này mà đi vào, tớ thật sự nhìn thấy một nữ quỷ, mặc váy màu đỏ, tóc tai bù xù, ngay cả mặt cũng không có, hô hấp đặc biệt quỷ dị như là đang tức giận, tớ liều mạng chạy, mới giữ lại được cái mạng này." Chu Gia Mẫn một tay kéo vali hành lý, một tay trước sau vung vẩy.

Viêm Cảnh Hi hí mắt nhìn về phía Chu Gia Mẫn: "Gia Mẫn, cậu đã nói đến lần thứ năm rồi, nữ quỷ và cậu là người thân sao? Muốn cậu tuyên truyền như vậy."

Chu Gia Mẫn vui vẻ cười nhìn về phía Viêm Cảnh Hi, "Người ta lo lắng cho cậu thôi!"

Nói xong, đôi mắt Chu Gia Mẫn nhìn đến căn nhà màu than chì mờ ảo tọa lạc phía sau cánh rừng, mặt dần dần trắng bệch, "Cảnh Hi à, tớ sẽ không vào với cậu, tớ sợ."

"Được rồi, không còn xa lắm, tớ tự mình đi." Viêm Cảnh Hi vỗ vỗ Chu Gia Mẫn vai tỏ vẻ thông cảm, cười nói: "Cảm ơn nha."

"Cái kia." Chu Gia Mẫn cẩn thận từng li từng tí giờ lên ngón trỏ, giống như sợ quý nghe thấy, nhắc nhở: "Lần trước tớ nhìn thấy con ma kia là trong căn phòng ở lầu một, chính là cửa sổ có chằng dây đỏ kia, sau khi cậu đi vào cách căn phòng kia xa một chút."

"Biết." Viêm Cảnh Hi nhận lấy hành lý trong tay Chu Gia Mẫn, nhẹ nhàng dặn dò: "Trở về đi, buổi tối cậu còn phải đi làm, cố gắng đừng quá mệt mỏi, có việc gì thì gọi điện thoại."

"Ừ." Chu Gia Mẫn lúc đi lại lần nữa liếc mắt nhìn cửa sổ chằng dây đỏ kia một, sống lưng một trận lạnh toát, vội vàng chạy ra.

Viêm Cảnh Hi kéo hành lý đi đến.

Cửa căn hộ mở ra, trong phòng khách không có người, trên bàn trà ở phòng khách đặt những cuốn sách thật dày cùng với vở và tạp chí còn có một xấp bản vẽ.

Mặt ngoài của bản vẽ hé ra hấp dẫn sự chú ý của cô.

Bản vẽ này dung hợp phong cách Gothic và phong cách kiến trúc Baroque rất tuyệt, thêm vào yếu tố chủ nghĩa cổ điển mới, hùng vĩ, phát triển, phồn hoa, chấn động, nối tiếp cùng một chỗ, không hề có cảm giác cách biệt.

Viêm Cảnh Hi vô thức đi qua, lật chương sau bản vẽ.

Một lần mở ra là một lần chấn động thị giác lớn hơn nữa, chi tiết xử lý không chê vào đâu được, xa hoa, lộng lẫy.

Trong đầu Viêm Cảnh Hi không khỏi bắt đầu phác họa bề ngoài đồ sộ của khi bản vẽ thành hình, hoàn toàn chìm đắm trong kiến trúc hùng vĩ này.

"Bản thiết kế cô xem có giá một ngàn hai trăm vạn."

Phía sau đột nhiên vang lên một thanh âm trầm lắng mang theo từ tính.

Viêm Cảnh Hi lấy lại tinh thần, xoay người, kinh ngạc nhìn về phía Lục Mộc Kinh.

Cô biết rất nhiều bậc thầy thiết kế đều kiêng kỵ người khác nhìn lên bản thảo thiết kế chưa thành hình, sợ bị tiết lộ ra ngoài!

Một ngàn hai trăm vạn đó, cô đền không nổi.

Viêm Cảnh Hi vội vàng giơ tay phải đưa trước mặt, làm bộ dạng xin thề, khẳng định nói: "Tôi sẽ không tiết lộ ra ngoài, tôi thề."

Lục Mộc Kinh tao nhã cười, kiêu ngạo đi lên phía trước, cầm lấy bản vẽ trong tay Viêm Cảnh Hi, ý vị không rõ tự mình lật xem một lần, hỏi: "Đây là một vị hoàng tử Monaco muốn, sau khi nhìn rồi có ý kiến gì không?"

Viêm Cảnh Hi đối diện với ánh mắt của Lục Mộc Kinh đang liếc về phía cô.

Đôi mắt anh giống như là hắc diệu thạch, lắng đọng lại sự từng trải cùng học thức của anh, hoàn toàn không có cách nào nhìn rõ ý nghĩa thật sự sau nụ cười.

"Gần như hoàn mỹ." Viêm Cảnh Hi dựa theo suy nghĩ trong lòng của bản thân nói.

"Gần như?" Lục Mộc Kinh nghe thấy từ này, rất bất ngờ, giờ lên cười, ngồi ở sofa sau lưng, tay hạ xuống cầm bản thiết kế, mắt khóa lấy cô, rất có hứng thú nói: "Nói thử xem?"

"Tôi xem xong tất cả bản thiết kế cùng kết cấu đồ đạc bên trong, đây là biệt thự tư nhân, rất tráng lệ, người Monaco đều rất có tiền, đặc biệt là hoàng thất, thiết kế này xa hoa, hùng vĩ, chấn động, thế nhưng không đủ kích thích, nếu như có thể đổi nóc nhà thành đường đua xe hoặc là đường băng máy bay, tôi cảm thấy sẽ càng thú vị." Viêm Cảnh Hi nói ý tưởng của mình ra.

Lục Mộc Kinh cười khê một tiếng, hỏi: "Đua xe là hoạt động tập thể, cô nguyện ý để cho người khác lái xe trên nóc nhà của cô? Sẽ không làm ồn đến đứa nhỏ đang ngủ sao?"

Ý tưởng của Viêm Cảnh Hi bị Lục Mộc Kinh bác bỏ, cảm thấy anh nói cũng đúng, cô chắc chắn không muốn người khác quấy rối trên nóc nhà trong khi con của mình đi ngủ.

Mặt hơi đỏ lên, cong lên tròn mắt, lưng túng giải thích nói: "Ngu kiến mà thôi, anh cứ coi như nghe chút chuyện cười là được."

Lục Mộc Kinh đem bản vẽ đặt trên bàn trà, nhàn hạ đứng dậy, đột nhiên đưa tay ôm eo Viêm Cảnh Hi, kéo cô vào trong ngực mình. Viêm Cảnh Hi không kịp đề phòng dựa vào trước ngực của anh, kinh ngạc mở lớn mắt, còn chưa kịp phản ứng, khuôn mặt tuần tú của anh đã phóng đại trước mắt cô,

môi tôi gần cô, cách trước mặt cô một cm thì dừng lại.

Dựa vào quá gần, toàn bộ hô hấp rơi vào trong hơi thở của cô, tiến vào tế bào của cô, sôi trào từng máu.

Viêm Cảnh Hi hoảng hốt, vội vàng dùng tay để ở lồng ngực của anh, nhả mồm nói: "Anh muốn làm gì!"

"Kích thích!" Anh ý nghĩa sâu xa nói hai chữ này, quan sát đôi mắt cô, ánh mắt chậm rãi đi xuống, đến khoe miệng, xuống chút nữa, đến xương quai xanh.

Ánh mắt anh giống như thay thế ngón cái của anh, nơi nào đi qua, da thịt của cô tựa hồ bị bỏng.

Trong lòng Viêm Cảnh Hi có loại cảm giác quái dị kéo dài, bật thốt lên: "Anh muốn tìm kích thích thì đi quán bar ấy, chỗ đó có nhiều phụ nữ kích thích, chỗ này của tôi không có."

Lục Mộc Kinh nhìn chằm chằm biểu tình hoang mang của cô, trong mắt xẹt qua một tia sáng tràn đầy màu sắc, giương lên nụ cười, nói: "Cô nói rất đúng, bản thiết kế này tôi vẫn cảm thấy thiếu thứ gì đó. Kích thích, và đem lại sức sống cho tòa nhà này là yếu tố mà tôi cần phải tìm hiểu."

Viêm Cảnh Hi trừng mắt nhìn Lục Mộc Kinh, ý thức được kích thích mà anh nói là về bản thiết kế, bởi vì cùng chung hứng thú, Viêm Cảnh Hi quên mất chính mình vẫn còn bị ôm vào trong ngực anh, nhìn vào trong mắt anh còn rực rỡ hơn ngôi sao, rất có hứng thú hỏi: "Cho nên, anh định thêm vào cái gì?"

Anh không e dè, như cùng cô nghiên cứu thảo luận nói: "Không phải đường đua xe, mà là bãi đỗ xe riêng, thông từ sảnh chính theo đường giao thông tư nhân, cùng với..."

Lục Mộc Kinh dừng lại một chút, nhìn chằm chằm đôi mắt hiểu học sáng ngời của cô, ánh mắt bắt đầu tà nịnh, môi đến bên tai của cô, thanh âm hơi khàn khàn nói một câu.

Bờ môi của anh dựa vào ở bên tai cô, vô ý đụng phải lỗ tai của cô, ẩm ướt, ẩm áp, một cảm giác ngứa ngứa rơi vào trong lòng, có loại rung động quái dị.

Càng làm cô quẫn bách chính là, anh nói câu nói kia.

Chiến đấu dã ngoại trong xe là nơi đông đưa tốt nhất.

Trong lòng Viêm Cảnh Hi căng thẳng, cảm thấy khô nóng, mới nghĩ tới chính mình còn đang dựa trong ngực anh.

Khi cô định đẩy anh ra, anh đã buông lỏng tay ra trước, lui về phía sau hai bước, vừa rồi chỉ giống như một tiết dạy mà thôi, vân đạm phong khinh bỏ qua, thay đổi đề tài nói: "Tôi trước mắt ở trong căn phòng trên lầu kia, hẳn là còn có năm căn phòng, cô chọn một chút."

Viêm Cảnh Hi hít một hơi, làm cho mình không được nghĩ quá nhiều.

Cô đưa mắt nhìn ba căn phòng ở lầu một, căn phòng chính giữa kia đã từng có quỷ não loạn, lưng cảm thấy có chút sợ hãi.

Cô không thể ở dưới lầu.

"Phòng kia đi." Viêm Cảnh Hi chỉ một dựa vào phòng cạnh cầu thang, nghĩ thầm chỗ đó gần cửa ra vào, nếu như quỷ xuất hiện, cô chạy thoát được.

Thế nhưng nghĩ lại, nếu như ngủ ở bên trong, con ma trước tiên sẽ đi qua phòng của Lục Mộc Kinh, như vậy cô không phải sẽ an toàn sao?

"Không, phòng bên trong nữa." Viêm Cảnh Hi lập tức sửa lời nói.

Lục Mộc Kinh vốn cho rằng cô sẽ chọn ba phòng dưới lầu, không ngờ cô lại chọn căn phòng bên cạnh mình, ánh mắt tối đen vài phần, khóa Viêm Cảnh Hi, hỏi: "Cô thường xuyên thay đổi bất định như vậy sao?"

Viêm Cảnh Hi cảm thấy những lời này của anh còn có chút ám chỉ gì đó, đối diện với đôi mắt thâm thúy của anh, không muốn để anh nhìn thấu, hơi nhếch khoe miệng che giấu trái tim đang hoảng hốt của mình, nói: "Tâm tư con gái không phải bình thường đều rất khó đoán sao?"

Khoe miệng Lục Mộc Kinh hơi giương lên nụ cười, cũng không nói gì cô, nhẹ nhàng cầm hai vali hành lý của cô lên, nói: "Quả thực khó đoán, đi thôi, tôi giúp cô xách hành lý lên, tí nữa tôi muốn đi ra ngoài một chút."

Căn hộ này trước đó hẳn là có học sinh quét qua, trong phòng rất sạch sẽ.

Viêm Cảnh Hi đặt quần áo cẩn thận, từ trong ba lô lấy ra một bình táo tàu bổ máu, là cô mua trong siêu thị trong lúc còn ở trường.

Cô đi xuống dưới lầu, mở tủ lạnh, bên trong chất đầy các loại đồ ăn.

Cà rốt, mộc nhĩ, gan heo, thật bổ máu.

Đậu đỏ thật bổ khí.

Viêm Cảnh Hi lại lấy ớt xanh, thịt băm, trứng gà, xương sườn, bí đao ra.

Vừa định làm com, nghe thấy âm thanh đóng cửa xe, di động của cô vang lên.

Viêm Cảnh Hi nhìn thấy là của Phùng Như Yên gọi đến, chân mày nhăn lại, bất đắc dĩ trả lời.

"Ra ngoài, bây giờ tôi đang ở rừng trúc." Phùng Như Yên ra lệnh, không cho Viêm Cảnh Hi một điểm từ chối, nói xong liền cúp điện thoại.

Viêm Cảnh Hi cất di động, từ cửa đi ra ngoài, nhìn thấy Phùng Như Yên hai tay khoanh trước ngực nổi giận đùng đùng, hung ác nham hiểm đứng ở rừng trúc bên cạnh nhìn cô.

Viêm Cảnh Hi bất chấp đi qua, gọi: "Mẹ."

Phùng Như Yên nhìn bộ dáng dệu dàng của Viêm Cảnh Hi, kỳ quái nói: "Phu nhân tương lai của Lục thiếu gia, lại kêu mẹ, tôi đảm đương cũng không nổi?"

Viêm Cảnh Hi làm bộ nghe không hiểu sự châm chọc của bà ta, đôi mắt sụp xuống, lông mi thật dài che khuất dao động bên trong.

Phùng Như Yên nhìn rất thuận mắt bộ dáng cô sụp mi, tức giận tiêu mất hơn phân nửa, nhăn mày nói: "Viêm Cảnh Hi, đừng trách tôi không có nhắc nhở cô, cô chẳng qua là một con sâu gạo được Viêm gia nuôi dưỡng, nếu không phải là tôi, cô có thể được đến trường học tốt như vậy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Quá Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Sẽ Dạy Hư Trẻ Nhỏ

Trong mắt Viêm Cảnh Hi thoáng qua một chút âm đạm.

Đúng vậy, lúc trước cô thi đỗ Thanh Hoa, nếu không phải vì Phùng Như Yên cố tình làm mất giấy thông báo của cô, bắt cô im lặng, khiến cô bỏ lỡ ngày báo danh, cô thật đúng là tiến không đến trường tư nhân của anh trai bà ta.

Quên đi, chuyện đã rồi, sống thêm hơn một tháng nữa, lấy được bằng tốt nghiệp là quan trọng nhất.

Viêm Cảnh Hi hơi giương lên nụ cười, ẩn giấu trong con mắt nụ cười khổ, nói: "Cảm ơn sự bồi dưỡng của mẹ."

Phùng Như Yên trừng mắt nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, không tìm được lý do nổi đóa, chỉ có thể dùng tay gõ vào trán Viêm Cảnh Hi, quả trách nói: "Đừng tưởng rằng gả cho Hữu Nhiễm là có thể bay lên đầu cành biến thành phượng hoàng, không có Viêm gia quyền thế, cô chỉ là một con chim kê không có lông."

Ngón tay Phùng Như Yên dùng lực đập rất nặng.

Viêm Cảnh Hi nghiêng mặt, nắm chặt nắm tay, ngấm ngấm chịu đựng.

Phùng Như Yên cảm thấy còn chưa hết giận, một bên gõ trán của cô, vừa mắng: "Còn mơ mộng hão huyền muốn thông đồng với lão gia tử, làm người ấy mà, hẳn là phải biết cảm ơn, nhớ tới ân huệ Viêm gia dành cho cô, không phải giống như đám cô nhi viện các cô cùng với di Trương, lòng lang dạ sói. Nếu không phải tôi đưa tiền, cô ta đã sớm chết trong bệnh viện. Bây giờ nhìn thấy tôi còn làm bộ không biết! Thực sự là lấy hai vạn tệ cho chó ăn."

Từ chó làm cho thần kinh Viêm Cảnh Hi chột căng thẳng.

Bà ta có thể mắng cô, nhưng hình dung di Trương như thế, khiến lòng Viêm Cảnh Hi trở nên đau xót.

Di Trương là người thân duy nhất của cô, cũng là người cô tôn kính nhất.

Nhớ ngày đó, thời điểm Phùng Như Yên vứt bỏ cô, nếu không phải là di Trương tiêu hết tất cả tiền tích góp để cứu cô thì cô đã sớm chết.

Di Trương vì sao lại té xỉu đi bệnh viện, không phải là vì Phùng Như Yên tạo áp lực với trường học và cô nhi viện sao?

Viêm Cảnh Hi trong mắt thoáng qua một tia sắc nhọn, nắm tay tăng thêm lực đập, trên mu bàn tay nổi gân xanh, cặp đôi mắt đang bùng bùng lửa giận xuống, mang theo sự phẫn nộ hủy thiên diệt địa hết sức căng thẳng.

Rất muốn tát một trên gương mặt đối trá kia của Phùng Như Yên.

Nhưng..

Cô cần bằng tốt nghiệp, cần phải có đủ năng lực để không có nỗi lo về sau, cũng cần có thời gian và tiền bạc để bố trí ổn thoả cho đi Trương cùng bọn nhỏ.

Viêm Cảnh Hi chịu đựng đến cắn răng, trên cổ gân xanh chột nổi lên.

Lại lần nữa ngẩng đầu mặt hướng Phùng Như Yên cong lên đôi mắt xinh đẹp, trong mắt sương mù càng thêm dày đặc, che giấu trách nhiệm, tức giận cùng không cam lòng, nhếch khóe miệng: "Con nhất định sẽ nhớ ân huệ mà mẹ dành cho con."

Ở hai từ ân huệ càng tăng thêm khẩu âm, nắm tay chặt đến mức móng tay đã bấm vào trong thịt.

Phùng Như Yên lần này hết tức giận, tay gõ cũng có chút mỏi, vậy vậy nói: "Chú của Hữu Nhiễm có lẽ là CEO của Lục thị, cô nịnh hót cho tốt."

"Dạ."

Bà ta thật đúng là dốc hết sức lợi dụng cô!

Trong lòng Viêm Cảnh Hi bị thương, tùy ý đáp lời, mắt nhìn căn phòng thứ hai chẳng dây đỏ trên cửa sổ ở lầu một, đôi mắt càng lúc càng sâu, càng lúc càng dày sương mù, thoáng qua một tia giao hoạt.

Phùng Như Yên mê tín như thế, cũng nhất định sẽ tin quỷ thần.

"Mẹ." Viêm Cảnh Hi đột nhiên dịu dàng gọi một tiếng

"Làm sao vậy?" Phùng Như Yên bực bội nhìn về phía Viêm Cảnh Hi, ánh mắt tràn đầy sự không vui cùng xem thường.

Viêm Cảnh Hi và bà ta nhìn nhau sau đó liếc mắt một, ánh mắt chậm rãi dời về cánh rừng trúc phía sau Phùng Như Yên.

Trong mắt sợ hãi, muốn nói lại thôi, lại đưa mắt nhìn Phùng Như Yên một, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Phía sau, có một người phụ nữ mặc váy đỏ, tóc tai bù xù, nhìn chăm chăm vào mẹ, mẹ quen sao?"

"Cái gì váy đỏ?" Phùng Như Yên xoay người, nhìn về phía cánh rừng, cái gì cũng không thấy.

"A!" Viêm Cảnh Hi hét to một tiếng, bùm miệng.

Phùng Như Yên bị Viêm Cảnh Hi làm cho cả kinh chột cười nói, thần kinh căng thẳng mắng: "Cô tên gì?"

Viêm Cảnh Hi chỉ vào phía sau Phùng Như Yên, hít một hơi, môi run run rẩy rẩy nói: "Cô ta tới phía sau người mẹ rồi. Tốc độ thật nhanh. Có phải quý không?"

Phùng Như Yên bị Viêm Cảnh Hi lấy bầu không khí, nhăn mày, không dám quay đầu lại, ánh mắt không tự chủ liếc mắt một nhìn căn phòng có chẳng dây đỏ trước cửa sổ, càng thêm sợ hãi.

Chẳng lẽ là hồn ma của cô ta?

Cô ta âm hồn không tan, quay lại trả thù?

Phùng Như Yên sợ hãi.

Viêm Cảnh Hi kinh ngạc nhìn thấy sự sợ hãi thật sâu trong mắt Phùng Như Yên, hoài nghi nhú nhú mày.

"Mẹ." Cô gọi một tiếng.

Phùng Như Yên lấy lại tinh thần, ra lệnh cho Viêm Cảnh Hi: "Không cần phải cảm thấy kì lạ hay khó hiểu, trên thế giới này làm gì có ma quỷ, cô cố mà giả ngây ở đây cho tôi, chủ của Hữu Nhiễm ở đây một ngày, cô nhất định phải ở đây một ngày."

Phùng Như Yên nghiêm nghị nói xong, cũng không dừng lại, trong lúc bước nhanh tới xe, không biết có phải vì quá khẩn trương hay bởi vì chột dạ, lòng bàn chân mềm nhũn, ngã nhào trên mặt đất.

Bộ dáng rất nhếch nhác, mài rách đầu gối và khuỷu tay.

Viêm Cảnh Hi mím môi, lạnh nhạt nhìn.

Khi Phùng Như Yên quay đầu lại nhìn về phía Viêm Cảnh Hi, cô lại mở đôi mắt to sáng vô tội lại lo lắng nhìn Phùng Như Yên.

Phùng Như Yên nhìn Viêm Cảnh Hi cách hai thước, không phải Viêm Cảnh Hi ngáng chân bà ta, cái này thực sự bị dọa, rất nhanh mở xe, sợ hãi đi lên, không quay đầu lại lái xe rồi đi.

Viêm Cảnh Hi dọa Phùng Như Yên, giải tỏa con tức, ngả ngón nhướn chân mày, lẩm bẩm nói: "Làm người không làm chuyện trái lương tâm, nửa đêm gõ cửa tim không sợ."

Nhưng mà...

Cô liếc nhìn cửa sổ chẳng dây đỏ kia.

Làm sao?

Cô có cảm giác Phùng Như Yên quen biết chủ nhân ban đầu của căn phòng này.

Viêm Cảnh Hi nhìn nhìn, lưng có chút cảm giác mát lạnh.

Xoay người, mắt nhìn thấy trong tay Lục Mộc Kinh đẩy hai chiếc xe đạp đứng cách đó không xa, ánh mắt sâu thẳm nhìn anh, như đang suy nghĩ trong con mắt đen nhánh tựa như sa vào đại dương xanh thẳm Vi vu như lâm phong ngọc thụ cao quý, thanh phong lãng nguyệt.

Trong lòng Viêm Cảnh Hi run lên, không biết anh đã nhìn thấy bao nhiêu chuyện cô giả thần giả quỷ, mặt hơi đỏ lên.

Làm sao mỗi lần cô làm chuyện xấu đều bị anh nhìn thấy.

Cô đơn giản không ngại trang, đi đến phòng.

Lục Mộc Kinh dựng xe xong, đi tới trước mặt cô, mờ mịt không rõ hỏi: "Cô thật sự có thể nhìn thấy ma?"

Viêm Cảnh Hi liếc nhìn anh.

Biết rõ còn hỏi!

Cô nhìn thấy mà có thể trấn định đứng ở chỗ này sao?

Anh cố ý chế nhạo cô.

"Mắc mớ gì tới anh!" Viêm Cảnh Hi không tiến vào bẫy của anh, đáp.

Lục Mộc Kinh đưa tay, ngón tay ma sát môi của cô, giống như muốn lau đi vết bẩn trên mặt cô.

Ngón tay anh đi qua nơi nào, nơi đó liền sản sinh một dòng điện, trong lòng Viêm Cảnh Hi run lên, khi lui ra một bước Lục Mộc Kinh cũng thu tay, âm thanh mềm mỏng tựa như chỉ là giọng điệu nhắc nhở nói: "Cô bé, tuổi còn trẻ, không nên đặt từ điều* ở ngoài miệng, sẽ dạy hư trẻ nhỏ. Bất quá..."

*Điều tự: Từ chìm, hay dùng chữ tục là b*** =))))

Anh dừng lại một chút, như có điều suy nghĩ hỏi: "Cô thực sự nhìn thấy con ma mặc quần áo màu đỏ sao?"

"Hả?" Viêm Cảnh Hi cảm thấy giọng điệu cùng ánh mắt Lục Mộc Kinh như biết được điều gì đó.

"Trong căn phòng chẳng dây đỏ kia, hai mươi năm trước, một người phụ nữ mặc quần đỏ tự sát." Lục Mộc Kinh đưa mắt nhìn cô nói.

Đôi mắt Viêm Cảnh Hi dần dần trừng lớn, một tia khủng hoảng lóe lên trong đôi mắt dịu dàng lấp lánh.

Sống lưng của cô lại lần nữa bắt đầu sợ hãi, từ đầu đến chân cảm giác lạnh lẽo, xuyên qua thân kinh của cô, toàn thân đều cảm giác không thoải mái.

Lục Mộc Kinh nói xong, xoay người, trong cặp mắt mê mị thoáng qua một tia giảo hoạt, khóe miệng nhếch lên.

Đùa cô, so với trong tưởng tượng của anh còn thú vị hơn.

Viêm Cảnh Hi rùng mình một, nắm chặt tay đi theo Lục Mộc Kinh.

Lục Mộc Kinh tiếp tục ngồi ở trên sofa lật xem bản thảo.

Viêm Cảnh Hi vào phòng bếp, đang chuẩn bị làm cơm, mở cửa sổ phòng bếp, một trận gió thổi đến.

Cô nghe thấy âm thanh ken két, xoay người.

Trong căn phòng đối diện phòng bếp kia, không biết làm sao cửa tự mở ra.

Viêm Cảnh Hi trong lòng rùng mình, đôi mắt nhìn chằm chằm phía trong cánh cửa, không thấy được thứ gì.

Cô thở một hơi, có lẽ là cô mở cửa sổ, gió thổi cánh cửa kia mở ra.

Thế giới đẹp đẽ như thế, cô lại nghi thần nghi quỷ như vậy, không tốt, không tốt!

Trong hai tiếng Viêm Cảnh Hi đã làm xong bí đao xương sườn, cà rốt thái sợi, ớt xanh gan heo, mộc nhĩ trứng gà thịt băm làm miến xào thịt, lấy đậu đỏ và táo đun cách thủy trong nồi chuẩn bị làm bữa ăn khuya cho Lục Mộc Kinh.

Mà Lục Mộc Kinh vẫn ngồi ở trước sô pha, chuyên chú sửa chữa bản thiết kế của mình.

Ánh đèn rơi vào đỉnh đầu thanh quý của anh, bao phủ lên quảng sáng nhàn nhạt, thu lại tà mị ngày thường, phúc hắc, anh bây giờ thành thực, nội liễm, lại có loại kiều ngạo bên trong.

Viêm Cảnh Hi không tùy tiện quấy rầy đến anh, sau khi nấu ăn xong, bùng tới trên bàn cơm, nghiêng đầu, tay chống ở trên mặt nhìn anh tuần tú nghiêng mặt.

Bởi vì anh cúi thấp đầu, tóc mái che khuất nửa trán, ở trên mặt lưu lại bóng mờ, tôn lên đường nét khác sâu.

Đây là một mặt khác của đàn ông khiến cho người ta mê muội.

Viêm Cảnh Hi nhăn mày, một chút tò mò hơn về anh.

Kỳ thực nhà anh rất có tiền, vì sao còn tự mình sáng lập ra tập đoàn Á Thái, tại sao lần này lại trở về, rõ ràng có thể chỉ cần làm tổng giám đốc, vì sao lại bước chân vào ngành kiến trúc, còn tới trường học đến làm giáo sư.

Anh có bạn gái không? Hoặc là, có vợ không? Có tình nhân khác không?

Chờ một chút, tại sao cô muốn ở phía sau từ tình nhân thêm một từ khác.

Lục Mộc Kinh đột nhiên ngừng đầu nhìn cô, đôi mắt đen như mực nhìn về phía Viêm Cảnh Hi, bốn mắt nhìn nhau.

Viêm Cảnh Hi đang suy nghĩ xiêu vẹo, trong lòng run lên, ý thức được bản thân nhìn anh rất lâu, chợt dạ nờ nụ cười, nói: "Thấy anh đang làm việc, không dám gọi anh ăn cơm, đói bụng sao? Nếu không ăn cơm trước?"

"À, chờ chút. Tôi rửa tay đã." Lục Mộc Kinh đặt bút xuống, trực tiếp đi tới bồn rửa, đem tay áo kéo tới khuỷu tay, nặn một ít nước rửa tay, xoa xoa tay, sau khi rửa sạch sẽ, lấy giấy vệ sinh ra lau khô, sau đó vứt giấy vào sọt rác rồi mới đi tới.

Tất cả động tác này, kiều ngạo tao nhã, làm liền mạch lưu loát.

Anh rất thích sạch sẽ, chẳng trách, Lục Hữu Nhiễm nói anh có chút nghiện sạch sẽ.

Tay áo bị kéo tới khuỷu tay, so với sự cứng nhắc vừa nãy, lại thêm mấy phần cảm giác ôn hòa của người đàn ông trong nhà.

Viêm Cảnh Hi xới một chén cơm cho anh, đặt ở vị trí đối diện cô.

Lục Mộc Kinh nhìn lướt qua thức ăn trên bàn, giương lên khóe miệng, trêu chọc nói: "Cô muốn bồi bổ tôi buổi tối ngủ không được à?"

Viêm Cảnh Hi đưa chiếc thìa đã rửa sạch cho anh, căn bản anh biết những thứ này đều là bỏ mầu.

"Anh nếm thử xem có hợp hay không hợp khẩu vị của anh không?" Viêm Cảnh Hi nói, ngồi xuống trước.

Lục Mộc Kinh nhận lấy chiếc thìa trên tay cô, cũng ngồi xuống, gấp một miếng trứng gà.

Viêm Cảnh Hi căng thẳng nhìn anh, trong đôi mắt long lánh ánh sáng chờ mong, dịu dàng lấp lánh, vô cùng xinh đẹp.

Lục Mộc Kinh đưa vào trong miệng, thần sắc không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Quá Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Có Cho Tôi Cũng Không Thèm Lấy

"Có ngon không?" Viêm Cảnh Hi lo lắng hỏi.

Lục Mộc Kinh gật đầu, rất bất ngờ về tài nấu nướng của cô, nói: "Ngon."

Anh lại gấp cà rốt ăn, bật thớt lên: "Còn ngon hơn đầu bếp nhà tôi làm."

Viêm Cảnh Hi thở phào nhẹ nhõm, nở nụ cười, vẫn rất có tự tin về tài nấu nướng của mình, hátt cằm, nói: "Đương nhiên, tôi đặc biệt học qua."

"Vì sao học?" Trong mắt Lục Mộc Kinh thoáng qua một tia sáng kỳ dị, cụp mắt, cắn một miếng xương sườn, tự nhiên nói: "Muốn làm cho chồng cô ăn?"

Không hiểu vì sao khi nghe anh nói từ chồng, trên mặt Viêm Cảnh Hi lại hơi đỏ lên, tiếp lời nói: "Không phải chính tôi cũng có thể ăn sao? Con cũng có thể ăn, cũng không phải chỉ có chồng mới có thể ăn."

"Ừm." Anh ăn cơm, rất có tiết chế, nhai kỹ nuốt chậm.

Viêm Cảnh Hi nhìn yểu hâu kêu gọi đang chuyển động của anh, nuốt xuống một ngụm nước miếng, thế nhưng một chút âm thanh cũng không có.

"Cái kia, thầy à..." Viêm Cảnh Hi nhấp hé miệng, muốn nói lại thôi.

Lục Mộc Kinh nhìn về bộ dáng như có lời muốn nói của cô, hỏi: "Muốn nói cái gì?"

Viêm Cảnh Hi cắn cắn môi, có chút không có ý tứ mở miệng, nghiêng đầu, nhúu mày một, lúng túng nói: "Sau này tôi bảo đảm không trốn tiết của thầy, bản kiểm điểm 10 nghìn chữ kia, có thể không phải viết được không?"

Lục Mộc Kinh cung chiều cười.

Anh nói cô làm sao ở trước mặt của anh biết điều như vậy, thì ra là muốn nhờ vả anh!

Thật là một con hồ ly, còn là tiểu hồ ly rất đáng yêu.

"Ừ." Lục Mộc Kinh đáp một tiếng.

"Thật sự?" Viêm Cảnh Hi nở nụ cười vui vẻ, ánh mắt bởi vì vui sướng mà sáng chói giống như có muôn vàn ngôi sao ở trong đó.

Cô chủ động gấp rất nhiều gan heo đặt trong chén Lục Mộc Kinh, cười nói: "Thầy, ăn nhiều một chút này, bồi bổ."

Lục Mộc Kinh trên mặt có một chút quái dị, hơi nhúu mày, "Tôi không ăn nội tạng của động vật."

"A? Xin lỗi. Tôi không biết." Cô nói xin lỗi, gấp một miếng gan heo cho vào miệng, lại gấp một miếng nữa cho vào miệng, lại gấp một miếng nữa.

Lục Mộc Kinh nhìn đôi môi màu đỏ đẫm của cô, quai hàm phồng lên, mỉm cười xin lỗi với anh, rất đáng yêu, giống như một đóa hoa hồng nở rộ dính đầy mật, khiến anh nhìn không được muốn nếm thử.

Một cổ nhiệt huyết xông vào tâm trí Lục Mộc Kinh, bàn tay luồn qua sợi tóc đến gáy của cô, đè xuống sau gáy của anh, cúi người, hôn lên đôi môi đỏ thắm của cô.

Chiếc lưỡi thăm dò, lướt qua hàm răng của cô, hơi thở bá đạo mãnh liệt tiến vào, cuốn lấy thức ăn trong miệng cô vào trong miệng của mình.

Viêm Cảnh Hi cảm giác được sự mềm mại của anh, đôi môi dịu dàng, cùng với hơi thở mát lạnh chỉ thuộc về anh, trong đầu như bị sét đánh, trong lúc nhất thời không tỉnh ngộ được.

Chờ cô phục hồi lại tinh thần, anh đã chậm rãi buông lỏng môi của cô, nhìn đôi mắt to ngẩn ngơ của cô, nở nụ cười, "Đã cho tôi rồi, làm sao có thể lấy về đây?"

Viêm Cảnh Hi nhẩn mày.

Mới vừa rồi là anh hôn cô? Hay là muốn lấy lại đồ ăn? Anh cứ nhiên ăn đồ ăn mà cô đã ăn qua?

Anh không phải nghiện sạch sẽ sao?

Cô lại không hề ghét!

Đôi mắt Viêm Cảnh Hi bất an chớp động, nhúu chân mày, lấy mu bàn tay lau môi: "Vậy anh cũng không nên..."

Viêm Cảnh Hi từ trong mắt anh nhìn thấy được sự hoảng loạn, sắc mặt hồng hào của chính mình, trong đầu dừng một chút.

Nếu như nói anh không nên hôn cô, anh căn bản không phải hôn, có được không? Có vẻ cô tự mình đa tình!

Nếu như nói không nên ăn đồ ăn trong miệng cô gì đó, anh cũng đã ăn, trách cứ lại tổn thương cảm tình.

Viêm Cảnh Hi không nói tiếp, rút khăn giấy lau môi, reo lên: "Nhiều tạng nhĩ, rất không vệ sinh rồi."

"Ừm." Lục Mộc Kinh đáp một tiếng, căn bản không hề để ý, tựa như chuyện này anh đã vãn đạm phong khinh bỏ qua, tiếp tục ăn com.

Viêm Cảnh Hi lại lần nữa nhúu nhúu mày!

Cô không bản!

Sao anh lại còn ừ chứ?

"Tôi mỗi ngày đều đánh răng." Viêm Cảnh Hi giải thích nói.

"Chải hai lần." Cô bồi thêm một câu.

Lục Mộc Kinh ý nghĩa sâu xa nhìn Viêm Cảnh Hi, trong miệng chậm rãi nhai, thoáng qua một tia sáng kiêng kị: "Sau đó thì sao?"

Sau đó?

Mẹ nó!

Cô đang nói cái gì vậy!

Cảm giác như đang hôn.

"Ha ha." Viêm Cảnh Hi híp mắt tươi cười, chiếc đũa chọc chọc chén com, nói sang chuyện khác nói: "Sau này không ăn gan heo nữa."

Lục Mộc Kinh nhìn bộ dáng linh động giảo hoạt của cô, khẽ cười, cúi đầu, tiếp tục đang ăn com.

Di động Viêm Cảnh Hi vang lên.

Viêm Cảnh Hi từ trong túi tiền lấy điện thoại di động ra, nhìn thấy màn hình biểu hiện người gọi đến, đáy mắt trùng xuống, trả lời.

"Đang ở đâu?" Lục Hựu Nhiễm lạnh giọng hỏi.

Viêm Cảnh Hi đưa mắt nhìn Lục Mộc Kinh một.

Đôi mắt đậm màu của anh cũng đang nhìn cô, trên mặt không biểu tình có gì.

"Có chuyện gì sao?" Viêm Cảnh Hi đưa vấn đề của anh ta qua trả lời.

"Tám giờ đến chỗ ở của tôi, chúng ta đi xem phim." Lục Hựu Nhiễm hoàn toàn dùng giọng điệu mệnh lệnh.

Viêm Cảnh Hi nhìn về phía thời gian trên điện thoại di động, đúng bảy giờ.

Cô cảm thấy, Lục Hựu Nhiễm cười cô chỉ vì ông nội anh ta đồng ý cho anh ta chỗ tốt, cô cũng sẽ không gả cho anh ta, thật không cần thiết phải lãng phí thời gian để bồi dưỡng tình cảm, bởi vì căn bản sẽ không thể có tình cảm, chỉ là chạy theo hình thức.

Loại hình thức này không muốn cũng được.

Cô muốn dùng kế hoãn binh kéo dài thời gian tới một tháng sau là cô có thể tốt nghiệp, đến lúc đó, cô cũng không bị Phùng Như Yên quản chế.

Viêm Cảnh Hi cảm thấy hẳn là tìm Lục Hựu Nhiễm hàn huyên cho rõ ràng.

"Rạp chiếu phim ở đâu, tôi trực tiếp đi qua?" Viêm Cảnh Hi bình thản nói.

Ánh mắt Lục Mộc Kinh tối vài phần, thoáng qua một tia không vui, buông đũa xuống.

"Rạp chiếu phim Ngũ Nguyệt quốc tế, gặp nhau ở cửa." Lục Hựu Nhiễm nói.

"Được." Viêm Cảnh Hi cúp điện thoại.

Đột nhiên một bàn tay đưa đến trước mặt, Lục Mộc Kinh dề lại vết máu ứ đọng bên khóe miệng cô.

"A, đau." Viêm Cảnh Hi đẩy tay Lục Mộc Kinh ra, che miệng lại, không hiểu hỏi: "Anh làm gì vậy?"

"Cô vẫn biết đau?" Lục Mộc Kinh cười nhạo một tiếng, mắt lim dim nhìn cô, lại là giọng điệu cười chế nhạo: "Tôi còn tưởng rằng cô đã khỏe rồi, quên mất vết sẹo vẫn còn đau? Ở đây buổi trưa vừa mới bị đánh, nó gọi cô qua, cô còn hấp ta hấp tấp đi sao?"

Viêm Cảnh Hi cảm thấy hành động này của anh rất quá đáng, híp mắt, ngón tay chỉ vào vết thương của anh.

Lục Mộc Kinh nhú chân mày, không nhúc nhích nhìn cô.

Cô cũng không thực sự dùng sức, học giọng điệu của anh nói: "Anh vẫn biết đau? Ở đây còn chưa có đóng vảy nhỉ? Xen vào việc của người khác làm mình bị thương, bây giờ lại hấp ta hấp tấp xen vào việc của người khác?"

Lục Mộc Kinh: "..."

Viêm Cảnh Hi nâng cằm lên, liếc anh một, đứng lên, khi đi qua bên cạnh anh, Lục Mộc Kinh nắm cổ tay của cô, hơi dùng sức, lôi vào phía bên người mình.

Theo quán tính, cô ngã ngồi trên chân anh, vừa ngẩng đầu, liền đối diện với đáy mắt thâm thúy như mực tàu của anh, bên trong như ẩn chứa sức lực vô hạn, ánh mắt vững vàng lại mãnh liệt đáng sợ.

"Đừng đi." Lục Mộc Kinh nhấn mày nói, rất bá đạo ngang ngược.

Viêm Cảnh Hi thiếu chút nữa đã lạc lối trong đôi mắt anh: "Tôi đi tìm anh ta có việc."

"Cô cũng không sợ bộ dạng này của cô làm ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố?" Lục Mộc Kinh nhẹ phẩy qua khóe miệng cô, như nhắc nhở cô, vết thương này vẫn còn tồn tại.

Động tác mềm nhẹ, có chút thoải mái.

Lúc này, vang lên tiếng đập cửa.

Viêm Cảnh Hi cả kinh, nhìn về phía cửa, lại là giáo sư Dương.

Mà cô, vẫn ngồi trên đùi Lục Mộc Kinh với tư thế ái muội.

Chỉ sợ truyền ra, cô liền nói không được.

Viêm Cảnh Hi vội vàng đứng lên, xấu hổ muốn tìm một lỗ chui vào, cúi đầu thấp giọng nói: "Tôi đi ra ngoài trước, chén bát khi trở về tôi sẽ rửa."

Cô lao ra ngoài cửa, bước qua giáo sư Dương, chột dạ không dám chào hỏi.

"Mộc Kinh." Giáo sư Dương cười gọi một tiếng.

Trong mắt Lục Mộc Kinh thoáng qua một tia không vui.

Bất quá, anh cao cao tại thượng như vậy, ở trong giới kinh doanh đã sớm mài giũa không thấy dấu vết, vui giận đều đã có thể khống chế rất tốt.

Anh tao nhã xoay người, mang theo nụ cười nhạt xa cách.

"Cái kia, mua cho cậu một ít hoa quả qua đây." Giáo sư Dương ái muội cười, đặt hoa quả trên mặt bàn trà.

Một người đàn ông trưởng thành độc thân, lại ở một nơi lãng mạn như vậy, đối với một cô gái xinh đẹp sẽ có chút muốn động tay động chân.

Giáo sư Dương tự cho là thông minh nói: "Trong trường có mấy cô giáo trẻ đẹp vẫn ngưỡng mộ cậu, muốn gọi cậu đi hát, không biết cậu có thể không?"

"Gần đây đang chạy bản thiết kế, không có thời gian rảnh, hôm khác đi." Lục Mộc Kinh trực tiếp từ chối đáp.

Giáo sư Dương không ngờ sẽ bị từ chối, nét mặt có chút quái dị.

Xem ra, Lục Mộc Kinh chỉ muốn động tay động chân với nữ sinh kia.

Giáo sư Dương hiểu rõ cười khan nói: "Được, hôm khác, vậy tôi không quấy rầy cậu nữa."

Giáo sư Dương nói xong xoay người, biết điều rời khỏi.

Lục Mộc Kinh nhìn bóng lưng của ông ta, trầm giọng gọi: "Thầy Dương."

Giáo sư Dương xoay người.

"Thầy thấy Viêm Cảnh Hi thế nào?" Lục Mộc Kinh như có điều suy nghĩ hỏi.

Giáo sư Dương nhìn ra Lục Mộc Kinh đối với Viêm Cảnh Hi có mấy phần hứng thú, nói: "Một học trò rất tốt."

"Cho nên, tôi không muốn cô ấy chịu đựng những sự quấy rầy không cần thiết, đặc biệt, danh tiết của nữ sinh rất quan trọng." Lục Mộc Kinh ý tứ nói câu này.

Giáo sư Dương nghe được Lục Mộc Kinh nói bóng gió, trường kỳ đỡ Lục Mộc Kinh như thế, anh còn là CEO của Lục thị, cho ông ta mấy cái đầu, ông ta cũng không dám truyền chuyện vừa mới thấy ra ngoài, vội vàng cười nói: "Được, được."

Lục Mộc Kinh giương lên nụ cười, khách sáo nói:

"Hôm khác tôi mời thầy Dương ăn cơm."

"Được, được." Giáo sư Dương bình thường khó nói chuyện ở trước mặt Lục Mộc Kinh liền biến thành người hiền lành.

...

Viêm Cảnh Hi dọc theo đường đi đều ngăn người.

Giáo sư Dương nhìn thấy cô ngồi trên người Lục Mộc Kinh, sẽ không nói ra chứ?

Có thể hay không cho rằng giữa cô và Lục Mộc Kinh có quan hệ khác thường gì?

Viêm Cảnh Hi thở dài một hơi, cắn cắn môi, đôi mắt lóe lên tự mình an ủi nghĩ:

Lục Mộc Kinh là nhân vật quyền lợi trung tâm, giáo sư Dương không nên nói mò, dẫu dõ anh đi!

Lại nói cô thanh giả tự thanh, đi ngay được, ngồi thẳng được.

Ôm may mắn trong lòng, Viêm Cảnh Hi đi tới rạp chiếu phim Ngũ Nguyệt Quốc Tế.

Người muốn mời cô xem phim, hẹn cô tám giờ, tám giờ rưỡi cũng chưa đến.

Viêm Cảnh Hi ở cửa rạp chiếu phim tùy ý lắc lư, nghĩ xem có cần gọi điện thoại cho Lục Hữu Nhiễm thúc giục một chút hay không.

Điện thoại di động đột nhiên vang lên tiếng chuông tin nhắn.

Viêm Cảnh Hi nhìn là tin nhắn của Viêm Nhị, mở ra xem.

"Cảnh Hi à, cô không cần chờ, Hữu Nhiễm đang ở với tôi, anh ấy vừa đi vào phòng tắm, anh ấy nói tí nữa sẽ khiến tôi dùng miệng giúp anh ấy làm một lần, còn có, anh ấy vừa kêu trên người tôi, thì ra thời điểm đàn ông tới cũng sẽ phát ra âm thanh giống như phụ nữ. Tôi thật yêu anh ấy, thật đáng yêu."

Viêm Cảnh Hi nhướn chân mày, nhìn tin nhắn trên màn hình di động, trong mắt phản chiếu ra tia sáng của điện thoại di động.

Cô chỉ có thể nói, cô rất vui mừng, vì không yêu một người đàn ông như Lục Hữu Nhiễm?

Cô cũng rất vui mừng, cô không gả cho anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đùng Quá Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Chương 34

Viêm Cảnh Hi nhếch khóe miệng, gửi tin nhắn này cho Lục Hữu Nhiễm, sau đó lại soạn một tin nhắn khác gửi qua: "Nếu như anh có việc, phiền nói trước một tiếng, để người ta vô duyên vô cớ đợi nửa tiếng đồng hồ, cảm giác rất không thoải mái."

Viêm Cảnh Hi gửi qua, bỏ di động vào trong túi, quay người đi ra rạp chiếu phim.

5 phút sau Lục Hữu Nhiễm gọi điện thoại qua.

Viêm Cảnh Hi nhìn màn hình biểu thị có cuộc gọi tới của Lục Hữu Nhiễm, cô trái lại rất tò mò, người đàn ông này một giây trước bắt cả hai tay, một giây sau sẽ nói cái gì với cô.

Viêm Cảnh Hi nhận điện thoại.

"A lô." Viêm Cảnh Hi bình thản mở miệng.

"Cô chờ ở rạp chiếu phim, nửa tiếng sau tôi đến, 10 giờ hẳn là vẫn có phim." Anh ta trầm giọng nói xong, lại cúp điện thoại đi động.

Viêm Cảnh Hi kinh ngạc nhìn về phía di động.

Đây là cái chuyện quái gì vậy?

Người đàn ông kia cũng quá kiêu ngạo!

Không một câu giải thích, dường như anh ta ở bên ngoài tìm phụ nữ là điều đương nhiên, người khác chỉ có thể vui vẻ tiếp nhận. Càng hoặc là anh ta cảm thấy không sai khi anh ta làm ra loại hành động bất trung này, cô còn phải đưa cho anh ta một cớ, cảm ơn anh ta đã có thể dành thời gian đến xem phim với cô?

Hừ!

Toàn thế giới không phải chuyển động quanh một mình anh ta!

Viêm Cảnh Hi cầm di động gạt qua chế độ im lặng, để trong túi, tiếp tục trở về.

Nửa tiếng sau, cô vẫn còn đang ở trên đường, di động chấn động lên.

Viêm Cảnh Hi nhìn về phía màn hình điện thoại biểu thị cuộc gọi đến của Lục Hữu Nhiễm, cười nhạt, lại để di động vào trong túi lần nữa.

Cô trở lại nhà trọ, đã là 9 rưỡi tối, bốn phía một mảnh đen kịt, chỉ có căn phòng Lục Mộc Kinh đèn sáng.

Viêm Cảnh Hi mở đèn, thức ăn vẫn ở trên bàn.

Cô bỗng nhiên nhớ tới, lúc đi nồi chè đậu đỏ trên bếp ga vẫn còn đang nấu.

Cô vội vàng vọt vào phòng bếp, bếp đã tắt, nồi chè đậu đỏ vẫn còn trên bếp ga.

Viêm Cảnh Hi mở nắp nồi, mớ hồ có chút cháy sém.

Viêm Cảnh Hi chột dạ, cắn cắn môi, trong con mắt trong suốt thoáng qua một chút bất an.

Cô đi ra ngoài không nói làm gì, đây là tự do của cô.

Thế nhưng, cô lại quên mất nồi chè đậu đỏ vẫn còn đang nấu, nếu không phải anh đúng lúc tắt đi, nói không chừng sẽ dẫn đến hỏa hoạn.

Bây giờ Lục Mộc Kinh chắc chắn rất tức giận.

Viêm Cảnh Hi đang nghĩ ngợi, di động vang lên, cô nhìn cuộc gọi đến là của Phùng Như Yên.

Viêm Cảnh Hi nhìn thấy Phùng Như Yên gọi điện liền bực bội, hít sâu một hơi, sau khi điều chỉnh hô hấp, ấn trả lời.

"Mẹ." Viêm Cảnh Hi gọi một tiếng.

"Viêm Cảnh Hi, cô có phải cánh cứng cấp rồi không, không biết trời cao đất rộng, cứ nhiên để Hữu Nhiễm ở rạp chiếu phim chờ cô một tiếng, còn không nhận điện thoại của cậu ta? Có người khác người như cô thế sao? Có người không hiểu chuyện như cô vậy sao? Cô cho rằng mình là ai? Cứ nhiên dám thả chim bồ câu của Hữu Nhiễm, xem ra cô thật sự không muốn tốt nghiệp, còn có, tôi thấy trước đây tôi đầu tư cho đi Trương kia của cô hai vạn tệ cũng phải trả lại rồi, cái thứ gì..." Phùng Như Yên dùng dưng mắng.

Viêm Cảnh Hi để di động cách tai xa một chút, đặt lên bàn, chờ bà ta mắng xong.

Cô thật có chút hiếu kỳ, Phùng Như Yên biết chuyện của Viêm Nhi sao?

Con gái của bà ta đang phá cô cùng Lục Hữu Nhiễm, bà ta lại đang tác hợp cô cùng Lục Hữu Nhiễm, trong nôi phản sao?

Viêm Cảnh Hi nghe trong di động không còn tiếng mắng nữa, cầm di động lên, đặt ở bên tai.

"Tại sao không nói chuyện, cô đang nghe sao?" Phùng Như Yên không vui mắng.

Viêm Cảnh Hi nổi lên một chút, khó khăn nói: "Mẹ, mẹ nghe con giải thích, mẹ không phải bảo con ở lại nhà trọ cho tốt sao? Trước đó con chạy ra theo Lục Hữu Nhiễm đi xem phim, không làm tốt việc nhà, bây giờ Lục tiên sinh rất tức giận, con còn khiến cho bữa ăn khuya bị đốt trụi, nói không chừng, ngày mai sẽ nên

cút xéo đi? Mẹ nói xem, bây giờ con nên đi rạp chiếu

phim, hay ở lại làm việc nhà cho tốt?"

Viêm Cảnh Hi viết vấn đề này cho bà ta, giọng điệu dịu dàng, lo lắng, trong mắt mang theo ý cười giảo hoạt.

Nếu như Phùng Như Yên để cô đến rạp chiếu phim, ngày mai cô sẽ có thể tìm cái cớ chuyển ra khỏi nơi này.

Nếu như bà ta để cô ở chỗ này, như vậy chỗ Lục Hữu Nhiễm bà ta sẽ chu toàn cho cô.

Phùng Như Yên sững sốt một chút, trầm mặc ba giây:
"Cô có thể cho tôi suy nghĩ lâu hơn được không, chú Hữu Nhiễm chính là CEO của Lục thị, nếu như cô đắc tội với cậu ta, tôi thấy cô cũng không cần tốt nghiệp, đọc nhiều sách như vậy, cái bằng tốt nghiệp kia, không có năng lực gì, cũng không có ích gì."

"Ý của mẹ là..." Viêm Cảnh Hi hỏi.

"Cô ở chỗ chú Hữu Nhiễm biểu hiện thật tốt cho tôi, Hữu Nhiễm bên kia tôi sẽ nói." Phùng Như Yên bắt đầu nói.

"Dạ, vậy mẹ, con đi lau dọn!" Viêm Cảnh Hi cúp điện thoại, lộ ra nụ cười tươi đẹp.

Thật thoải mái!

Cô sửa sang toàn bộ rồi đi ra khỏi phòng bếp, vốn muốn hỏi Lục Mộc Kinh có muốn ăn khuya hay không để cô làm.

Thảo My
diendanlequydon.com

Thế nhưng lúc đi ra lại thấy phòng Lục Mộc Kinh đã tắt đèn, lường trước anh có thể đã đi ngủ.

Có lẽ...

Chỉ là không muốn gặp cô mà thôi.

Thảo My
diendanlequydon.com

Viêm Cảnh Hi lờ đi cảm giác quái dị trong lòng, nhẹ chân nhẹ tay lên lầu, vào phòng khóa cửa.

Cô cảm di động đặt trên tủ đầu giường, trái phải lắc lắc cổ, một ngày qua đi, như là chiến tranh, rất mệt, hiện tại cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi.

Viêm Cảnh Hi kéo rèm cửa sổ xuống, chuẩn bị tắm, rửa mặt xong sẽ đi ngủ.

Thảo My
diendanlequydon.com

Cô đi vào phòng tắm, mở vòi nước, cời đồ ra nhét vào trong chậu, đứng dưới dòng nước ấm áp, vén mái tóc ướt sũng qua, ngửa mặt, nhắm mắt lại, để dòng nước mảnh nhỏ rơi vào trên mặt, thư giãn sau một ngày mệt mỏi.

Đột nhiên, trước mắt tối sầm, đèn chợt bị tắt.

Viêm Cảnh Di căng thẳng trong lòng, không biết làm sao, nữ quý mặc đồ màu đỏ thẫm cái xông vào đầu óc của cô.

Sóng lưng của cô một trận cảm giác lạnh lẽo, bóng tối khiến cho cô một chút cảm giác an toàn cũng không có.

Phản ứng đầu tiên của Viêm Cảnh Di chính là đi lấy điện thoại di động của mình, cô vội vàng quấn khăn tắm rồi đi ra.

Bởi vì đóng rèm cửa sổ lại nên bên trong tối đen không thể nhìn thấy được năm ngón tay.

Viêm Cảnh Di cẩn thận từng li từng tí lục lọi, sợ hãi nhìn lón phía đen kịt, trong không khí tĩnh lặng tựa hồ có thể nghe thấy âm thanh hô hấp của chính mình.

"Búp." Một tiếng, Viêm Cảnh Di đũa phải chân

giường.

Cô nằm bả đến trên giường, sờ di động trên tủ đầu giường.

Đột nhiên, đầu ngón tay đụng phải một thứ gì đó trơn mềm lạnh lẽo.

Thật lạnh, lạnh đến thấu xương, xúc cảm, như da thịt người, thậm chí hình dạng, liền đều giống như là tay người.

Tay của ma?

Viêm Cảnh Di mở lớn đôi mắt sợ hãi, sống lưng lạnh ngắt, thần kinh trong nháy mắt nổ tung.

"A!" Cô hét to một tiếng, bất chấp trước mắt cái gì cũng không nhìn thấy, từ trên giường nhảy xuống, hướng phía cửa trong ấn tượng xông tới.

Cô chỉ nghe được âm thanh bình bình bâng bâng của những đồ vật bị chính mình đụng ngã lăn.

Cô cũng không đoái hoài.

Cuối cùng, đầu gối nặng nề đọng trên cửa.

Viêm Cảnh Di kêu lên một tiếng đau đớn, hình như thứ gì rơi vào chân của mình, tiềm thức tưởng rằng ma đuổi tới, không kịp quan tâm đau đớn, cũng không kịp ngẫm nghĩ thứ rơi vào bên chân mình là cái gì, lần mò đến nắm cửa, liều mạng chạy như muốn xông ra ngoài.

Lục Mộc Kinh nghe thấy âm thanh bình bình lạng lạng sát vách, trở mình, ấn đèn ở đầu giường, phát hiện bị cúp điện.

Anh lại nghe thấy tiếng la kinh hoàng của Viêm Cảnh Di, lập tức rời giường, lo lắng đi ra, nhìn về một cái bóng mờ hồ trong bóng tối, hoảng nghi gọi: "Tiểu Di."

Viêm Cảnh Di nghe thấy âm thanh của Lục Mộc Kinh, trong mắt kinh hoàng như nhìn thấy hi vọng sống, không suy nghĩ nhiều, hướng phía âm thanh xông tới.

"Lục Mộc Kinh." Cô hoang mang gọi, xông vào ngực của anh, cảm thấy nhiệt độ cơ thể người, lập tức túm lấy vạt áo anh.

Lục Mộc Kinh thuận tay vòng lấy phía sau lưng tròn bóng của cô, che chở cô, lo lắng hỏi: "Làm sao vậy,

hoang mang như vậy, xảy ra chuyện gì sao?"

Viêm Cảnh Di nắm thật chặt cánh tay anh, dường như dùng sức ôm lấy anh, mới không còn sợ hãi, mang theo tiếng khóc hoảng sợ, âm thanh đều có chút trở nên nhỏ nhẹ, nghẹn một hơi nói: "Lục Mộc Kinh, trong phòng của tôi có ma. Tôi vừa mò phải tay của cô ta, lạnh lắm, lạnh lắm."

Lục Mộc Kinh không nói lời nào, chăm chú nhìn hình dáng mờ hồ của cô.

Đừ cho trong bóng đêm, đôi mắt anh vẫn như kim cương, phát ra tia sáng kiên định đặc biệt sâu thẳm.

"Tiểu Di, tôi không tin có ma, cô không cần làm tôi sợ."

Lục Mộc Kinh phán đoán nói.

Viêm Cảnh Di nhìn Lục Mộc Kinh không tin, nóng nảy: "Tôi không lừa anh, thực sự, anh xem, đèn cũng không sáng, hơn nữa..."

Cô vẫn chưa nói hết, đèn đột nhiên sáng lên.

Trước mắt bắt đầu rõ hơn.

Lục Mộc Kinh thấy rõ trong nháy mắt Viêm Cảnh Hi, ánh mắt căng thẳng, phồng kín một tầng mê mị say lòng người, trong máu có luồng nhiệt khí xông thẳng vào đại não, sau đó theo máu chảy xuôi toàn thân.

Cô không hề mặc đồ, da thịt tuyết trắng phơn nộn như trẻ sơ sinh, trên mái tóc ướt sũng là những giọt nước chậm rãi rơi vào đầu vai của cô.

Cổ dưới xương quai xanh xinh đẹp là hai vật tròn trịa hoàn mỹ giờ cao, khiến không một ai có thể bỏ qua được nơi tròn trịa ấy, hương vị phụ nữ đặc biệt thơm, theo từng câu nói của cô, linh động nhảy.

Viêm Cảnh Hi cảm thấy vẻ mặt của anh có chút quái dị, theo ánh mắt của anh nhìn xuống trước ngực mình.

Trong đầu như bị súng máy oanh tạc xuyên qua, xấu hổ đến mức lỗ tai đều đỏ.

Cô lập tức kéo sát áo sơ mi của Lục Mộc Kinh, ôm phía sau lưng của anh, không cho anh nhìn thấy, nhún chặt chân mày, thấp giọng nói: "Không được nhìn."

Lời nói ra, cô cũng không ngờ được lại mềm mại như vậy, giống như mang theo e thẹn, nhẹ như lông chim phất qua nước anh.

Cô kê sát cơ ngực của anh.

Anh không nhìn thấy thân thể của cô, thế nhưng, có thể cảm giác được chỗ đó của cô bắt đầu ma sát áo sơ mi của anh.

Càng như một loại ngôn ngữ tay chân mời gọi.

Yết hầu lên xuống, tròng mắt càng thêm sâu, âm thanh bởi vì khát vọng nào đó mà trở nên khàn khàn: "Cô cố ý?"

Viêm Cảnh Đế lắc đầu, khóc không ra nước mắt.

Cô thực sự không phải cố ý!

Vừa rồi tinh thần tập trung cao độ muốn chạy thoát, lúc này ở trong phòng náo loạn đung dai thứ không biết rơi ở đâu, hoặc là, lúc mở cửa, thứ rơi lên chân gì đó chính là khăn tắm, cô quá tập trung tinh lực chạy, cũng không chú ý, liền vọt vào trong ngực của anh.

Rất giống đầu hoài tổng bão, thế nhưng cô thật không có.

Viêm Cảnh Hi hết đường chối cãi, trong mắt lại hơn một ít mờ mịt ẩm ướt, phản xạ ra ánh đèn tạo nên những gợn sóng óng ánh khiến cô càng thêm lóng lánh, mê người.

Lục Mộc Kinh nhìn chằm chằm dáng vẻ say lòng người này của cô, máu nóng lên, cúi người, hôn lên môi của cô, nhẹ nhàng, rất dịu dàng, một chút lại một chút, cẩn thận lại có kiên trì như một cặp tình nhân.

Viêm Cảnh Hi sốt ruột không biết bây giờ phải làm sao cho tốt, không muốn bị anh nhìn thấy, cho nên vẫn ôm thật chặt phía sau lưng của anh, tựa trước cơ ngực anh, cũng không đưa tay đẩy anh.

Muốn mở miệng, môi lại bị anh ngăn lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đình Quá Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chương 35

Viêm Cảnh Hi ưỡn ẹo thân thể kháng nghị.

Nhưng phát hiện, xoay như vậy, mỗi một lần xoay lại ma sát qua quần áo ngủ mềm mại của anh, thậm chí cảm giác được nhiệt độ cơ thể anh truyền vào da thịt của cô.

Cô không giống như giấy giụa, càng giống như nghênh đón.

Rất nhanh cảm giác được thân thể anh biến hóa rõ ràng nhất.

Viêm Cảnh Hi cả kinh tim đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Bàn tay anh theo lưng của cô đi xuống, dịu dàng ôm chặt vòng eo của cô, càng ôm sát thân thể cô vào ngực mình.

Nơi nào đó chưa khai phá cách lớp quần độn phai.

Một loại cảm giác trước nay chưa từng có như dòng điện nhanh chóng len lỏi vào trong mạch máu của cô.

Tay phải Lục Mộc Kinh nâng cằm của cô lên, ánh mắt mê mị nhìn xuống cô, giống như tiếng ca của mỹ nhân ngư đầy mê hoặc, gợn sóng, trong suốt rực

rõ, thanh tuyến dịu dàng lại khàn khàn hỏi: "Cảm thấy thế nào?"

Viêm Cảnh Hi lắc đầu, khản trương lại sợ hãi, cổ họng như bị cái gì chặn lại, chỉ có thể dùng hành động bày tỏ suy nghĩ của mình.

Lục Mộc Kinh giương lên nụ cười cung chiêu, bàn tay trái tiếp tục đi xuống, áp vào người đứng phía trước người anh, ánh mắt càng phát ra mê mị: "Thật không cảm giác được sao? Tôi lại cảm giác được "nó" đụng tới cô, hay là cô hi vọng "nó" đi ra đụng vào cô."

Viêm Cảnh Hi rất sốt ruột, khụ một tiếng, hơi thở rất cuộc phá tan trong cổ họng, nói: "Không có, tôi không có ý đó, thật sự có ma mà!"

Lục Mộc Kinh nhìn mặt cô đỏ như trái táo, đáng yêu đến mức khiến người ta nhìn không được muốn cắn một miếng, đặc biệt, trong mắt cô lúc này không tự chủ được toát ra sự nũng nịu, đôi mắt anh sâu hơn một chút như hắc diệu thạch, khóa lấy cô, lại lần nữa tà mị nhìn về phía môi của cô, dịu dàng nói: "Có ma cũng cần không mặc quần áo chạy ra ngoài."

Viêm Cảnh Hi: "..."

"Tôi đang tắm!" Cô chột dạ giải thích, chính mình cũng cảm thấy câu giải thích này tốt đến không thể tưởng tượng nổi. Bởi vì tắm, cũng có thể vây quanh khăn tắm chạy ra ngoài.

Cô hết đường chối cãi.

Lục Mộc Kinh giương lên khoe miệng, hiển nhiên không tin, đảo qua trước vẻ lo lắng, vui mừng nói: "Cô muốn trực tiếp nói với tôi cũng được, không cần làm ra nhiều chuyện như vậy! Tôi là một người đàn ông bình thường! Cô có nhu cầu, tôi sẽ thỏa mãn cô."

Cái gì gọi là cô có nhu cầu, anh nhất định sẽ thỏa mãn cô!

Không phải, chẳng lẽ là người phụ nữ nào có nhu cầu, anh cũng đều sẽ thỏa mãn cô ta?

Hay là chỉ nhằm vào cô?

Trong đầu Viêm Cảnh Hi phân không rõ ý của anh, cũng không muốn phân rõ, nói: "Tôi không có nhu cầu, Lục Mộc Kinh, tôi không lừa anh."

Lục Mộc Kinh cười khê, vô cùng dịu dàng cung chiêu, trong ánh mắt cũng phát ra ánh sáng nhu hòa, chắc chắn nói: "Không có nhu cầu còn ôm tôi chặt như vậy?"

Viêm Cảnh Hi ngậy người dừng lại, tất cả chỉ là vô tình mà thôi. Cô tròn tròn mắt, mím môi, bình tĩnh khóa lấy anh.

Cô còn có cách nào khác sao?

Nếu không phải là cô ôm chặt như thế này, anh đã có thể nhìn thấy toàn bộ thân thể của cô rồi, đến lúc đó, càng không thể văn hời.

Cô vẫn là nhảy vào ôm ngực anh, dù cho bị cưỡng bức cũng không có ai tin cô không tự nguyện, huống hồ, đối phương còn là Lục Mộc Kinh, người đàn ông như vậy có bao nhiêu phụ nữ muốn xếp hàng chờ được lọt mắt xanh a!

Lần này cô chết chắc.

Lục Mộc Kinh thấy cô liếc nhìn đôi mắt mình, ủy khuất, lên án, khó mở miệng, lúng túng, xấu hổ, và không biết phải làm sao, khản cầu, các loại cảm xúc hỗn loạn đan vào nhau, tạo thành một yêu tình sinh động như bây giờ.

Cô không nói lời nào, trái lại khiến anh cảm thấy rất nhiều lời.

"Thật sự có ma?" Lục Mộc Kinh dịu dàng hỏi.

Viêm Cảnh Hi gật đầu, gật đầu, lại gật đầu.

"Trước tiên cô buông tôi ra." Lục Mộc Kinh dịu dàng nói.

Viêm Cảnh Hi lắc đầu, buông anh ra không phải sẽ bị thấy hết sao?

Đàn ông

đều là động vật bằng mắt, nếu như lý trí anh không không chế tốt, năng lực phản kháng cô cũng không có.

Lục Mộc Kinh khẽ cười: "Nếu như cô không buông tôi ra, làm sao tôi có thể đi giúp cô xem ma ở đâu, hay là..."

Lục Mộc Kinh dừng một chút, ánh mắt lại lần nữa trở nên mê mị, khóa lấy khuôn mặt ửng đỏ của cô, nói giọng khàn khàn: "Chúng ta không đi xem nữa, trực tiếp làm."

Viêm Cảnh Hi lập tức lắc đầu, buông tay, buông anh ra, ở trước người anh ngồi xổm xuống, hai tay khoanh trước ngực, che khuất nơi cần che, chuyển bước, tựa trên vách tường.

Như là một con mèo nhỏ đáng thương, đôi mắt cụp xuống, sắc mặt ửng đỏ, lông mi khẽ run, mắt không dám nhìn Lục Mộc Kinh.

Từ trên cao nhìn xuống như vậy, khiến Lục Mộc Kinh liếc mắt liền thấy của đầu gối của cô, vừa đỏ lại vừa sưng, đáy mắt lại lần nữa căng thẳng.

Anh ngồi xổm xuống trước mắt của cô.

Viêm Cảnh Hi khần trương cơ mình lại.

Ngón tay của anh nhẹ nhàng sờ xung quanh đầu gối của cô, trong mắt xẹt qua một tia không thể tưởng tượng nổi,

khóa lấy khuôn mặt hồng hào của Viêm Cảnh Di,
thương tiếc hỏi: "Cô ở bên trong đánh nhau với ma?"

"Tối quá, tôi nhìn không thấy, lúc chạy ra đụng trúng."
Viêm Cảnh Di nói, chính mình cũng cảm thấy ngại
ngùng.

Lục Mộc Kinh: "..."

"Cô đợi một chút." Anh đứng dậy, đi tới bên trong phòng
của cô, đẩy cửa ra, nhìn thấy khăn tắm của cô nằm ở cửa,
cùng với cái bàn bị đụng ngã trái ngã phải.

Lục Mộc Kinh hoặc nghi nhìn về phía Viêm Cảnh Di,
ánh mắt thâm thúy.

Viêm Cảnh Di cẩn thận nhìn Lục Mộc Kinh, nhưng
trong mắt của anh rất bình thản, không giống như là nhìn
thấy ma.

"Không thấy gì sao?" Viêm Cảnh Di cẩn thận từng li
từng tí hỏi.

Lục Mộc Kinh lắc đầu, đi vào, nhặt khăn tắm trên mặt
đất lên để trên bàn, từ trong túi của cô cầm một chiếc vớ

ngồi bang trong rặng thung thình ai ra, đưa cho cô, nhìn thân ảnh nhỏ nhỏ của cô, suy nghĩ một chút, ánh mắt sâu thẳm, lại ý vị thâm trường, tựa hồ còn có một chút giọng điệu cương chiêu, nói: "Tôi ở lên trong không nhìn thấy cái gì cả, nếu như cô cảm thấy sợ hãi thì ngồi với tôi!"

Ngồi với anh? !!!

Cô còn có thể hoàn chỉnh đi ra không? !!

Viêm Cảnh Di nhận lấy váy ngồi che trên bờ vai, bọc cả người mình vào bên trong, cúi thấp đầu, chưa có trả lời lại câu hỏi của anh.

Lục Mộc Kinh như nhìn ra sự lo lắng của cô, nói: "Hôm nay cô bị thương, tôi sẽ không chạm vào cô."

Đôi mắt xinh đẹp của Viêm Cảnh Di liếc về phía Lục Mộc Kinh, tự hỏi.

Anh cũng nhìn thẳng cô, chính trực, thẳng thắn, kiêu ngạo.

Suy nghĩ một chút cũng đúng, nếu như anh thực sự muốn chạm vào cô, vừa nãy cũng đã chạm vào rồi, ở đây hẻo lánh như thế, cô có la rách cổ họng cũng sẽ không ai đến.

Mặc dù anh nguy hiểm, tà mị, thỉnh thoảng còn không đứng đắn với cô, thế nhưng, ít nhất anh được giáo dục rất tốt cũng rất có địa vị, sẽ không cưỡng bức cô.

Trong lúc Viêm Cảnh Di do dự, nhìn thấy Lục Mộc Kinh xoay người, cô sốt ruột cầm bàn tay của anh.

Nhiệt độ theo bàn tay của anh truyền đến lòng bàn tay của cô.

Viêm Cảnh Di mặt đỏ mở miệng nói: "Tôi qua phòng anh."

Lục Mộc Kinh ý vị thâm trường nhìn cô, đáy mắt tối đen, rất giống vũ trụ rộng lớn, hình như còn mang theo ý cười mơ hồ, nói: "Tôi xuống lầu một lấy thuốc cho cô, vừa lúc hôm nay có thể sử dụng cho cô."

Viêm Cảnh Di thấy anh muốn đi, sốt ruột lấy quần áo che trước ngực, đứng lên, nói: "Tôi với anh cùng đi."

Lục Mộc Kinh cô từ trên xuống dưới một cái, ánh mắt mê mị, khẽ cười: "Cô cứ như vậy đi với tôi sao?"

Anh buông tay nhỏ bé của cô ra, nói: "Ngoan, 20 giây

sẽ quay lại, nếu như cô sợ thì ở chỗ này chờ một chút."

"Vậy, có thể giúp tôi quay lại trong phòng tôi lấy..."

Viêm Cảnh Hết ngượng ngừng cắn cắn môi, nói tiếp:

"Áo lót, quần lót, ở ngăn kéo trong tủ."

"Đợi chút!" Lục Mộc Kinh biểu tình bình thản, không để cho cô khó xử.

Anh lại lần nữa bước vào phòng của cô, mở ngăn kéo tủ, nhìn thấy cô xếp quần lót thật chỉnh tề, có màu trắng, màu đen, hồng nhạt, linh lung xinh xắn, chỉ là hình tam giác bình thường, anh nhìn thấy, nhiệt khí trong máu tăng rất nhanh, cuồn cuộn, kêu gào.

Chỗ đó cũng tưởng có chút đau.

Lục Mộc Kinh nhàu mày, là anh đã lâu rồi không có phụ nữ sao?

Cho nên, cảm giác đối với cô mới mãnh liệt như vậy.

Lục Mộc Kinh chọn một chiếc màu trắng, vật mềm mại trong tay của anh, anh thậm chí nghĩ đến nó dính sát cô, khiến anh có loại xúc động muốn chiếm đoạt.

Lục Mộc Kinh đi ra ngoài, nhúu chặt chân mày, trong mắt nhiều thêm một tầng huyễn màu.

Anh có một loại dự cảm, tối hôm nay sẽ là một buổi tối khó trải qua nhất trong cuộc đời anh.

Anh đưa quần áo cho cô, trầm giọng nói một câu: "Tôi đi lấy thuốc."

Thừa dịp Lục Mộc Kinh đi xuống dưới lầu lấy thuốc trong một phút đồng hồ, Viêm Cảnh Di cấp tốc mặc đồ, sau khi mặc quần áo vào, cũng không còn bối rối như trước.

Lục Mộc Kinh tức phát đi lên lầu.

Viêm Cảnh Di nghĩ đến một màn ôm nhau vừa rồi của bọn họ, không muốn Lục Mộc Kinh hiểu lầm, nói: "Thầy, vừa nãy thật sự là tôi đụng phải tay của ma, tôi rất chắc chắn, tay cô ta để ngay trên tủ đầu giường, trên tủ đầu giường của tôi trừ diện thoại di động cái gì cũng không có để, hơn nữa, anh không cảm thấy đột nhiên bị cúp điện mà không báo trước, đều rất quái dị sao?"

Lục Mộc Kinh hít một hơi liếc nhìn cô, không hiểu hỏi một câu, "Cô vừa gọi tôi là gì?"

"Thầy." Anh nói sang chuyện khác quá nhanh, cô có chút phản ứng không kịp, suy nghĩ ba giây, trở lại.

"Trước đó?" Lục Mộc Kinh hỏi.

Viêm Cảnh Di chớp chớp mắt, dựa theo suy nghĩ trong đầu nói: "Lục tiên sinh."

Ánh mắt Lục Mộc Kinh âm thầm một ít, khóe miệng cười nhạo một tiếng, tay gõ một cái ở đầu của cô: "Bên trong này rốt cuộc là cái gì? Chú ý nhiều như vậy."

Viêm Cảnh Di không hiểu rõ anh có ý gì, anh đưa tay, đẩy cánh cửa kia ra, liếc xéo cô nói: "Trước vào đi, ngồi ở trên sofa. Tôi bồi thuốc cho cô."

Viêm Cảnh Di nhìn chung quanh một vòng, phòng của anh ngăn nắp sạch sẽ, mặc dù anh cũng chỉ vừa mới chuyển đến một ngày, thế nhưng bên trong có hơi thở mát lạnh đặc biệt trên người Lục Mộc Kinh.

Bày biện rất có phẩm vị, tinh xảo, hoàn mỹ.

Trong tủ thủy tinh có rất nhiều mô hình kiến trúc, cũng có rất nhiều sách.

cơ tại nhieu sách.

Ở đầu giường của anh còn để cuốn sách thật dày.

Viêm Cảnh Hi không ngờ Lục Mộc Kinh lại hiếu học như vậy.

Cô ngồi xuống ở trên sofa.

Lục Mộc Kinh ngồi xổm xuống trước mặt cô, bàn tay đỡ thuốc, nhẹ nhàng xoa đầu gối bị thương của cô.

Một luồng cảm giác thật nóng theo da thịt của cô truyền thẳng vào máu của cô.

Anh rất dịu dàng, được ánh đèn điểm xuyết khiến anh cũng có thêm mấy phần ôn nhu.

Viêm Cảnh Hi nhìn dung nhan tuấn tú của anh lúc này.

Vương Triền Nghệ nói anh rất chiều phụ nữ, thậm chí vì một người phụ nữ đến cả Lục gia cũng không muốn.

Rốt cuộc là kiểu phụ nữ gì đã xuất hiện trong thời niên

thiếu khinh cuồng của anh?

Bây giờ người phụ nữ kia đâu? Đi nơi nào? Bọn họ vì chuyện gì mà xa nhau?

Lục Mộc Kinh ngẩng đầu, nhìn về phía Viêm Cảnh Hi, anh rất cao, ngồi xổm, khi ngược mắt không sai biệt lắm cùng tầm mắt của cô nhìn thẳng, gương lên nụ cười: "Nếu như cô lại nhìn tôi như thế, tôi sợ tôi sẽ không nhìn được. Nếu như cô không muốn chịu đựng, vậy tôi nhất định sẽ rất cẩn thận tránh đầu gối của cô."

Bạn đang đọc truyện Ông Xã Đùng Quá Gấp được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chương 36

Mặt Viêm Cảnh Hi trong nháy mắt đã đỏ rực lên, biết khả năng của anh chính là chế giễu vài câu, nói sang chuyện khác: "Cái kia, tôi nhìn anh là muốn nhờ anh một việc."

"Hả?" Lục Mộc Kinh đưa mắt nhìn cô một.

"Điện thoại di động của tôi còn đang ở trong phòng bên, anh có thể cùng đi lấy nó với tôi được không?" Viêm Cảnh Hi mềm mại nói.

Lục Mộc Kinh lại lần nữa ở bàn tay trái đổ một chút nước thuốc, ngồi xuống bên cạnh cô, nói: "Trước tiên bôi thuốc đã."

Anh quay mặt của cô qua, ngón giữa tay phải cùng ngón trỏ chấm nước thuốc trong lòng bàn tay trái, nhẹ nhàng xoa bóp miệng của cô, như vô ý hỏi: "Hôm nay đi hẹn hò với Hữu Nhiễm có vui vẻ không?"

Giọng điệu của anh rất bình thản, ánh mắt cũng rất thanh nhã, hô hấp nhàn nhạt rơi vào trên mặt của cô.

Viêm Cảnh Hi nhú nhú mày, đôi mắt lim dim, trả lời: "Không vui, nhưng mà, anh ta lại càng không vui vẻ."

Lục Mộc Kinh giương khóe miệng, "Không vui mà cô còn đi?"

Viêm Cảnh Hi không muốn nói đến Lục Hữu Nhiễm, cũng không muốn nhớ tới những vấn đề phiền lòng này, dòi đề tài hỏi: "Được không?"

Lục Mộc Kinh vận nắp, nói: "Tôi rửa tay xong sẽ đi lấy với cô."

Viêm Cảnh Hi kiên nhẫn ngồi trên sofa, trong lòng suy nghĩ, nếu quả thật có ma, tiếp tục như vậy nhất định không được, cô sẽ suy nhược thần kinh, cũng không thể mỗi ngày cùng Lục Mộc Kinh ở chung một phòng, nếu như bị người khác phát hiện còn tưởng rằng cô và Lục Mộc Kinh có mối quan hệ mờ ám nào đó đấy?

Hơn nữa, ma nữ sẽ bay qua bay lại, cùng Lục Mộc Kinh ở chung một chỗ cũng không nhất định an toàn, chỉ là không sợ hãi mà thôi.

Cho nên biện pháp tốt nhất chính là rời khỏi đây.

Nghĩ tới đây, Viêm Cảnh Hi đứng lên, chạy đến toilet của Lục Mộc Kinh.

Lục Mộc Kinh vừa vặn đi ra, liếc nhìn cô, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Lục Mộc Kinh, anh có thể chọn lại nhà trọ khác được không? Nơi này có ma." Viêm Cảnh Hi đề nghị nói.

Lục Mộc Kinh cười khê: "Tôi không tin mấy thứ này, tôi chọn ở đây, là bởi vì môi trường đẹp đẽ và tĩnh mịch, cũng thuận tiện đỗ xe."

Cho nên nói, bây giờ anh vẫn cho rằng cô cố ý à!

Viêm Cảnh Hi nhấn nháy: "Tôi thực sự không phải cố ý."

Mắt Lục Mộc Kinh mang theo tươi cười nhìn cô một, tựa hồ đã xác định: "Đi thôi, đi lấy di động. Không còn sớm nữa, chúng ta đi ngủ sớm."

Chúng ta đi ngủ sớm?

Làm sao lại nghe như lời đối thoại giữa vợ chồng thế này.

"Thầy ngủ trên giường, tôi ngủ sofa là được." Viêm Cảnh Hi cố ý bổ sung một câu.

Lục Mộc Kinh thật sâu nhìn cô một, nắm tay cô, dẫn cô tới bên cạnh anh.

Viêm Cảnh Hi cho là anh muốn nói gì đó, cũng chuẩn bị đáp trả, thế nhưng anh cũng không nói gì, xoay người, kéo tay cô đẩy cửa phòng cách vách ra.

Trong lòng Viêm Cảnh Hi đột nhiên phù phù một tiếng, không chút dự phòng như bị thứ gì đụng phải, chột lóc lên.

Lục Mộc Kinh đẩy cửa phòng sát vách ra đi vào, Viêm Cảnh Hi ở phía sau anh đi vào, lờ đi cảm giác quái dị vừa rồi, cẩn thận từng li từng tí nhìn chung quanh một sau đó ánh mắt chuyển về phía tủ đầu giường, cô thừa cơ rút tay mình ra, đi đến phía tủ đầu giường.

Khi lấy điện thoại di động, nhìn thấy hai giọt nước màu đỏ thắm trên tủ đầu giường, lúc đầu còn tưởng rằng có lẽ là rơi xuống từ trên mái tóc vừa gội của cô. Nhưng đột nhiên, cô lại nhìn thấy trên mặt đất bên kia tủ đầu giường cũng có vài giọt nước, ánh đèn chiếu xuống, còn chưa khô.

Sau lưng Viêm Cảnh Hi có chút lạnh, sợ hãi nhìn về phía Lục Mộc Kinh, hỏi: "Anh nói người phụ nữ tự sát kia là chết đuối sao? Hình như là ma nước."

"Ma nước?" Lục Mộc Kinh hoài nghi đi về phía Viêm Cảnh Hi.

Viêm Cảnh Hi chỉ vào một vệt nước còn lưu lại trên sàn nhà, chắc chắn nói: "Chỗ đó tôi không có khả năng đi đến, cho nên, nước ở trên mặt đất không thể nào là tôi làm được, tôi đã nói

là có ma mà!"

Lục Mộc Kinh theo hướng cô chỉ nhìn sang, trong mắt thoáng qua chút hoài nghi, ngồi xổm trên mặt đất, rút một tờ giấy ăn ra, lau một chút sàn nhà.

Giấy ăn thấm ướt vài giọt.

Nước trên mặt đất không nhiều, không nhìn kỹ thật đúng là nhìn không thấy.

Lục Mộc Kinh nhún chân mày, đứng lên, thân thể thẳng tắp đứng ở phía trước cửa sổ, liếc nhìn Viêm Cảnh Hi một cái.

Sợ hãi trong mắt cô không phải giả, vừa nãy bọn họ vẫn ở bên ngoài, như vậy...

Trong mắt Lục Mộc Kinh xẹt qua một tia sáng sắc bén, xoay người, tay cầm giấy ăn, dọc theo viền rèm cửa sổ từ trên xuống dưới lau qua, nhìn thấy giấy ăn ướt một chút.

Anh mở cửa sổ ra, nhìn về phía mặt đất, đáy mắt thâm thúy thoáng qua một tia sáng bén nhọn.

"Đi theo tôi!" Lục Mộc Kinh cầm giấy ăn trên tay ném vào sọt rác, nắm tay Viêm Cảnh Hi đi ra ngoài.

Viêm Cảnh Hi thấy anh hình như phát hiện ra điều gì khác thường, im thin thít, gấp gáp tính đi theo anh.

Lục Mộc Kinh kéo tay cô ra cửa, bước nhanh đi tới ngoài cửa sổ phía dưới phòng Viêm Cảnh Hi, Lục Mộc Kinh mở đèn pin trên điện thoại di động.

Viêm Cảnh Di nhìn trên mặt đất thấy một vài hình vết chân không lớn, kinh ngạc nhìn về phía Lục Mộc Kinh, phán đoán nói: "Không phải ma, là người! Nhưng tôi sờ tay cô ta, rất lạnh đó."

"Là đá. Có một người cầm đá, khiến tay của mình trở nên lạnh giá, thế nhưng đá sẽ tan, cho nên trên mặt đất có vết nước." Lục Mộc Kinh xác định nói, nhìn sang căn nhà: "Đi vào rồi nói."

Viêm Cảnh Di cảm thấy có chút không nghĩ ra, vừa đi theo Lục Mộc Kinh vào phòng, vừa nói: "Chốt mở nguồn điện của nhà trọ này đặt ở đâu?"

Lục Mộc Kinh vào phòng, kéo tay Viêm Cảnh Di đến trước cửa sổ, kéo khóa cửa sổ ra, chỉ vào bóng đêm hướng phía đông, nói: "Cách nhà trọ 50 mét, ở chỗ đó có một cột điện, mặt trên cột điện có một công tắc, có thể cúp nguồn điện của căn nhà."

Viêm Cảnh Di hiểu: "Cho nên, lần này giả thần giả quỷ đến phá chúng ta không phải một người."

"Chính xác mà nói, là tôi dọa cô." Lục Mộc Kinh trầm giọng nói, đóng cửa sổ lại, kéo rèm cửa sổ.

Viêm Cảnh Di thừa nhận, phân tích nói: "Bọn họ mât

người vẫn ở trong phòng, chờ tôi trở lại, một người ở bên ngoài chờ bên trong chỉ thị, tìm cơ hội tốt nhất đi vào phòng của tôi, nhân lúc tôi đang tắm tắt nguồn điện, một người trốn vào phòng của tôi, cố ý đứng ở nơi tôi đưa tay tôi khiến tôi sợ!"

Lục Mộc Kinh gật đầu, nhún mày, liếc nhìn Viêm Cảnh Hi, hỏi: "Không ngốc, cô gần đây có đắc tội với người nào không?"

Viêm Cảnh Hi chạm rãi ngẩng đầu, ánh mắt như có điều suy nghĩ nhìn anh, khá có thâm ý nhìn thẳng anh.

Lục Mộc Kinh biết cô chỉ chính là mình, nhìn cười không được một tiếng: "Trừ tôi."

Viêm Cảnh Hi thu hồi ánh mắt, rất nghiêm túc suy nghĩ, nói: "Gần đây tôi muốn tốt nghiệp, tôi có một vài đối thủ cạnh tranh vị trí người tốt nghiệp lưu tú với tôi, còn có..."

Viêm Cảnh Hi ngừng ba giây, nhún mày, nói: "Một thời gian trước đây có một học trưởng học năm tư theo đuổi tôi, nghe nói nữ sinh thích anh ta rất nhiều, có lẽ là những người hâm mộ anh ta."

Nói đến học trưởng năm tư đó.

"A, đúng rồi, cái học trường kia bị tôi cự tuyệt, anh ta có một nhóm bạn thân phàm có vẻ không thích tôi." Viêm Cảnh Hi bổ sung một câu.

Ánh mắt Lục Mộc Kinh tối đen mấy phần, quan sát gương mặt tinh xảo xinh đẹp của cô, dùng giọng điệu quái dị hỏi: "Có rất nhiều nam sinh thích cô?"

"Trong đại học nhiều nhất chính là những cô gái chàng trai nhàn rỗi, tôi không nghĩ là thích, nhiều lắm là thời kỳ trưởng thành của phái nam nhìn thấy phái nữ nên có phản ứng, có một xương sườn nổi lên phản ứng, tôi nhanh, đi cũng nhanh." Viêm Cảnh Hi lim dim mắt trả lời.

Lục Mộc Kinh nghe của câu trả lời của cô có chút thú vị, trong đôi mắt sắc bén có mấy phần tà nịnh, hỏi: "Cô đã kết giao bao nhiêu bạn trai rồi?"

Viêm Cảnh Hi nhìn ánh mắt của anh như cười lời nói của cô, bật thốt lên: "Liên quan gì tới anh! Chẳng lẽ kết giao bạn trai cũng có thể đổi lấy điểm số sao? Vẫn là có thể đổi giấy chứng nhận?"

"Sẽ không phải một người cũng không có chứ?" Trong mắt Lục Mộc Kinh hàm chứa ý cười, ý thức được điều này khiến tâm tình của anh đặc biệt vui sướng.

"Sao có thể không có? Lục Hữu Nhiễm không phải sao?" Viêm Cảnh Di chợt dạ trả lời.

"Ha ha ha." Lục Mộc Kinh nhìn ánh mắt mập mờ của cô, mở miệng cười, cười vô cùng thoải mái.

Anh cười như vậy trông rất đẹp mắt, như hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, phong thái hơn người, dung nhan tuần tú kia có thể nói là khuynh quốc khuynh thành.

Thế nhưng, sao cô lại cảm thấy nụ cười này của anh, là đang chê cười cô, phủ định ý của cô?

Viêm Cảnh Di thở dài một hơi, tự mình sinh hờn dỗi nói:
"Tôi đi ngủ trước đây."

Đã chắc chắn không có ma, là người làm nên cô cũng có thể an tâm về phòng của mình ngủ.

Lục Mộc Kinh nhìn bóng lưng xinh đẹp của cô dần dờ:
"Nhớ đóng kỹ các cửa."

Viêm Cảnh Di liếc xéo anh một cái, trong lòng có chút cảm giác ấm áp khác thường, ở nơi lạnh giá nhất trong máu chảy xuôi, trên mặt cô cũng không tự chủ được lộ ra

nụ cười nhàn nhạt.

Viêm Cảnh Di hơn 6 giờ đã theo thói quen tỉnh dậy.

Cô rời giường trước rồi rửa mặt, đi qua cửa phòng Lục Mộc Kinh.

Cửa đóng chặt.

Viêm Cảnh Di lường trước Lục Mộc Kinh còn đang ngủ, bước chân chậm lại, xuống lầu, đi vào phòng bếp trước.

Thời điểm đồng hồ chỉ 7 giờ, cô đã nấu được nồi cháo thịt nạc, xào trứng chần nước sôi, còn xào cải bông, nhưng cô phát hiện cửa phòng Lục Mộc Kinh vẫn chưa mở.

Bây giờ còn sớm, thế nhưng 8 giờ cô có tiết học.

Viêm Cảnh Di ăn bữa sáng, để lại tờ giấy trên bàn, mang theo túi, đi ra nhà trọ.

Lục Mộc Kinh đập tia nắng ban mai chạy tới, ánh nắng rơi vào phía sau thân hình cao to của anh, dường như dát lên người anh ánh sáng màu vàng óng, hào quang lấp lánh, một cái nháy mắt, một tiếng thở dài cũng tôn quý hóa người.

một cái nhìn này, một tiếng cười cũng lớn quý các người.

Tim Viêm Cảnh Di đập bịch một cái, bị đung một chút, sụp mắt xuống, điều chỉnh tâm tình, lại lần nữa ngước mắt, anh đang đi về phía cô, mang ý cười nhàn nhạt trên mặt.

"Đậy rồi?" Lục Mộc Kinh hỏi.

Bởi vì vừa mới chạy bộ xong, trên người anh mang theo hơi nóng ẩm ướt, trên mặt cũng có chút mồ hôi rịn ra.

Viêm Cảnh Di mở túi, đưa khăn giấy tới: "Bữa sáng ở trong phòng bếp, tôi lên lớp trước."

Lục Mộc Kinh nhận lấy khăn giấy trên tay cô, tay lơ đãng đụng tới đầu ngón tay cô.

Đầu ngón tay Viêm Cảnh Di run lên, giống như bị điện giật thu hồi tay.

"Vậy tôi đi trước đây." Viêm Cảnh Di gạt đầu một cái tạm biệt anh, buồn bực đi về phía trước.

"Tiểu Di." Lục Mộc Kinh ở phía sau cô gọi.

Viêm Cảnh Di xoay người, liếc xéo anh.

Lục Mộc Kinh mỉm cười. "Ở đây và lớp cô có chút xa, đạp xe đạp đi."

Viêm Cảnh Di nghĩ đến hôm qua anh nói phải đi ra ngoài một chuyến, sau đó cũng nhìn thấy anh đẩy hai chiếc xe đạp, hóa ra là chuẩn bị cho cô.

Anh là một người đàn ông rất cẩn thận.

Cô cũng không khách sáo với anh, thật tình thành ý nói: "Cảm ơn."

Viêm Cảnh Di tới lớp, Chu Gia Mẫn lập tức chạy tới, lo lắng hỏi: "Tiểu Di, hôm qua cậu không sao chứ? Có thấy ma nữ váy đỏ kia không?"

Viêm Cảnh Di do dự ba giây, nhìn bộ dáng lo lắng của Chu Gia Mẫn, cùng với bạn học xung quanh quay đầu qua với ánh mắt quan tâm, trong con người màu hồng phách lóe lên một tia sáng.

Chương 37: Chương 37

Tối hôm qua cô vừa mới chuyển tới chỗ Lục Mộc Kinh đã có người có ý giả thần giả quỷ, mà tin tức cô chuyển đến chỗ Lục Mộc Kinh trừ Phùng Như Yên, giáo sư Dương, hiệu trưởng, cũng chỉ có bạn học trong lớp biết, có phải là bạn học trong lớp truyền đi không?

Viêm Cảnh Hi nhủ mầy, thu lại chuyện lạ nói: "Hình như nhìn thấy, cả đêm tớ không dám ngủ."

"Thật vậy sao?" Trương Hoa Đạt rất có hứng thú đi qua hỏi.

"Tớ cũng không chắc, bởi vì tớ không nhìn thấy người phụ nữ mặc váy đỏ kia, chỉ là hình như mò trúng một tay lạnh như băng, chưa kể đèn còn đột nhiên tắt, tớ cái gì cũng không thấy." Viêm Cảnh Hi cố ý không nói gì cho biết con ma kia là người, chính là sợ rút dây động rừng.

"Vậy Cảnh Hi, hôm nay cậu còn muốn ở đó không?" Chu Gia Mẫn lo lắng hỏi.

Viêm Cảnh Hi gật đầu, chuẩn bị dẫn xà xuất động, người lần trước không hù được cô, nhất định sẽ còn ra tay.

Viêm Cảnh Hi thở dài một hơi, nói: "Tối hôm qua có lẽ tớ suy nghĩ nhiều quá, trên thế giới này làm gì có ma chứ, được rồi, mau đi học thôi."

Cô chỉ có thể dừng trọng tâm câu chuyện tại đây mà thôi.

Khi đến tiết thứ tư, trong lớp xuất hiện một ít rối loạn.

Chu Gia Mẫn đẩy cánh tay Viêm Cảnh Hi, đôi mắt nhìn chăm chăm bên ngoài, hạ giọng nói: "Nhìn kia, bên ngoài có một anh chàng siêu cấp đẹp trai. Nữ sinh trong lớp đều nhìn si mê."

Viêm Cảnh Hi nhìn về phía ngoài cửa sổ, đối diện với ánh mắt lạnh như băng của Lục Hữu Nhiễm, ở trong đó giống như là cao nguyên băng giá, không có một chút nhiệt độ.

Viêm Cảnh Hi nhủ mầy, có loại dự cảm xấu.

"Thật cool, trừ giáo sư Lục ra thì anh ấy là người tớ thấy đẹp trai nhất." Chu Gia Mẫn cảm thán nói.

Viêm Cảnh Hi thu hồi ánh mắt, nhìn về phía giáo viên, giảm thấp âm thanh xuống nói: "Anh ta chính là Lục Hữu Nhiễm."

"Kén rể 10 phút với cậu, ông nội anh ta chọn cậu làm vợ chưa cưới của anh ta, chồng tương lai của cậu?" Chu Gia Mẫn kinh ngạc hỏi.

"Ừ." Viêm Cảnh Hi đáp một tiếng.

Lục Hữu Nhiễm nhìn vào đưa mắt quét một vòng lập tức nhìn thấy Viêm Cảnh Hi hoàn toàn lơ anh ta đi.

Dám thả bỏ câu của anh ta, cô tuyệt đối là người đầu tiên.

Hôm qua khiến anh ta đợi một tiếng!

Lục Hữu Nhiễm mím bạc môi, đôi mắt sắc bén thường thức cô bé trước mắt này.

Cô lớn lên rất tinh xảo, mắt thật to, lông mi thật dài, sống mũi cao, đôi môi đầy đặn hồng hào, da thịt trắng hơn so với những cô gái bình thường.

Cao ngạo, mạnh mẽ, bởi vì cặp mắt màu hổ phách, thoát nhìn có chút mờ ảo, cảm giác nhân nhật.

Cô đẹp hơn Viêm Nhi, thế nhưng rất biết ngại ngùng, vô thanh vô tức, lúc yên tĩnh như không tồn tại, thế nhưng kỳ thực, chỉ cần cô muốn lập tức có thể trở thành một người xuất chúng, trở thành điểm sáng trong toàn trường.

Anh ta bắt đầu có hứng thú tìm hiểu cô.

Chuông tan học vang lên, rất nhiều học sinh nữ hẹn nhau chạy ra đi nhìn trai đẹp, còn có người lớn mật đi tới chào hỏi.

Lục Hữu Nhiễm mang theo dáng vẻ kiêu ngạo lãnh cảm, lơ đi tất cả động tĩnh xung quanh, con mắt sắc bén một chớp mắt cũng không động gắt gao nhìn chăm chăm Viêm Cảnh Hi.

Viêm Cảnh Hi cảm giác được ánh mắt sắc bén của anh ta, không hoảng không loạn, không nhanh không chậm thu dọn sách vở.

Nên tới, cuối cùng cũng tới!

Viêm Cảnh Hi cầm sách bỏ vào trong ba lô, đi ra ngoài từ phía cửa sau.

Lục Hữu Nhiễm rút cuộc cũng động, đi nhanh tới cửa, chắn trước mặt Viêm Cảnh Hi, mắt từ trên cao nhìn xuống cô.

Anh ta phát hiện nhìn cô như vậy, mặt của cô nhỏ hơn nhiều, ngũ quan càng thêm tinh xảo, ánh nắng mãnh liệt chiếu xuống, lỗ chân lông trên mặt đều óng ánh trong suốt.

Viêm Cảnh Hi nâng cằm lên, híp mắt nhìn anh ta, chờ anh ta làm khó dễ.

"Cô hôm qua là có ý gì?" Lục Hữu Nhiễm lạnh giọng hỏi.

Viêm Cảnh Hi vén tóc trên trán, thêm vài phần biếng nhác, nhìn thẳng đôi mắt lạnh rét của anh ta, lạnh nhạt nói: "Với chỉ số thông minh của Lục thiếu gia sẽ không biết ý của tôi?"

Lục Hữu Nhiễm phát hiện cô cũng không nhận sai, hơn nữa, dáng vẻ kiêu ngạo, nắm chặt cánh tay của cô, lạnh lùng nói: "Tôi không phải chỉ trẻ nửa tiếng thôi sao?"

"Tôi không phải là không đợi

anh sao?" Viêm Cảnh Hi mắng trả lại.

Lục Hữu Nhiễm không ngờ cô sẽ trả lời như thế, lực đạo nắm tay cô gia tăng.

Viêm Cảnh Hi đưa mắt nhìn sang cánh tay, hơi vì sức lực của anh ta quá lớn, hơi thấy đau, nhìn anh ta chưa gì đã nổi giận, tính tình xấu đến mức nào rồi!

Viêm Cảnh Hi nhếch khóe miệng lên chế giễu, cười nhạo một tiếng: "Nếu như Lục thiếu gia không quen nhìn tiểu nữ tì kiêu ngạo, từ hôn là được rồi, tôi tin, sẽ có một đám các cô gái chờ được thay thế tôi. Anh cần gì phải đến chỗ này của tôi mà ức hiếp!"

Chân mày Lục Hữu Nhiễm nhăn lại, nhìn chằm chằm khuôn mặt vô vị của cô, trong mắt lóe lên một tia sắc nhọn, cúi người muốn hôn lên môi cô.

Viêm Cảnh Hi giật mình, cái khó ló cái khôn, hướng

phía mặt anh ra phía ra.

"Hắt xì."

Lục Hữu Nhiễm lóe lên một cái.

Trong mắt Viêm Cảnh Di mang theo vẻ giảo hoạt, che mũi và miệng, cũng che khuất nụ cười, đôi mắt cong lên, thoạt nhìn rất ôn hòa nói: "Thật xin lỗi, Lục thiếu gia, tôi dị ứng đối với mùi khai của hồ ly trên người anh."

"Viêm Cảnh Di, cô cố ý! Trên người tôi không có mùi gì cả." Lục Hữu Nhiễm lạnh lùng nói.

Viêm Cảnh Di mở to đôi mắt sáng rực, vô tội lắc đầu, chắc chắn nói: "Tôi hôm qua không phải anh chạm qua hồ ly à! Rút cục lấy một thân toàn mùi khai!"

"Tôi tắm rồi." Lục Hữu Nhiễm nhăn mày trả lời.

"A, vậy là không tắm rửa sạch sẽ rồi!" Viêm Cảnh Di khoát tay một cái, cố chế không vui nói: "Lục thiếu gia, anh nắm rất chặt, có thể dùng từ chỗ hồ ly đến chỗ này của tôi mà bạo lực được không?"

Lục Hữu Nhiễm liếc mắt nhìn cánh tay trắng như tuyết của cô, mặt trên đã hằn dấu ngón tay của anh ta, bắt đầu đỏ lên.

Anh ta buông lỏng tay ra, đứng thẳng tắp, dùng một loại tư thế từ trên cao nhìn xuống, hơi hiện ra lực bội nói:

"Viêm Cảnh Di, ăn dấm không phải ăn như cô, cô bây giờ còn chưa phải là Lục phu nhân nhỉ?"

Ăn dấm?

Viêm Cảnh Di nhướn chân mày.

Anh ta thật đúng là người tự phụ nhất mà cô từng gặp.

Viêm Cảnh Di cũng không phản bác, trong mắt mang theo ý cười chế nhạo, theo lời của anh ta nói: "Ừ, nếu không thì Lục đại thiếu gia anh lập tức nên ném tôi vào tủ lạnh của trường học hai tháng, đừng tới tìm tôi, cũng đừng gọi điện thoại cho tôi, cho tôi chút giáo huấn, tôi khẳng định hai tháng sau, nước tương cũng không ăn."

Lục Hữu Nhiễm nhìn chằm chằm đôi mắt tươi đẹp của cô, giống như ngôi sao nhỏ biết nói chuyện, lại sụp mi thuận mắt, trong lòng vô duyên vô cớ cũng không tức giận như trước.

"Biết sai là tốt, buổi trưa cùng nhau ăn cơm." Lục Hữu Nhiễm mệnh lệnh nói, xoay người, lạnh nhạt đi về phía trước.

Chu Gia Mẫn đi tới bên người Viêm Cảnh Hi, lo lắng hỏi: "Cảnh Hi, cậu nói câu kia là có ý gì? Anh ta sẽ không ở bên ngoài ăn dã thực chứ?"

Viêm Cảnh Hi đưa mắt nhìn Chu Gia Mẫn, ở bên tai Chu Gia Mẫn nhẹ giọng nói một câu.

Chu Gia Mẫn kinh ngạc, khiếp sợ, tức giận, thông cảm nhìn về phía Viêm Cảnh Hi, nói: "Tại sao cô ta có thể như vậy chứ? Lục Hữu Nhiễm là anh rể tương lai của cô ta."

Viêm Cảnh Hi không quan tâm nhún vai, trái lại lộ ra nụ cười không có bi thương chút nào: "Cô ta không làm mối kỳ quái đấy, được rồi, cô không sao, dù sao, tớ cũng không có khả năng gả cho Lục Hữu Nhiễm. Bình yên rồi."

Viêm Cảnh Hi xoay người, nhìn bóng lưng ngạo mạn Lục Hữu Nhiễm, gọi: "Này, Lục thiếu gia, tôi mời anh đi theo tôi, bên này."

Viêm Cảnh Di nói xong, đi về phía bên kia mà không thềm quay đầu lại.

Lục Hữu Nhiễm dừng bước, nhìn bóng lưng cao ngạo của Viêm Cảnh Di, nhũ chân mây, dơ dẹt ba giây, xoay người, đi theo phía sau cô.

Chu Gia Mẫn thương tiếc nhìn bóng lưng Viêm Cảnh Di.

Để sinh sống trong loại gia đình đó cũng thực sự là khó xit cho cô, Viêm Nhi rốt cuộc là loại phụ nữ luôn nôn gị, biết rõ là anh rể còn không quản được chân của mình, thật là khiếm khuyết.

Cô cũng hi vọng Cảnh Di có thể nhanh lên một chút thoát khỏi gia đình vẩn lợi dụng cô!

Viêm Cảnh Di đi đến căng tin thứ hai, vô cùng quy củ đi xếp hàng.

Lục Hữu Nhiễm đứng bên cạnh Viêm Cảnh Di, đứng ba phút, nghe trong phòng ăn nồng nặc mùi lạ, nhẩn mày, hơi không vui, lại nhìn thấy sinh viên không ngừng chạy

tôi chạy lui, có một vài người còn rất không có tô chất chen ngang, sắc mặt càng ngày càng kém.

"Viêm Cảnh Di, không cần cô mời, tôi đưa cô ra ngoài ăn." Lục Hữu Nhiễm không kiên nhẫn lạnh giọng nói.

Viêm Cảnh Di không để ý đến anh ta, nhón đầu ngón chân nhìn thức ăn hôm nay, nghĩ xem muốn ăn cái gì!

Lục Hữu Nhiễm thấy Viêm Cảnh Di không có để ý đến hắn, duỗi tay nắm cánh tay Viêm Cảnh Di, trên tay dùng sức, kéo cô ra ngoài, lạnh lùng nói: "Tôi nói chuyện với cô, cô không nghe thấy sao? Cô không cần xếp hàng, tôi không ăn đồ ăn của heo!"

Đồ ăn của heo?

CMN!

Cô đã ăn 'đồ ăn của heo' ở đây bảy năm.

Viêm Cảnh Di liếc nhìn bộ dáng tự phụ của Lục đại thiếu gia, đẩy tay anh ta ra, mắt không tức giận mà còn cong lên không kiêu mà mỉa mai mang theo sự biếng nhác, từ tính nói: "Mỹ thực ấy, là phải cùng người yêu chậm rãi nếm, như vậy mới có thể cảm nhận được mỹ vị, lấy quan hệ giữa tôi và Lục thiếu gia đương nhiên thích hợp ăn thức

nặng ghì vào vai Lục Hữu Nhiễm giữ an toàn như muốn nuốt anh như ăn nhanh, đánh nhanh thắng nhanh, ăn xong, ai về nhà nấy, tìm mẹ của mình. Thế nhưng bây giờ xem ra, chúng ta cũng không phải là đồng loại, ăn thức ăn nhanh cũng có thể giảm đi."

Lục Hữu Nhiễm nhún chân mày, không vui hỏi: "Cô đây là có ý gì?"

Viêm Cảnh Hi căng mắt, nhìn anh ta căng mặt, cũng không muốn cùng anh ta dây dưa nữa, vốn dĩ hôm qua nên ở rạp chiếu phim nói, hiện tại nói cho anh ta biết cũng như nhau.

"Cái kia, Lục thiếu gia, anh thích tôi sao?" Viêm Cảnh Hi mở to đôi mắt sáng hỏi.

"Thích?" Lục Hữu Nhiễm chế giễu cười nhạo: "Cô có phải suy nghĩ nhiều rồi không? Như cô, có cái gì đáng để tôi thích?"

"Cho nên, anh không cảm thấy cùng một người phụ nữ anh không thích ăn cơm rất lãng phí thời gian sao?" Viêm Cảnh Hi nhượng bộ sau đó cười trả lời nói.

Lục Hữu Nhiễm múm môi, gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt tươi đẹp của cô, trong đôi mắt đen nhánh sóng ngầm đang cuộn trào mãnh liệt, sắp bùng nổ lửa giận.

Thảo My
quydon.com

Viêm Cảnh Di cười khẽ, nheo lại đôi mắt xinh đẹp, trêu ghẹo nói: "Bộ dáng này của anh thật đúng như là vô cùng yêu tôi!"

"Yêu cô? Cô xứng sao?" Lục Hữu Nhiễm càng băng lãnh nói: "Cô chẳng qua là một cái kệ để tôi leo lên địa vị cao hơn, nếu không phải ông nội tôi chọn cô, cô cảm thấy tôi sẽ đến trường học tìm cô ăn cơm?"

Thảo My
quydon.com

"Sẽ không." Viêm Cảnh Di lắc đầu tự nhiên nói tiếp, không bị ảnh hưởng chút nào lại lần nữa nói: "Cho nên hoạt động tình ý giả dối này thật không thích hợp với hai chúng ta, kết cục đã định, làm cái gì cũng dư thừa, cùng nhau ăn cơm còn dễ bị tiêu hóa không tốt, nếu không, chúng ta giữa hai bên có đầy đủ không gian, ai làm việc này? Anh thoải mái tôi cũng thoải mái."

Thảo My
quydon.com

Lục Hữu Nhiễm nhìn chằm chằm nụ cười mỉm trên mặt cô, hừ lạnh một tiếng, chậm chạp nói: "Viêm Cảnh Di, lát mềm buốt chặt cũng phải có chừng mực, qua rồi, tôi không còn hứng thú đó rồi!"

Viêm Cảnh Di trong mắt thoáng qua một tia dị quang, biết rõ anh ta tự phụ, cố ý chọc giận anh ta, theo lời của anh ta, cười nói: "Anh có hứng thú hay không không phải là vẫn phải cười tôi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Đình Quá Gấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.